

ДЖУДИТ МАКНОТ ГОРДОСТ

Превод от английски: Анжела Лазарова-Петрова, 1999

chitanka.info

ГЛАВА 1

Филип Уитуърт погледна нагоре, защото вниманието му беше привлечено от шума на забързани стъпки, които потъваха в луксозния ориенталски килим в кабинета на президента. Той се отпусна назад във въртящия се стол от кафява кожа, вгледа се изпитателно във вицепрезидента и нетърпеливо попита:

— Е? Обявиха ли кой предлага по-ниската цена? Вицепрезидентът се облегна върху махагоновото бюро и ядосано отвърна:

— Синклер е предложил по-ниската цена. „Нашънъл Мотърс“ му дават договора за доставка на всички радиоапарати за колите, които произвеждат. Ник Синклер успя да отстрани нашата оферта с отстъпка от някакви си въшливи тридесет хиляди долара. — Пое дъх и изръмжа: — Това копеле ни отмъкна договор за петдесет милиона долара само защото успя да подбие цената ни с един-единствен нищожен процент!

Филип стисна зъби и това беше единственото нещо, което издаде гнева му. После отбеляза:

— Вече за четвърти път през тази година той ни отмъква под носа важни договори. Как ти се струва, дали не станаха прекалено много подобни съвпадения?

— Съвпадения! — възкликна вицепрезидентът. — По дяволите, тук не става дума за никакви съвпадения и ти много добре знаеш това, Филип! Някой от моите хора е купен от Ник Синклер. Сигурно някое копеле ни шпионира и успява да узнае сумата на нашата оферта, след което донася на Синклер, за да може той да ни подбие цената с няколко долара. Само шест души от моите служители бяха информирани за сумата, която щяхме да предложим по тази сделка — един от тях е нашият шпионин.

Филип се облегна още по-назад и прошарената му коса докосна високата кожена облегалка:

— Та нали ти провери тези шестима служители и единственото, което успяхме да научим, беше, че трима от тях изневеряват на

съпругите си.

— Значи сведенията не са били достатъчно изчерпателни! — Вицепрезидентът се изправи и приглади косата си. — Виж, Филип, добре осъзнавам, че Синклер е твой доведен син, но ще трябва да направиш нещо, за да го спреш. Явно, че се е заел да те съсипе.

Погледът на Филип Уитуърт стана леденостуден.

— Никога не съм го приемал за мой „доведен син“, нито пък съпругата ми го приема за свой син. Кажи ми все пак какво точно предлагаш да направя, за да го спра?

— Постави свой човек в неговата компания, открий с кого точно поддържа връзка тук сред нас. Не ме интересува какво точно ще направиш, но, за Бога, просто направи нещо!

Опитът на Филип да отговори беше прекъснат от остро извъняване на вътрешния телефон върху бюрото му и той веднага натисна бутона:

— Да, Хелън, какво има?

— Съжалявам, че ви безпокоя, сър — отвърна секретарката му, — но тук е госпожица Лорън Данър. Твърди, че има уговорена среща с вас, за да обсъдите нейното назначаване на работа.

— Точно така е — въздъхна с раздражение той. — Уговорих се с нея да поговорим за едно работно място в нашата фирма. Кажи й, че ще я приема след няколко минути.

Филип отново насочи вниманието си към вицепрезидента, който любопитно се вгледа в него:

— Откога провеждаш срещи за назначаване на нови служители, Филип?

— Тази среща е само израз на учтивост — обясни му с нетърпелива въздишка. — Нейният баща е мой далечен роднина, пети или шести братовчед, доколкото си спомням. Данър е сред онези роднини, които моята майка изрови преди много години, когато проучваше и съставяше книга за своето родословно дърво. Всеки път, когато откриваше евентуални роднини, тя ги канеше вкъщи на една „малка, приятна визита през уикенда“, та да може да се порови в тяхното родословие, да открие дали действително има роднински връзки с тях и да прецени дали заслужават да бъдат отбелязани в нейната книга.

Данър беше професор в Чикагския университет. Той не можа да дойде лично, но затова пък изпрати съпругата си, концертираща пианистка, и дъщеря си. Няколко години след това госпожа Данър загина при автомобилна катастрофа. Миналата седмица професорът се обади и ме помоли да проведе интервю с дъщеря му Лорън за евентуално назначаване на работа. Обясни ми, че нямало нищо подходящо за нея във Фенстър, Мисури, където живеел сега.

— Доста нахално е от негова страна да ти се обади, не мислиш ли?

Филип отвърна примирено:

— Ще ѝ отделя няколко минути и ще я отпратя. Тук нямаме никакво работно място за човек с висше музикално образование. Пък дори и да имахме, нямаше да назнача точно нея. Никога в живота си не съм срещал такова досадно, невъзпитано и невзрачно дете като нея. Тя беше деветгодишна, закръглена, с лунички и гъста рижа коса. Носеше отвратителни очила с рогови рамки и да пукна, ако лъжа, гледаше надутото и високомерно на всички нас...

Секретарката на Филип Уитуърт хвърли поглед към младата жена, която седеше срещу нея — беше облечена в тъмносин костюм и бяла блуза с панделка. Тъмно русата ѝ коса бе прибрана на елегантен кок, лицето ѝ поразяваше с ослепителната си красота. Скулите ѝ бяха малко високи, носът — малък, а брадичката ѝ — изящно закръглена. Но най-забележителни от всичко бяха очите ѝ: блестящи, с поразителен синьо-зелен цвят.

— Господин Уитуърт ще ви приеме след няколко минути — вежливо обясни секретарката, като се стараяше да не се заглежда прекалено много в жената.

Лорън Данър вдигна поглед от списанието, което се правеше, че чете, и се усмихна:

— Благодаря ви. — После отново сведе очи, като се опитваше да овладее своето нервно напрежение и ужас от предстоящата среща с Филип Уитуърт.

Изминалите четиринайсет години не бяха заличили болезнения спомен от двудневния им престой в неговото великолепно имение

„Грос Поант“, където цялото семейство Уитуърт, та дори и прислугата се бяха отнасяли към Лорън и майка ѝ с обидно пренебрежение...

Телефонът върху бюрото на секретарката иззвъня и това накара Лорън нервно да потръпне. Как се получи така, питаше се тя, че да се окаже в това ужасно положение? Ако предварително знаеше, че баща ѝ ще се обажда на Филип Уитуърт, можеше да успее да го разубеди. Когато обаче се опита да се възпротиви, той спокойно ѝ отговори, че Филип Уитуърт им дължал услуга и че очаквал от нея да се яви на срещата, която бил уговорил, освен ако самата тя не му представи някакви убедителни причини за отказа си да отиде в Детройт.

Младата жена остави недочетеното списание в скута си и въздъхна. Разбира се, тя спокойно можеше да му обясни как са я приели семейство Уитуърт преди четиринайсет години. Но точно сега парите бяха първата и най-важна грижа на баща ѝ. Неотдавна данъкоплатците от Мисури, притиснати от икономическия спад, бяха отхвърлили предложението за повишаване на училищните такси. В резултат на това хиляди преподаватели бяха освободени от работа, включително и бащата на Лорън. Три месеца по-късно той се бе завърнал у дома след поредното безплодно пътуване в търсене на работа, този път до Канзас Сити. При завръщането си тогава той постави куфарчето си на масата, след което тъжно се усмихна на Лорън и нейната мащеха. „Не мисля, че в наши дни един бивш учител би могъл да получи дори работата на портиер“ — каза с изтощено и странно бледо лице. После разсеяно започна да масажира гърдите си в сърдечната област и мрачно добави: „Може пък да е било за добре, защото не се чувствам достатъчно силен да се оправям с голямата метла.“ Без да успее да каже нито дума повече, той се строполи на пода с тежък сърдечен пристъп.

Макар че баща ѝ сега се възстановяваше, този момент се оказа преломен в нейния живот. Не, поправи се сама Лорън, лично тя беше на път коренно да промени живота си. След години на упорито учене и изтощителни упражнения на пианото, след като завърши висшето си музикално образование, тя беше стигнала до извода, че ѝ липсват амбиция и всеотдайност, които са необходими за един концертиращ пианист. Беше наследила таланта на майка си, но не и упоритостта ѝ.

Лорън искаше от живота нещо повече, не само музиката. Покрай образованието, уроците и упражненията по музика, покрай работата,

която поемаше, за да си плаща обучението и заниманията по музика, тя никога не бе имала време да си почине и да се забавлява. Когато навърши двайсет и три години, вече беше обиколила множество градове в Съединените щати, за да участва в конкурси, но единственото, което бе видяла от тези градове, бяха хотелски стаи, зали за упражнения и концертни зали. Беше срещала хиляди хора, но имаше само бегли запознанства. Беше печелила стипендии, отличителни премии, награди, но така или иначе парите все не ѝ стигаха, за да си плаща всички разходи, затова ѝ се налагаше да поема и допълнителна работа.

И въпреки че беше посветила толкова време на музиката, все ѝ се струваше погрешно да жертва всичко в името на някаква кариера. Болестта на баща ѝ и зашеметяващите сметки я принудиха да вземе решението, което беше отлагала толкова време. През април той бе загубил своята работа, а заедно с това — здравната си осигуровка; през юли бе загубил и здравето си. През изминалите години ѝ бе оказвал сериозна финансова помощ, сега беше неин ред да му помогне.

Само при мисълта за това Лорън се почувства така, сякаш носеше отговорност за целия свят. Необходима ѝ бе работа, трябваша ѝ пари, и то веднага. Тя огледа приемната и се почувства някак странно, когато се опита да си представи как ще работи за такава огромна корпорация като тази. Не че имаше някакво особено значение — ако заплащането беше достатъчно високо, тя можеше да приеме всякаква работа, каквато ѝ бъде предложена. Добри работни места с възможност за по-нататъшно професионално развитие практически не съществуваха във Фенстър, Мисури, а и онова, което можеше да се намери, беше с мизерно заплащане в сравнение с подобни работни места в огромните градски средища като Детройт.

Секретарката затвори телефона и се изправи:

— Господин Уитуърт ще ви приеме сега, госпожице Данър.

Лорън я последва към една махагонова врата. Докато секретарката отваряше вратата, тя тихичко изрече кратка, възбудена молитва с желанието Филип Уитуърт да не си я спомня, след което влезе в кабинета. Срещите ѝ с публиката я бяха приучили да се владее и сега това ѝ позволи да приближи спокойно и самоуверено към Филип Уитуърт, докато той се изправяше, а върху аристократичното му лице се изписа израз на удивление.

— Вие едва ли си ме спомняте, господин Уитуърт — каза тя и любезно протегна ръка, — аз съм Лорън Данър.

Филип Уитуърт стисна ръката ѝ, а в гласа му се долавяше сдържана развеселеност:

— Всъщност аз ви помня много добре, Лорън — вие бяхте едно доста... забележително... дете.

Тя се усмихна, изненадана от чувството му за хумор:

— Много мило от ваша страна. Можехте да кажете ужасно, вместо забележително.

Филип Уитуърт кимна към стола пред бюрото си:

— Заповядайте, седнете.

— Донесох ви едно резюме — каза младата жена и извади пощенски плик от дамската си чанта, докато седна на стола.

Той отвори плика и измъкна листовете, написани на машина, но кафявите му очи останаха приковани върху лицето ѝ.

— Приликата с майка ви е поразителна — отбеляза след дълга пауза. — Тя беше италианка, нали така?

— Родителите ѝ са родени в Италия — поясни Лорън. — Майка ми е родена тук.

Филип кимна:

— Косата ви е много по-светла, но иначе приличате на нея. — Отмести поглед към листовете и добави със спокоен глас: — Тя беше необикновено красива жена.

Лорън се облегна назад, леко смаяна от посоката, в която тръгна разговорът. Беше доста смущаващо да открие, че въпреки хладното си и високомерно държание преди четиринайсет години Филип Уитуърт очевидно е смятал Джина Данър за красива. А сега ѝ казваше, че според него тя също е красива.

Докато четеше резюмето ѝ, Лорън си позволи да огледа огромния кабинет, от който Филип Уитуърт управляваше империята си. След това се загледа в него. За петдесетгодишен човек беше твърде привлекателен. Въпреки че косата му вече беше прошарена, по загорялото му лице нямаше почти никакви бръчки. Беше висок, добре сложен, без грам излишна тлъстина. Седнал зад огромното бюро в безупречно ушит тъмен костюм, излъчваше богатство и сила, които Лорън, макар и неохотно, намери за доста впечатляващи.

Видян вече през погледа ѝ на зрял човек, той не изглеждаше такъв студен и надут сноб, какъвто си го спомняше. Всъщност във всяко едно отношение беше изискан и елегантен представител на висшето общество. Държеше се вежливо с нея, а освен това имаше и чувство за хумор. Тя си помисли, че може би е имала погрешна представа за него.

Филип Уитуърт продължи да чете нейното резюме, а Лорън изведнъж се почувства неловко. Всъщност как точно и защо се беше получила тази внезапна промяна на отношението ѝ към него, почуди се смутено. Вярно, че сега той се държеше любезно с нея, но пък и защо не? Тя вече нямаше нищо общо с онова грозно деветгодишно момиченце — сега беше млада жена, която с външния си вид караше мъжете да се обръщат и да я заглеждат с възхищение.

Но дали наистина си беше съставила погрешно мнение за фамилията Уитуърт? Или сега просто се оставяше да бъде повлияна от богатството и изискаността на Филип Уитуърт?

— Макар и оценките ви от университета да са отлични, сигурно си давате сметка, че вашето висше музикално образование няма никаква стойност в света на бизнеса — каза той.

Лорън спокойно отвърна:

— Да, знам. Специализирах музика, защото я обичам, но си давам сметка, че нямам особено бъдеще в тази област. — С достойнство изложи причините да се откаже от кариерата си на пианистка, като спомена също здравословното състояние на баща си, както и финансовите затруднения на семейството си.

Филип я изслуша внимателно, след което отново погледна към резюмето в ръката си:

— Забелязвам също, че в колежа сте посещавали и някои курсове по бизнес.

Когато той се замисли, Лорън започна да вярва, че е започнал да преценява каква работа да ѝ даде.

— Липсват ми няколко курса, за да получа редовна бизнес квалификация.

— А докато сте посещавали колежа, вие сте работили като секретарка — продължи замислено той. — Вашият баща не ми спомена за това. Наистина ли притежавате такива умения по стенография и машинопис, както е посочено тук?

— Да — отвърна Лорън. Със самото споменаване на опита ѝ като секретарка ентузиазмът ѝ започна да спада.

Той се облегна назад и след кратък миг на размисъл сякаш стигна до някакво решение:

— Мога да ви предложа секретарска длъжност, Лорън, но такава, в която има много отговорности и предизвикателства. Не мога да ви осигуря нищо друго, докато наистина не получите бизнес квалификация.

— Но аз просто не желая да бъда секретарка — въздъхна младата жена.

Той се усмихна леко, когато видя какъв обезкуражен вид придоби тя.

— Но вие ми казахте, че ваша главна грижа в този момент са парите... а точно в този момент ние случайно имаме огромна нужда от квалифицирани административни секретарки. Предлагаме много високо заплащане. Моята секретарка например получава почти колкото и опитните посредници тук.

— Даже и така да е... — започна тя.

Уитуърт я прекъсна:

— Оставете ме да довърша. Вие сте работили за директора на малка компания. В една малка компания всеки знае с какво се занимават всички останали и защо точно се занимават с това. Обаче в такива големи корпорации като нашата само висшестоящите ръководители и техните секретарки имат представа за общата картина на нещата. Ще ми позволите ли да ви дам един пример за това, което се опитвам да ви кажа?

Лорън кимна и той продължи:

— Да речем, че вие сте счетоводителка в нашия сектор за производство на радиоприемници и на вас ви възложат задачата да подготвите подробно изложение за образуването на цената на всеки произведен радиоприемник. Вие прекарвате седмици наред в подготовка на това изложение, без дори да знаете защо точно го правите. Може причината да е в нашето намерение да закрием сектора за производство на радиоприемници; или пък напротив, може да възнамеряваме да разширим този сектор; или пък е възможно просто да подготвяме рекламна кампания. Вие няма да знаете какви точно са нашите намерения, нито пък вашите непосредствени контролери и

техните директори ще знаят това. Единствените хора, които имат достъп до подобна поверителна информация, са началник секторите и, разбира се — усмихна се той, — техните секретарки! Ако започнете като секретарка при нас, ще добиете добра цялостна представа за корпорацията и по-късно ще имате възможността да направите избор за вашата евентуална бъдеща кариера вече от позицията на добре информиран и опитен човек.

— Има ли в корпорация като вашата някаква друга длъжност, която бих могла да заема и която ще бъде така добре платена като секретарската?

— Не. Не и докато не довършите образованието си.

Лорън беше разочарована, но знаеше, че няма друг избор. Нуждаеше се от работа, която да ѝ осигурява добри доходи.

— Не се мръщете — каза ѝ той. — Работата ви никак няма да бъде отегчителна. Ами моята секретарка знае много повече за нашите бъдещи планове, отколкото повечето членове на администрацията. Изпълнителните секретарки са посветени в строго поверителна информация. Те са... — Замълча за момент и се вторачи в Лорън с безмълвно изумление, а когато отново проговори, в гласа му имаше някаква победоносна и лукава нотка. — Изпълнителните секретарки са посветени във високо поверителна информация — повтори, на устните му се появи странна усмивка. — Секретарка! — прошепна. — Никой не би се усъмнил в една секретарка! Лорън — продължи той, а кафявите му очи заблестяха, — на път съм да ти направя едно много необикновено предложение. Моля те, недей да ме прекъсваш, докато не изслушаш всичко, което искам да ти кажа. Нека първо да те попитам какво знаеш за фирмения или промишления шпионаж?

Тя изпита някакво неприятно усещане, сякаш висеше над опасна пропаст.

— Достатъчно, за да знам, че хората влизат в затвора за такава дейност и че аз не желая да се замесвам в подобно нещо, господин Уитуърт.

— Разбира се, че няма да желаяш. И, моля те, наричай ме Филип. В края на краищата ние сме роднини, а пък и аз самият те наричам Лорън.

Младата жена притеснено кимна.

— Аз не искам от теб да шпионираш друга корпорация, искам да станеш шпионин в моята. Нека да ти обясня. В последните години една компания на име „Синко“ стана нашият най-голям конкурент. Всеки път, когато предложим цена по някой договор, в „Синко“ сякаш знаят точно колко ще дадем и винаги предлагат по-малко. По някакъв начин получават информация за съдържанието на нашите тайни оферти и правят така, че цената им да бъде малко по-ниска от нашата и да ни отнемат договора. Днес имаше такъв случай. Само шест души от фирмата биха могли да информират „Синко“ за стойността на нашата оферта и един от тях е шпионин. Не бих искал да уволнявам петима лоялни бизнес администратори само за да се отърва от един алчен и продажен човек. Но ако „Синко“ продължава да ни пречи, ще ми се наложи да започна временно да отстранявам някои хора от работа — продължи той. — Аз осигурявам работата на дванайсет хиляди човека, Лорън. Дванайсет хиляди души разчитат на „Уитуърт Ентърпрайзиз“. Дванайсет хиляди семейства разчитат на тази корпорация, за да имат покрив над главите и храна на масите си. Ето ти имаш шанса да помогнеш на всички тях да запазят своята работа и своите домове. Единственото, което искам от теб, е още днес да подадеш молба за секретарска длъжност в „Синко“. Явно е, че те ще имат нужда да увеличат персонала си, за да се справят с работата, която току-що откраднаха от нас. При твоя опит и умения биха могли да те преценят като подходяща секретарка за някой от висшестоящите администратори.

Лорън попита:

— И ако получа работата, тогава какво?

— Тогава ще ти дам имената на шестимата, сред които би могъл да е евентуалният шпионин, и единственото твое задължение ще бъде да разбереш кой от тях работи за „Синко“. — Той се приведе напред. — Честно казано, Лорън, положението е толкова отчайващо, че съм готов на всичко. Имах намерението да ти предложа секретарска длъжност при нас срещу едно много добро заплащане...

Лорън остана изумена от цифрата, която той спомена. Сумата значително надхвърляше заплатата на баща ѝ. Ако живееше скромно, би могла да издържа и себе си, и семейството си.

— Виждам, че си доволна — подсмихна се Филип. — Заплатите в големи градове като Детройт са много високи в сравнение с по-

малките райони. Значи така, ако си подадеш молбата в „Синко“ днес следобед и те ти предложат секретарско място, искам да го приемеш. Ако заплатата там е по-ниска от тази, която току-що ти предложих, моята компания ще ти осигурява месечни чекове, за да компенсира разликата. Ако успееш да научиш името на шпионина сред нас или пък нещо друго, което има важна стойност за мен, ще ти платя допълнително възнаграждение от 10 000 долара. След шест месеца от днешна дата, ако не успееш да научиш нищо важно, тогава можеш да напуснеш „Синко“ и да се върнеш да работиш като секретарка при нас. Веднага щом завършиш образованието си, ще те назнача на всяка друга длъжност, която пожелаеш при нас, при условие, разбира се, че ще бъдеш в състояние да се справиш с нея. — Кафявите му очи се вгледаха изпитателно в лицето ѝ в опит да разгадае причините за безпокойството ѝ. — Нещо явно те притеснява — отбеляза тихо той. — Какво точно?

— Всичко, всичко ме притеснява — призна си тя. — Не обичам тайните заговори, господин Уитуърт.

— Моля те, наричай ме Филип. Направи това поне заради мен. — Той се облегна назад с уморена въздишка. — Лорън, знам, че нямам абсолютно никакво право да те моля да кандидатстваш за работа в „Синко“. Може би ще те изненадам, когато разбереш, че добре осъзнавам колко неприятно ти е било гостуването ти у нас преди четиринайсет години. Синът ми Картър беше в трудна възраст. Майка ми мислеше само за проучването на нашето родословно дърво, а пък моята съпруга и аз... е, да, съжалявам, че не бяхме по-сърдечни.

Ако не беше в безизходица, Лорън щеше да му откаже. Чувстваше се объркана, несигурна и твърде притеснена.

— Добре тогава — отвърна. — Ще го направя.

— Прекрасно. Филип взе телефонната слушалка, набра номера на „Синко“ и поиска да го свържат с началника на личния състав, след което подаде телефона на Лорън, за да я остави да си уговори среща. Младата жена се надяваше, че в „Синко“ може да откажат да се видят с нея. Но според човека, с когото говори, току-що били получили голям договор и спешно се нуждаели от опитни секретарки. И тъй като имал намерение да работи до късно тази вечер, той ѝ нареди веднага да отиде при него.

След този разговор Филип се изправи и ѝ подаде ръка.

— Благодаря ти — каза, после добави: — Когато попълниш техния документ за постъпване, остави домашния си адрес в Мисури, но им дай този телефон, за да могат да те търсят в нашия дом. — Той записа някакъв номер на една страница от малък бележник и откъсна листчето. — Прислугата винаги отговаря само с „ало“ — обясни й.

— Не — побърза да отвърне Лорън. — Не бих искала да притеснявам никого. Бих... бих предпочела да отседна в мотел.

— Не те упреквам, че имаш подобно отношение — отвърна той, като я накара да се почувства неблагоприятна, — но бих искал да поправим лошите впечатления след онази визита.

Лорън неохотно отстъпи:

— Напълно ли сте сигурен, че госпожа Уитуърт няма да има нищо против?

— За Каръл ще бъде истинско удоволствие.

Когато затвори вратата зад нея, Филип Уитуърт позвъни в кабинета на сина си, разположен от другата страна на коридора.

— Картър — каза, — смятам, че скоро ще имаме възможност да изпратим свой агент при Ник Синклер. Спомняш ли си Лорън Данър...

ГЛАВА 2

Вече минаваше пет, когато Лорън пристигна в отдел „Личен състав“ на „Синко“ — беше стигнала до заключението, че изобщо не е в състояние да работи като шпионин на Филип Уитуърт. Дори само мисълта за това караше сърцето ѝ да бие учестено, а пък дланите ѝ започваха да се потят върху волана. Макар да ѝ се искаше да помогне на Филип, заговорът и измамата я караха да се вцепенява от ужас. Въпреки това обаче не би могла да му признае своето малодушие.

Докато попълваше безкрайните формуляри и въпросници, изисквани от „Синко“, изведнъж ѝ хрумна какъв беше най-добрият изход от това затруднено положение: щеше да спази обещанието си към Филип, като подаде документите си за работа, след което обаче трябваше добре да се постарее да представи нещата така, че да не получи никаква работа тук. Стигайки до това решение, тя умишлено започна да изписва грешни отговори на тестовете по правопис, машинопис и стенография, а пък за дипломата си от колежа дори не спомена. Триумфалното ѝ постижение обаче беше отговорът, който даде на последния въпрос. Инструкциите изискваха да се подредят по предпочитание трите длъжности в „Синко“. Лорън отбеляза президент като свое първо желание, началник на личен състав — като второ, и секретарка — като трето.

Началникът на личен състав господин Уедърби започна да преглежда отговорите ѝ на тестовете и върху лицето му се изписа ужас. След това ги остави настрана и взе молбата ѝ, а тя само наблюдаваше как втораченият му поглед бавно се плъзга към края на последната страница, където сред трите избрани от нея длъжности беше отбелязала и тази на самия господин Уедърби. Когато той прочете това, лицето му почервения от гняв, а ноздрите му ядосано се разшириха, при което Лорън трябваше да прехапе устни, за да не се засмее. Може би от нея щеше да излезе добър шпионин, помисли си тя, когато мъжът се изправи рязко и с хладен тон я уведоми, че не

отговаряла на изискванията на „Синко“ за нито една от длъжностите във фирмата.

Когато Лорън напусна сградата, откри, че сумрачната и облачна августовска вечер бе заменена от подранилия и непрогледен мрак на ветровита нощ. Потръпна от студ.

Движението по Джеферсън Авеню беше твърде натоварено — море от бели фарове и червени стопове летеше край нея и в двете посоки. Докато изчакваше да пресече на един светофар, започнаха да падат едри дъждовни капки. Когато светофарът светна зелено, Лорън се втурна да пресече широкия булевард с множество платна, достигайки отсрещния тротоар миг преди колите да профучат покрай нея.

Задъхана и мокра, тя хвърли поглед към строящата се тъмна многоетажна сграда точно пред нея. Покритият паркинг, където беше оставила колата си, се намираше на около четири пресечки, но ако минеше напъряко през строителната площадка, щеше да си спести поне една от пресечките. Задуха силен вятър откъм река Детройт, уви полата около краката ѝ и това я накара още по-бързо да вземе решението си. Без да обръща внимание на знака „Влизането забранено“, тя мина под въжетата, които ограждаха строителната площадка.

Докато бързаше през неравния терен, Лорън хвърли поглед нагоре към светлините, идващи откъм строежа. Сградата беше висока поне около осемдесет етажа, изградена изцяло от огледално стъкло, което отразяваше трепкащите градски светлини.

Близо до сградата вече не усещаше вятъра и се стараяше да не се отделя от нейното закритие. Докато бързаше, внезапно осъзна, че е съвсем сама в мрака, и то в град с голяма престъпност. Ледени тръпки я полазиха по гърба.

Изведнъж зад нея глухо отекнаха тежки стъпки и сърцето ѝ подскочи ужасено. Тя ускори ход, но човекът след нея също тръгна по-бързо. Обзета от ужас, Лорън се втурна напред. Тъкмо когато се спусна към главния вход, една от огромните стъклени врати се отвори и от сградата излязоха двама мъже.

— Помощ! — изкрещя тя. — Някой там...

Спъна се в купчина кабели, полетя напред и се просна по корем в калта точно пред краката на двамата мъже.

— Ах, глупачка! — извика единият от тях. После двамата приклегнаха и се вторачиха разтревожено в нея. — Какви ги вършиш, по дяволите?

Лорън се подпря на лакти, вдигна сърдития си поглед от обувките на мъжа към лицето му и хладно отвърна:

— Репетирам за изпит в цирка. Коронният ми номер е падане от мост.

Другият мъж се засмя, хвана я здраво за раменете и ѝ помогна да се изправи.

— Как се казваш? — попита я той и след като получи отговор, добави угрижено: — Можеш ли да ходиш?

— Разбира се — увери го Лорън. Всеки мускул по тялото ѝ се съпротивляваше, а левият ѝ глезен болезнено пулсираше.

— Тогава сигурно ще можеш да стигнеш поне до сградата, за да погледнем какви са щетите — каза той с лека насмешка в гласа си. Прихвана я през кръста, за да ѝ даде възможност да се облекне на него.

— Ник — обади се другият мъж, — смятам, че ще бъде по добре, аз да повикам линейка, а ти да останеш тук заедно с госпожица Данър.

— О не, недейте, само не викайте линейка! — примоли се веднага Лорън. — Мисля, че по-скоро съм объркана, отколкото наранена — добави отчаяно и се отпусна облекчено, когато мъжът на име Ник я поведе бавно към тъмното фойе.

За миг ѝ мина през ума колко е неразумно да влиза в такава безлюдна сграда заедно с двама непознати мъже. Обаче щом прекрачиха прага на фойето, другият мъж запали някакви малки лампички, разположени високо на тавана, и по-голямата част от съмненията ѝ моментално се разпръснаха: това беше мъж на средна възраст, с вдъхващ доверие вид, облечен в костюм и вратовръзка. Лорън хвърли поглед и към Ник, чиято ръка все още беше около кръста ѝ. Той беше облечен в джинси и дънково яке. Съдейки по профила му, прецени, че е малко над трийсетте, но и в него не видя нищо, което да я стресне или уплаши.

Обърнал глава, Ник говореше на другия мъж:

— Майк, в някоя от стаите трябва да има и аптечка за първа помощ. Намери я и ни я донеси горе.

— Добре — отвърна той и бързо се отправи към една светеща табела, която сочеше накъде се намира стълбището.

Лорън огледа с любопитство огромното фоайе. Цялото беше в бял мрамор: стените, пода и дори изящните колони. Десетки декоративни дървета и буйни растения в саксии бяха поставени в редица до една от стените.

Когато стигнаха до асансьорите, вградени в една ниша на срещуположната стена, Ник се пресегна зад гърба ѝ и натисна бутона. Лъскавите месингови врати се плъзнаха настрани и се разтвориха, след което Лорън пристъпи в ярко осветения асансьор.

— Ще отидем в един обзаведен кабинет, където ще можеш да си починеш — каза ѝ Ник.

Лорън го погледна с благодарност... и в същия момент замръзна от изумление. Той беше един от най-красивите мъже, които някога беше виждала. Вратите на асансьора се затвориха, тя се сепна и моментално отклони погледа си от лицето му.

— Благодаря — отвърна с дрезгав шепот и смутено се освободи от ръката му, — но мога да стоя и сама.

Той натисна бутона за осемдесетия етаж, а Лорън едва се сдържа да не вдигне ръка, за да си пооправи косата — щеше да бъде прекалено очебийно, прекалено суетно. Почуди се дали лицето ѝ не е цялото в кал, след което веднага се ядоса на себе си. Една сериозна млада жена не можеше да реагира толкова глупаво на едно привлекателно мъжко лице.

Но дали наистина беше толкова красив, почуди се тя. Реши да го погледне отново, но този път по-дискретно. Вдигна очи към светлинната табелка над вратите, върху която се отбелязваха номерата на отминаващите етажи. После съвсем предпазливо отмести поглед встрани... Ник наблюдаваше светещите номера — виждаше само профила му.

Освен че беше още по-красив, отколкото ѝ се стори първия път, той беше висок поне метър и осемдесет, мускулест и с широки рамене. Гъстата му коса имаше наситения тъмен цвят на кафе. Върху всяка черта от гордия му профил беше изписана мъжествена сила — от тъмните му гъсти вежди до дръзко издадената брадичка. Устните му бяха строги, но чувствени.

Лорън продължаваше да го разглежда, когато устните му внезапно потрепнаха, сякаш едва сдържаше усмивката си. Тя моментално отмести поглед и с ужас откри, че сивите му очи я гледаха.

Смутена, промърмори първото нещо, което ѝ дойде наум:

— Аз... аз се боя от асансьори. Гледам да се съсредоточа върху нещо друго, за да... за да не мисля за височината.

— Много съобразително наистина — отбеляза той, но закачливият му тон съвсем ясно показваше, че не е успяла да го заблуди.

Лорън едновременно изпитваше желание да се засмее на ироничната му забележка и неудобство от това, че изобщо не беше успяла да го заблуди. Съсредоточено се загледа във вратите на асансьора, докато те не се отвориха на осемдесетия етаж.

— Изчакай ме тук, докато запаля осветлението — каза Ник.

След секунди от тавана заблестяха множество лампи, които осветиха помещението, което явно беше приемна. Младият мъж я хвана под ръка и краката на Лорън потънаха в smaragdovo зеленото подово покритие, докато я водеше покрай асансьора към отсрещната страна.

В тази част се намираше още една, по-голяма приемна в средата с кръгъл плот за секретарките. Тя хвърли бегъл поглед към разтворената врата на един кабинет от дясната страна на приемната. В него имаше вградени шкафове за папки и лъскаво дървено бюро, покрито с хромова боя. Младата жена го сравни със своето стоманено бюро на предишното си работно място, където работеше като нещатна служителка. То стоеше в средата на задръстен с вещи кабинет, в който работеха трима служители. Ето защо сега ѝ се стори просто невероятно, че толкова много пространство и лукс можеха да бъдат заделени само заради удобството на една обикновена секретарка.

Когато изрази на глас това свое учудване, Ник я погледна насмешливо:

— Опитните секретарки се гордеят с уменията си, а и заплатите им растат с всяка следваща година.

— Аз също съм секретарка — отбеляза тя, докато вървяха през приемната към една двойна триметрова врата от палисандрово дърво. — Точно преди да се, хм, срещна с вас, бях от другата страна на тази улица, за да си подам документи за работа в „Синко“.

Ник разтвори широко и двете врати, след което се отдръпна назад, за да ѝ направи път, като я наблюдаваше как накуцва.

Лорън така остро усещаше пронизващия му поглед, че коленете й се подкосиха, и едва когато стигна до средата на стаята, тя се сети да се огледа наоколо. Онова, което видя, я накара да възкликне:

— Боже мили! Но какво всъщност е всичко това?

— Това — отвърна Ник с усмивка — е кабинетът на президента на фирмата. Той е едно от малкото помещения тук, които са напълно завършени.

Младата жена продължи да се оглежда смаяно. Огромният прозорец пред нея предлагаше изглед към нощния Детройт с цялото му фантастично, бляскаво великолепие. Останалите три стени бяха облицовани с лъскаво палисандрово дърво.

Подът беше покрит с мек като кадифе килим, а от дясната й страна имаше великолепно бюро от палисандрово дърво. Шест лъскави стола с мъхесто зелена тапицерия бяха разположени точно пред бюрото, а в срещуположната страна на помещението се виждаха три дълги мъхесто зелени канапета, които образуваха широк полукръг около огромна маса със стъклен плот, чиято основа беше изработена от силно полиран плавей.

— Изумително — тихо промълви тя.

— Ще приготвя да пийнем нещо, докато Майк донесе аптекката — каза Ник.

Лорън го гледаше смаяно как се приближи към една гола палисандрова стена и я натисна. Огромен дървен панел безшумно се плъзна встрани, разкривайки великолепен огледален бар, осветен от скрити в горната му част лампички. Виждаха се стъклени полици, покрити с редове от скъпи кристални чаши и гарафи.

Тъй като тя мълчеше, той я погледна през рамо. Младата жена вдигна сините си очи, вгледа се в лицето му и забеляза изражението му. По всичко личеше, че на Ник му беше безкрайно забавно да наблюдава нейното изумление пред това бляскаво великолепие. Осъзнаването на този факт внезапно я накара да си даде сметка за нещо, на което до този момент не беше обръщала внимание: докато тя самата остро усещаше неговата мъжка привлекателност, той сякаш изобщо не я забелязваше като жена.

Тъй като непрекъснато беше обект на възхитените мъжки погледи, някои от тях откровенно похотливи, сега попадеше на мъж, на когото гореше от желание да направи впечатление. Обаче той като че

ли изобщо не я забелязваше. Малко смутена и доста разочарована, Лорън се опита да се освободи от тези мисли. Казваха, че красотата се ражда в очите на наблюдаващия, а по всичко личеше, че този мъж не виждаше нищо интересно, когато я гледаше. И най-ужасното беше, че явно я намираше смешна!

— Ако искаш да се пооправиш, ей там има баня. — Ник кимна към стената до бара.

— Къде? — попита равнодушно Лорън.

— Върви право напред и щом стигнеш стената, просто я натисни.

Устните му отново потрепваха насмешливо и тя го изгледа ядосано. Когато пръстите ѝ докоснаха гладкото палисандрово дърво, един дървен панел се разтвори и младата жена влезе в просторна баня.

— Ето, намерих аптечката — каза Майк, който точно в този момент влезе в кабинета. Лорън понечи да затвори вратата на банята, но се спря, когато го чу да добавя с по-тих глас: — Ник, в качеството ми на юрист на корпорацията те съветвам това момиче да бъде прегледано от лекар, който да докаже, че няма сериозни наранявания. Ако не се погрижиш за това, някой адвокат може да заяви, че е била обездвижена за известен период вследствие на падането си, и да осъди компанията за милиони.

— Недей да правиш от мухата слон — чу тя отговора на Ник. — Та тя е само едно симпатично хлапе, което се уплаши от това отвратително падане.

— Е, добре — въздъхна Майк. — Сега обаче закъснявам за едно съвещание и ще трябва да тръгна. Но, за Бога, моля те, не ѝ предлагай никакъв алкохол. Родителите ѝ могат да те осъдят за опит за прелъстяване на малолетна и...

Лорън се почувства смутена и обидена от това, че я нарекоха уплашено хлапе, и тихичко затвори вратата. Със смръщено лице се обърна към огледалото над мивката и едва не изпищя. Лицето ѝ беше изцапано с кал, кокът ѝ се беше развалил и косата ѝ стърчеше във всички посоки, а пък сакото ѝ се беше смъкнало.

Помисли си, че прилича на карикатура на самата себе си — подобно на смешен, безнадеждно мръсен пакостник с раздърпани дрехи.

И кой знае по каква причина внезапно реши, че на всяка цена трябва да изглежда съвсем различна, когато излезе от банята. Ето защо смъкна изцапаното си тъмносиньо сако, предвкусвайки задоволството от изумлението на Ник, когато я видеше отново. Трябваше обаче да бърза — ако преобразяването ѝ отнемеше твърде много време, то съвсем нямаше да бъде чак толкова ефектно.

Смъкна чорапогащника и направи физиономия при вида на зейналите дупки. След като се пооправи, изсипа съдържанието на дамската си чанта върху тоалетната масичка и измъкна нов чорапогащник, които случайно носеше със себе си. Обу го, а после извади фибите от косата си и започна да я разресва. Когато приключи, къдравата ѝ коса вече се спускаше по раменете. Сложи си червило и руж, а после отново натъпка нещата си в чантата и се огледа. Имаше свеж и бодър вид, а очите ѝ блестяха от нетърпение. Бялата ѝ блуза с шал яка беше малко консервативна, но пък подходеше на изящната линия на шията ѝ, като едновременно с това подчертаваше бюста ѝ. Доволна от вида си, взе сакото и чантата и излезе от банята.

Ник стоеше пред огледалния бар с гръб към нея. Без да се обръща, каза:

— Трябваше да проведе един телефонен разговор, но ей сега ще приготвя питиетата. Намери ли всичко необходимо в банята?

— Да, имаше всичко, благодаря — отвърна Лорън, като остави чантата и сакото си.

Застана до дългото канапе, без да откъсва очи от младия мъж. Беше свалил дънковото си яке и го беше метнал върху един от столовете. При всяко движение на ръцете му синята трикотажна блуза се изопваше, подчертавайки широките му мускулести рамене. Лорън спусна поглед надолу по стегнатите му бедра и дългите крака, очертани от тесните джинси. Когато той заговори, тя се стресна гузно, а погледът ѝ моментално се стрелна нагоре.

— Боя се, че този бар не е зареден с безалкохолни напитки, нито пък с лимонада, Лорън, затова ще ти приготвя чаша тоник с лед.

Младата жена едва се сдържа да не се изсмее и с престорена скромност склочи ръце зад гърба си. Неволно се напрегна, когато той сложи обратно една кристална гарафа с уиски, взе по една чаша във всяка ръка и се обърна.

Направи две крачки към нея и в следващия миг замръзна на мястото си.

Веждите му се склочиха и присвитите му очи се взряха в гъстите ѝ тъмно руси коси. Изуменият му поглед се отмести към лицето ѝ и се спря на тюркоазените ѝ очи, които проблеснаха насмешливо изпод гъсти, извити мигли, след което се плъзна към закачливото ѝ носле, към фино изваяните ѝ скули и меките устни. Очите му продължиха надолу към едрия ѝ бюст, тънката талия и дългите стройни крака.

Лорън се беше надявала да му направи впечатление като жена и ето че вниманието му беше привлечено. Сега вече започна да се надява, че ще чуе някакъв комплимент. Той обаче мълчеше.

Обърна се, отиде до бара и изля в мивката съдържанието на една от чашите.

— Какво правиш? — попита тя.

— Ще добавя малко джин към твоя тоник — насмешливо ѝ отвърна.

Младата жена започна да се смее, а той я изгледа през рамо и кисело се усмихна.

— Просто ми е любопитно, на колко години си все пак?

— На двасет и три.

— И си подавала документи за секретарка в „Синко“... преди да се хвърлиш в краката ни тази вечер?

— Да.

Той ѝ занесе чашата и кимна към канапето:

— Седни... не бива да стоиш. Сигурно глезенът ти е навехнат.

— Не ме боли, честна дума — възрази тя, но се подчини и седна.

Ник остана прав пред нея, като я разглеждаше с интерес.

— Приеха ли те на работа в „Синко“?

Той беше толкова висок, че ѝ се наложи да вдигне глава, за да може да го погледне в очите.

— Не.

— Ще ми разрешиш ли да погледна как е глезенът ти? — попита той. После остави чашата си върху масичката за кафе, клекна пред нея и започна да разкопчава тънката каишка на сандала. Дори от лекото докосване на пръстите по крака ѝ пробягаха невероятни огнени тръпки и тя настръхна.

За щастие обаче той явно не забеляза нищо, защото силните му пръсти продължиха внимателно да опипват прасеца ѝ, след което бавно се върнаха на глезена.

— Добра секретарка ли си?

— Така поне казваше предишният ми работодател.

С все още приведена глава той каза:

— Добри секретарки се търсят винаги. От „Синко“ сигурно ще ти се обадят и ще ти предложат работа.

— Съмнявам се — отвърна Лорън, като едва сдържаше усмивката си. — Боя се, че господин Уедърби, началникът на личен състав, остана с впечатлението, че не съм особено умна и ценна кандидатка — поясни.

Ник рязко повдигна глава.

— Лорън, според мен ти си не по-малко ценна от нова златна монета. Уедърби трябва да е направо сляп.

— Ами че той си е точно такъв! — пошегува се тя. — Иначе никога нямаше да си сложи карирано сако на шарена вратовръзка.

Младият мъж се ухили:

— Наистина ли така се облича?

Тя кимна утвърдително и душата ѝ се изпълни с някакво необяснимо, дълбоко проникновение. Докато му се усмихваше, започна да вижда пред себе си и нещо друго, освен невероятно красивия мъж. Забеляза в погледа му един лек цинизъм, обагрен с топлота и чувство за хумор, както и някакъв изстрадан житейски опит, оставил суров отпечатък върху лицето му. Това го направи още по-привлекателен за нея. Не можеше да се отрече неговият сексуален магнетизъм. Той се излъчваше от всяка клетка на жилавото му, самоуверено тяло и неудържимо я притегляше към него.

— Не изглежда да е подут — отбеляза той. — Усещаш ли някаква болка?

— Съвсем слаба. Много повече пострада честолюбие то ми.

— В такъв случай до утре и двете ще бъдат във форма.

Все още клекнал, той подхвана петата ѝ в шепата на лявата си ръка, а с дясната се пресегна, за да ѝ вземе сандала. Точно преди да нахлузи сандала върху крака ѝ, я стрелна с поглед, а сърцето ѝ заби учестено, когато с усмивка я попита:

— Нямахте ли една приказка за мъжа, който търсел жената, чийто крак ще влезе в някаква стъклена пантофка?

Тя кимна със светнали очи:

— „Пепеляшка“.

— И какво ще стане с мен, ако тази пантофка ти е по мярка?

— Ще те превърна в красива жаба — отбеляза духовито.

Той се засмя със звучен, прекрасен смях, а погледите им се срещнаха и в дълбините на неговите очи проблесна кратък пламък, който той мигновено угаси. Край на приятните закачки. Закопча сандала ѝ и се изправи. Взе чашата и я пресуши, след което я остави върху масичката за кафе. Явно това беше не особено желаният знак за нея, че времето, което прекараха заедно, приближаваше своя край. Видя го как се приведе, вдигна телефона, поставен в другия край на масата, и набра някакъв четири цифрен номер.

— Джордж — каза, — обаждат се Ник Синклер. Младата дама, която ти преследваше като нарушител, вече се възстанови от падането. Би ли дошъл пред входа с автомобила на охраната, за да я откараш до мястото, където е оставила колата си? Добре, ще се видим долу след пет минути.

Сърцето на Лорън се сви. След пет минути. При това друг човек щеше да я откара до колата и! Имаше ужасното предчувствие, че Ник дори нямаше да я попита как би могъл да се свърже с нея. Тази мисъл беше толкова потискаща, че напълно забрави смущението си от току-що направеното откритие, че тази вечер е бягала от охраната на обекта.

— Ти да не би да работиш за компанията, която е построила този небостъргач? — попита тя в опит да забави раздялата им и да научи нещо повече за него.

Ник погледна нетърпеливо часовника си.

— Да, точно така.

— Харесва ли ти строителната работа?

— Обичам изграждането на нови неща — отвърна ѝ лаконично.
— Аз съм инженер.

— Някъде другаде ли ще те изпратят, когато работата по тази сграда приключи?

— Поне през следващите няколко години ще прекарвам по-голямата част от времето си тук — отвърна той.

Лорън се изправи и си взе сакото. При наличието на всички тези сложни компютърни устройства в новите небостъргачи, нищо чудно да беше необходимо включването на инженер в работния екип. Не че това имаше някакво значение, помисли си тя с някакво ужасно предчувствие. Навярно вече никога нямаше да го види.

— Е, благодаря ти за всичко. Надявам се президентът да не открие, че си ровил в барчето му за напитки.

— Тук и без това са ровили всички портиери. Просто трябва да се заключи.

Докато слизаха с асансьора, той изглеждаше някак угрижен и нетърпелив. Навярно бързаше за среща, помисли си мрачно Лорън. С някоя красива жена — трябваше да бъде поне фотомодел, за да отговаря на неговата поразителна красота. Той, разбира се, можеше да бъде и женен, но не носеше халка, нито пък имаше вид на семеен мъж.

Една бяла кола с надпис „Глобал Индъстрис Секюрити Дивижън“ беше спряла пред входа на сградата и ги очакваше, а зад волана седеше униформен охранител. Ник я изпрати до колата и ѝ държа вратата, докато тя се настани на седалката до шофьора. След това се подпря на покрива на колата и приведе глава, за да ѝ каже:

— Познавам някои хора в „Синко“. Ще им се обадя, за да видя дали няма да могат да разубедят Уедърби и да го накарат да си промени решението.

Настроението ѝ моментално се повиши, защото това означаваше, че той все пак я харесва достатъчно, за да направи опит да се застъпи за нея, но когато си спомни, че сама бе виновна за провала си, смутено поклати глава:

— Не, не си прави труда. Той няма да си промени решението. Оставих го с ужасни впечатления. Но ти благодаря все пак за това предложение.

Десетина минути по-късно Лорън плати таксата за паркинга и потегли с колата си по измития от дъжда булевард. Докато се опитваше да се освободи от мислите си за Ник Синклер, тя следваше указанията, които беше получила от секретарката на Филип, и мрачно размишляваше за предстоящата среща със семейство Уитуърт.

След по-малко от половин час щеше отново да влезе в тяхното имение „Грос Поан“. В главата ѝ нахлуха спомени от онзи унизителен уикенд, който беше прекарала в изискания им дом преди четиринайсет

години, и тя потръпна от ужас и смущение. Първият ден тогава не беше никак лош — всъщност беше съвсем сама през по-голямата част от времето. Ужасяващата част започна малко след приключването на обяда през втория ден. Именно тогава Картър, синът на семейство Уитуърт, се появи на вратата на нейната стая и заяви, че майка му била наредила да я изведе от къщата, защото очаквала някакви приятели и не желала те да виждат Лорън. През останалата част от деня момчето положи всички старания, за да я накара да се почувства възможно най-жалка, безпомощна и уплашена.

Освен че ѝ казваше „очилатке“, защото тя носеше очила, той непрекъснато наричаше баща ѝ, професор в Чикагския университет, „даскала“, а пък майка ѝ, концертираща пианистка — „музикантката“.

Докато развеждаше Лорън из техните поддържани градини, уж „случайно“ я спъна и тя падна в една огромна леха с рози. Половин час по-късно, след като тя се преоблече, Картър се извини и предложи да ѝ покаже кучетата.

Той изглеждаше толкова искрен и Лорън моментално реши, че спъването наистина е било съвсем случайно.

— И аз си имам куче у дома — довери му гордо тя, като бързаше да не изостава от него, докато той крачеше важно напред през буйните, красиво оформени тревни площи към задната част на имението. — Казва се Флъфи и е бяла на цвят — добави тя тъкмо когато стигнаха до един подрязан жив плет, зад който се криеше огромен кучкарник, ограден от триметрова телена ограда. Лорън се усмихна на двата добермана, а после и на Картър, който отключваше тежкия катинар на вратата.

— Моята най-добра приятелка също има доберман. По цял ден си играе с нас на гоненица, а освен това обича да ни прави и разни номера.

— Тези двамата също си ги бива за доста неща — осведоми я Картър, като отвори вратата и се отдръпна настрани, за да ѝ даде път да влезе преди него.

Лорън смело влезе в кучкарника.

— Здравейте, кученца — каза мило, приближавайки притихналите, бдителни животни. Тъкмо когато протегна ръка, за да ги погали, вратата зад нея се затвори с трясък и Картър настървено извика:

— Дръжте, момчета! Дръжте!

Двете кучета моментално се наежиха, оголиха зъби и с ръмжене тръгнаха към вцепенената от ужас Лорън.

— Картър — изпищя пронизително тя, отстъпвайки назад, докато се прилепи към оградата. — Защо правят така?

— На твое място изобщо не бих мърдал — подигра ѝ се той от другата страна на оградата. — Мръднеш ли, веднага ще се хвърлят и ще те разкъсат. — С тези думи той спокойно се отдалечи, като си подсвиркуваше.

— Не ме оставяй тук! — пишеше Лорън. — Моля те... не ме оставяй!

Половин час по-късно, когато градинарят я откри, тя вече не пишеше. Само хленчеше, без да откъсва очи от ръмжащите кучета.

— Изчезвай веднага от тука! — нареди мъжът, като отвори със замах вратата и влезе ядосано в кучкарника. — Какво те е прихванало да дразниш тия побъркани кучета! — тросна се той, като я сграбчи над лакътя и я извлече навън.

Едва когато вратата зад тях се затръшна, Лорън малко се поотпусна.

— Та те щяха да ме разкъсат — прошепна дрезгаво тя, а по страните ѝ неудържимо започнаха да се стичат сълзи.

Градинарят погледна изцъклените ѝ от ужас сини очи и гласът му поомекна:

— Нямаше да ти направят нищо. Тези кучета са обучени да сигнализират в случай на опасност и да сплашват нежелани посетители, това е всичко. Не са толкова глупави, че да ухапят човек.

До края на деня Лорън остана в леглото си, обмисляйки различни жестоки начини, по които да си отмъсти на Картър. Обаче макар да ѝ доставяше удоволствие да си го представя паднал на колене в краката ѝ, молец за прошка, всичко, което ѝ хрумваше, беше неосъществимо.

Когато по-късно майка ѝ се качи да я вземе за вечеря, тя вече се беше примирила с факта, че ще трябва да преглътне накърнената си гордост и да се държи така, сякаш нищо не се е случило. Нямаше смисъл да казва на майка си за Картър, защото Джина Картър беше италианска американка, която носеше дълбоката, сантиментална италианска привързаност към своите роднини, независимо колко далечна и неясна беше връзката с тези нейни така наречени „близки“.

Майка ѝ щеше снизходително да приеме, че момчето просто си е направило шега.

— Добре ли прекара днес, миличка моя? — попита майка ѝ, докато слизаха по извитата стълба към трапезарията.

— Ами да, нормално — промърмори момичето, като в същото време се чудеше как да устои на изкушението да тегли на Картър Уитуърт един хубав ритник.

Точно когато стигнаха до края на стълбата, една от прислужниците съобщи, че господин Робърт Данър се обажда по телефона.

— Ти продължавай нататък без мен — каза Джина на дъщеря си и се отправи към малката масичка, където стоеше телефонът.

Лорън се спря колебливо на сводестия праг на трапезарията. Членовете на семейство Уитуърт вече се бяха настанили на огромната маса.

— Съвсем ясно казах на госпожа Данър, че вечерята е в осем часа — обясняваше майката на Картър на съпруга си. — Вече е осем и две минути. Ако тази жена не може да бъде точна, тогава ще започнем без нея. — Кимна на прислужника, който моментално започна да сипва супа в крехките порцеланови купички. — Филип, достатъчно търпях — продължи тя, — но вече не желая да виждам който и да е от тези използвачи като гости в дома ми. — Тя обърна русата си глава с елегантна прическа към по-възрастната жена, която седеше до нея. — Майко Уитуърт, крайно време е на всичко това да се сложи край. Досега вие сигурно сте успели да съберете достатъчно сведения, за да можете да завършите вашия проект.

— Ако беше така, нямаше да ми се налага да търпя тези хора тук. Знам, че са само едни невъзпитани досадници и са истинско бreme за всички нас, но ще трябва да ги изтърпиш още малко, Каръл.

Лорън продължи да стои на вратата, а сините ѝ очи гневно заблестяха. Тя можеше да търпи униженията на Картър, но нямаше да допусне тези ужасни хора да не зачитат нейния изключителен баща и красивата ѝ талантлива майка!

В този момент майка ѝ също се появи на прага до нея.

— Извинявайте, че ви накарах да чакате — каза, като хвана дъщеря си за ръката. Никой не си направи труда да ѝ отговори — просто продължиха да си ядат супата.

Обхваната от внезапно вдъхновение, Лорън хвърли поглед към майка си, която разгъваше една ленена кърпа. Свеждайки смирено глава, момичето склочи ръце и започна да нарежда с тънкото си детско гласче:

— Господи Боже мой, благослови храната на тази трапеза. И чуй молитвите ни да простиш на онези, които са лицемерни и които се смятат за нещо повече от всички останали само защото имат повече пари. Слава тебе, Боже! Амин.

После спокойно взе лъжицата си, като старателно отбягваше погледа на майка си.

Супата — или поне онова, което според Лорън трябваше да се смята за супа — беше студена.

Прислужникът забеляза, че тя остави лъжицата си.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожице? — попита намръщено той.

— Супата ми е студена — обясни спокойно тя въпреки презрителния му поглед.

— Господи, ти да не си откачила! — ухили се самодоволно Картър, докато Лорън взимаше чашата си с мляко. — Тази супа не трябва да се яде топла.

Чашата уж случайно се изплъзна от ръката на Лорън и млякото заля приборите пред Картър и потече по краката му.

— О, извинявам се много — каза тя, сподавяйки смеха си. — Стана съвсем случайно... Картър, ти си наясно с такива случайности, нали? Да разкажа ли на всички за „случайните“ случки днес? — Правейки се, че не забелязва свирепия му поглед, тя се обърна към останалите: — На Картър му се случиха доста „случайни“ неща днес. Той „най-случайно“ ме спъна, докато ме развеждаше из градината, и аз паднах в розите. После, докато ми показваше кучетата, съвсем „случайно“ ме заключи в кучкарника и...

— Не желая повече да слушам тези обвинения — тросна се Каръл Уитуърт, а красивото ѝ лице беше леденостудено.

Лорън обаче смело посрещна смразяващия поглед на сивите ѝ очи, без дори да трепне.

— Съжалявам, госпожо — изрече с престорена кротост, — просто не знаех, че било невъзпитано да разкажа как точно е минал денят ми. — Взе лъжицата си под гневните погледи на всички членове

на семейство Уитуърт. — Естествено — добави, — не знаех също, че било чак толкова възпитано да наричаш гостите си използвачи.

ГЛАВА 3

Изтощена и омърлушена, Лорън спря колата пред триетажната къща в късен готически стил на семейство Уитуърт. Отключи багажника на колата си и извади куфара. Беше шофирала дванайсет часа, за да се появи на уговорената среща с Филип Уитуърт. Беше се явила на две интервюта за работа, беше паднала в калта, беше съсипала дрехите си и беше срещнала най-красивия мъж. А след като умишлено се бе провалила на тестовете в „Синко“, беше унищожила всички възможности да работи близо до Ник...

Утрешният ѝ ден щеше да премине в търсене на жилище. Щом уреди този въпрос, ще се върне във Фенстър, за да си събере багажа. Филип не беше споменал кога точно ще иска тя да започне работа в компанията му, но можеше да се яви на работното си място след не по-малко от две седмици.

Входната врата ѝ беше отворена от дебел униформен иконом, в когото Лорън разпозна един от свидетелите на нейното вечерно представление преди четиринайсет години.

— Добър вечер — започна той, но беше прекъснат от Филип Уитуърт.

Приближавайки с широки крачки през огромното мраморно фоайе, домакинът възкликна:

— Лорън, ужасно се притесних за теб! Какво те забави толкова?

Изглеждаше така разтревожен, че тя се почувства ужасно, загдето го беше притеснила и не беше успяла да оправдае доверието му. Тя му каза само, че нещата с интервюто „не се получиха много добре“. После спомена за падането си пред сградата на „Глобал Индъстрис“ и го попита дали има време да се пооправи малко преди вечеря.

Икономът я заведе в стаята ѝ. Тя взе душ, среса се и се преоблече в бледо оранжева пола и блуза в същия цвят.

Филип се изправи, когато тя се появи на входа на гостната.

— Ти си невероятно бърза, Лорън — каза той, като я поведе към съпругата си, която добре помнеше. — Каръл, сигурен съм, че си спомняш Лорън.

Въпреки предубежденията си, Лорън трябваше да признае, че със стройната си, елегантна фигура и грижливо поддържаната си руса коса Каръл Уитуърт все още беше красива жена.

— Да, разбира се — отвърна тя с любезна усмивка, която обаче не стигаше до сивите ѝ очи. — Как си, Лорън?

— Личи си, че Лорън е много добре, майко — отбеляза Картър Уитуърт, като се ухили и учтиво се изправи на крака. Огледа преценяващо младата жена.

Лорън не промени изражението си, когато отново я представиха на нейния мъчител от детството ѝ. Тя пое чашата шери, която Картър ѝ предложи, после седна на канапето и го изгледа с недоверие, когато той се настани до нея.

— Определено си се променила — отбеляза той с възхитен поглед.

— Ти също — отвърна предпазливо младата жена.

Той праметна ръка върху облегалката на канапето и отбеляза:

— Май не се разбирахме много добре, доколкото си спомням.

— Точно така. — Лорън смутено погледна към Каръл, която наблюдаваше сина си — очите ѝ бяха хладни и непроницаеми, а от лицето ѝ се излъчваше надменност.

— И защо не се разбирахме? — продължи в същия тон Картър.

— Ами... всъщност не си спомням.

— Аз обаче си спомням — усмихна се той. — Държах се с теб като отворителен грубиян и абсолютен негодник.

Младата жена се вторачи изумено в лицето му и предубежденията ѝ към него взеха да се стопяват.

— Точно така беше.

— А ти... — захили се той — ти се държа безобразно по време на вечерята.

Лорън се усмихна със светнали очи и кимна:

— Да, вярно.

Ето така беше обявено временно примирие. Картър погледна към иконома, който пристъпяше от крак на крак до прага, после се изправи и подаде ръка на гостенката.

— Масата е сложена. Какво ще кажеш да тръгваме?

Тъкмо бяха привършили с последното блюдо, когато икономът се появи в трапезарията:

— Извинете ме, но търсят госпожица Данър по телефона — обажда се някакъв мъж, който се представи като господин Уедърби от „Синко Електроник Къмпъни“.

Лицето на Филип Уитуърт грейна в доволна усмивка.

— Донеси телефона тук на масата, Хигинс.

Разговорът беше кратък — почти през цялото време Лорън слушаше какво ѝ говореха. Когато накрая затвори телефона, тя вдигна глава и погледна Филип със смаяни, засмени очи.

— Е, хайде — подкани я той, — кажи. Както Каръл, така и Картър са наясно какво се опитваш да направиш, за да ми помогнеш.

Лорън малко се стресна, когато научи, че и те са информирани за мисията ѝ, но се подчини:

— Очевидно мъжът, който ми помогна, когато паднах тази вечер, е имал доста влиятелен приятел в „Синко“. Същият този негов приятел се обадил на господин Уедърби преди няколко минути и той току-що си спомнил за една секретарска длъжност, която според него щяла да бъде идеална за мен. Утре ще се явя на интервю за тази длъжност.

— Спомена ли ти името на човека, който ще проведе интервюто?

— Стори ми се, че спомена мъж на име господин Уилямс.

— Джим Уилямс — измърмори тихо Филип. — Ама че работа.

Малко по-късно Картър се оттегли в своя апартамент, а Каръл отиде да си легне. Филип обаче помоли Лорън да остане в гостната заедно с него.

— Уилямс може да поиска от теб да започнеш веднага — каза ѝ, когато другите излязоха. — Не бихме искали да възникват пречки пред възможността да получиш тази работа. Колко време ти е необходимо да отидеш да си събереш багажа и да се върнеш?

— Най-напред трябва да си намеря жилище — припомни му тя.

— Разбира се — съгласи се той. След кратък размисъл добави: — Знаеш ли, преди няколко години купих апартамент в Блумфийлд Хилс за една моя леля. Но сега тя е в Европа и възнамерява да остане там поне още една година. Ще ми бъде много приятно да се настаниш в нейното жилище.

— Не, не, не мога да приема — побърза да откаже Лорън. — Ти вече направи достатъчно за мен.

— Настоявам — каза той с любезна категоричност. — Пък и освен това ще ми направиш услуга, защото така или иначе трябва да плащам на портиера на кооперацията една доста солидна сума всеки месец, за да охранява мястото. Това ще спести пари и на двама ни.

Лорън разсеяно подръпваше ръкава на блузата си. Баща ѝ се нуждаеше от всяко пени, което можеше да му изпрати, и то възможно най-скоро. Тя погледна към Филип с притеснение и нерешителност, но той вече беше извадил химикалка и лист от джоба на сакото си и записваше нещо.

— Ето това са адресът и телефонът на апартамента — каза, докато ѝ подаваше листчето. — Когато утре попълваш документите за постъпване в „Синко“, остави им тези данни. По такъв начин никой няма да може да направи връзка между мен и теб.

Лорън изпита лошо предчувствие при това напомняне за двойствената роля, която щеше да изпълнява, ако започне работа в „Синко“. Шпионаж. Опита се да прогони тази мисъл от главата си. Не, нямаше да върши точно това. Просто трябваше да се опита да открие името на предателя, който изнасяше сведения от компанията на Филип. Погледната от тази страна, нейната мисия беше съвсем благородна. За момент се почувства толкова добродетелна... но само докато си напомни действителната причина, поради която сега изпитваше такова голямо желание и нетърпение да я назначат в „Синко“: Ник Синклер работеше точно от другата страна на улицата и тя търсеше възможност да бъде по-близо до него.

Филип прекъсна мислите ѝ:

— Предложат ли ти утре секретарска длъжност, приеми я и веднага тръгни за Мисури. Ако не ми се обадиш до обяд, ще знам, че си получила работата, и ще се погрижа да ти подготвя апартамента най-късно до една седмица.

ГЛАВА 4

В дванайсет без десет на следващия ден Лорън имаше късмет да си намери място за паркиране срещу „Синко“ точно пред сградата на „Глобал Индъстрис“. Обзета от страх и напрежение, тя слезе от колата, приглади тясната си бежова пола, пооправи късия си жакет и тръгна на среща с господин Уедърби.

Въпреки любезната си усмивка той очевидно беше ядосан.

— Вижте, госпожице Данър — каза ѝ, докато я въвеждаше в кабинета си, — щяхте да спестите и на себе си, и на мен, както и на още няколко души, доста време и неприятности, ако вчера просто ми бяхте казали, че сте приятелка на господин Синклер.

— Нима господин Синклер ви се обади и ви каза, че съм му приятелка? — попита учудено тя.

— Не — отвърна той, като едва успяваше да прикрие раздразнението си. — Той се обади на президента на нашата компания, господин Симпсън. Господин Симпсън се обади на административния директор, който пък се обади на финансовия директор, а той пък позвънил на моя шеф. И снощи лично моят шеф ми се обади у дома, за да ми каже, че съм обидил и недооценил госпожица Данър, която всъщност е изключително умна и способна, а освен това е и лична приятелка на господин Синклер. След което просто ми затвори телефона.

Лорън не можеше да повярва, че е причинила толкова безпокойства.

— Ужасно съжалявам, че съм ви докарала толкова неприятности — изрече с разкаяние. — Вината не беше само ваша... в края на краищата резултатът от моите тестове наистина не беше никак добър.

Той поклати глава.

— Аз казах на шефа си, че вие дори не знаете как се държи молива, но той ми заяви, че пет пари не давал даже и да пишете с пръстите на краката си. — Като се надигна от стола си, каза: — Сега нека ви заведе в кабинета на господин Уилямс. Той е нашият

административен началник и неговата секретарка ще се мести в Калифорния. Той иска да проведе интервю с вас за тази длъжност.

— Господин Уилямс да не е административният директор, който се обади на търговския директор, който пък се обади... — започна смутено младата жена.

— Точно така — прекъсна я господин Уедърби. Лорън го последва, обзета от смущаващата мисъл, че даже и да се стори отвратителна на господин Уилямс, той пак ще ѝ предложи работата, защото всъщност е бил принуден от началника си. Минутите по-късно обаче тя се отказа от тези свои мисли. Джеймс Уилямс имаше решителният вид на човек, който никога не би могъл да бъде нечия пионка. Той вдигна за миг глава от документите, които четеше, когато господин Уедърби я въведе в кабинета му, и кимна хладно към кожения стол пред голямото му бюро.

— Седнете — каза на Лорън. После нареди на господин Уедърби: — Затвори вратата зад себе си.

Тя седна и изчака, докато Джим Уилямс се изправи и излезе пред бюрото си. После се подпря на него, скръсти ръце на гърдите си и я огледа набързо.

— Значи вие сте Лорън Данър? — попита равнодушно.

— Да. Боя се, че сте прав.

Погледна я развеселено и изразът на лицето му поомекна.

— От начина, по който ми отговаряте, си правя извода, че си давате сметка за бъркотията, която предизвикахте снощи?

— Да — въздъхна Лорън. — С всичките ѝ неприятни, смущаващи подробности.

— Можете ли да ми кажете как точно се пише думата „смущаващи“?

— Да — отвърна тя, безкрайно изненадана.

— С каква скорост пишете на машина... когато не сте на изпит?

Лорън се изчерви:

— Около сто думи в минута.

— Владее ли стенография?

— Да.

Без да откъсва очи от лицето ѝ, той се протегна и взе един молив и бележник от бюрото си. Подаде ѝ ги и каза:

— Запишете следното, моля.

Тя се вторачи слисана в него, но бързо се съвзе и започна да пише, докато той диктуваше бързо:

— Уважаема госпожице Данър, в качеството ви на моя секретарка, от вас се очаква да изпълнявате множество задължения и да бъдете личната ми свръзка с моите служители. Вие ще имате задължението във всеки един момент стриктно да се придържате към правилата на компанията независимо от вашето познанство с Ник Синклер. След няколко седмици се пренасяме в сградата на „Глобал Индъстрис“ и ако вие някога по някакъв начин се опитате да злоупотребите чрез вашето приятелство с господин Синклер, като се измъквате от задълженията си или пренебрегвате изискванията, отнасящи се към останалия персонал, тогава аз моментално ще ви уволня и лично ще ви придружа до изхода. От друга страна, ако проявявате усърдност и инициативност, аз ще ви възлагам пълномощията за максимален брой отговорности, които имате желание и сили да поемете. Ако приемате тези условия, след две седмици, считано от понеделник, се явете на работа в моя кабинет в 9 часа сутринта. Някакви въпроси, Лорън?

Тя вдигна към него смаяния си поглед:

— Искате да кажете, че получавам работата?

— Зависи от това, дали ще успеете да ми напишете на машина този текст без никакви грешки и за сравнително кратко време.

Лорън беше толкова изумена, от това хладно предложение за работа, че не изпита никакво притеснение при преписването на тази стенографска диктовка. След няколко минути пристъпи колебливо в неговия кабинет.

— Ето ви текста, господин Уилямс.

Той хвърли поглед към листа, а после към нея:

— Много добре. Как тогава на Уедърби е могла изобщо да му хрумне мисълта, че не ставате за нищо?

— Явно сама съм предизвикала подобно впечатление — отвърна уклончиво Лорън.

— Ще проявите ли желание да ми кажете как точно стана това?

— Не, не съвсем. Получи се просто едно... едно недоразумение.

— Е, добре, няма да се ровим в тези неща. Така, сега ми кажете дали има още нещо, което трябва да обсъдим? Ами да, разбира се, остана да поговорим за... вашата заплата.

Сумата, която той спомена, беше годишно с 2000 долара по-малка от онази, която ѝ предложи Филип, но пък той беше обещал да компенсира разликата.

— Е, ще приемете ли работата?

— Да — отвърна тя с плаха усмивка. — И не. Ако искам да работя за вас, то е само защото имам усещането, че ще мога да получа множество разнообразни познания. Но в никакъв случай не желая да получа тази работа, ако ми я предлагате само и единствено заради... заради...

— Ник Синклер?

Тя кимна.

— Ник няма абсолютно нищо общо с това. Ние се познаваме от много години и сме добри приятели. Приятелството обаче няма място в служебните отношения. Ник си има своята работа, аз пък — моята. Аз не си позволявам да го уча как да си върши неговата работа, затова не бих позволил и той да се опитва да влияе на избора ми за секретарка.

— Тогава защо решихте да проведете днешното интервю с мен, въпреки че вече се бях провалила на тестовете?

Кафявите му очи примигнаха.

— А, това ли било. Ами всъщност моята предишна секретарка, която много уважавам, беше вбесила Уедърби още от първия ден. И когато чух, че някаква способна млада кандидатка не е намерила общ език с него вчера, помислих, че може пък вие да сте още една Тереза. Не сте, но смятам, че с вас бихме могли да работим дори още по-добре, Лорън.

— Благодаря, господин Уилямс. Ще се видим след две седмици, считано от понеделник.

— Наричай ме просто Джим.

Тя се усмихна и пое протегнатата ръка:

— В такъв случай вие можете да ме наричате Лорън.

— Мисля, че вече го направих.

— Така беше.

Устните му трепнаха.

— Браво на вас... Не ми позволявайте да се налагам от позицията на по-силния.

Младата жена излезе от мрачната сграда на ослепителната слънчева светлина в прекрасния августовски ден. Докато очакваше светофарът да превключи на зелена светлина, погледът ѝ неудържимо се насочи към „Глобал Индъстрис“ от другата страна на улицата. Запита се дали Ник в момента е на работа. Гореше от желание да го види.

Светофарът светна зелено и тя пресече широкия булевард, за да отиде при колата си. Но нали ако Ник беше имал желание да я види отново, щеше да я попита за телефонния ѝ номер. А може би беше стеснителен човек. Ха, стеснителен! Лорън иронично поклати глава и протегна ръка към вратата на колата си. Ник Синклер беше всичко друго, но не и стеснителен. Със своята красива външност и очарователна небрежност навярно беше свикнал инициативата и предложенията за срещи да идват от страна на жените...

Стъклените врати се разтвориха и сърцето на Лорън радостно подскочи, когато пред очите ѝ се появи самият Ник. За миг си помисли, че сигурно я е видял до колата и е излязъл, за да си поговори с нея, но той се обърна надясно и тръгна към другия ъгъл на сградата.

— Ник! — извика. — Ник!

Той хвърли поглед през рамо, а Лорън му махна с ръка и усети, че я обзема щастие, когато го видя как тръгна към нея.

— Познай къде бях? — попита го с грейнал поглед.

Сивите му очи блеснаха закачливо, докато оглеждаше лъскавата ѝ коса, прибрана на елегантен кок, изискания ѝ бежов костюм с копринена блуза и шоколадово кафявите сандали.

— Да не си била манекенка на някое голямо модно ревю? — отвърна ѝ с усмивка.

Лорън засия от този комплимент, но изрече сдържано:

— Не, бях в „Синко Електроникс“, където ми предложиха работа... благодарение на теб.

Той не обърна никакво внимание на коментара за неговото съдействие.

— Ти прие ли?

— Че как иначе! Заплатата е фантастична, мъжът, за когото ще работя, е страхотен, а пък и самата работа ми се стори доста интересна.

— Значи си доволна, така ли?

Тя кимна... после го изчака да заговори, с надеждата че ще я покани да излязат заедно. Вместо това обаче той се пресегна и ѝ отвори вратата на колата.

— Ник — побърза да каже тя, преди да я беше напуснал куражът, — иска ми се да отпразнувам днешния ден. Ако знаеш някое прилично място за сандвичи и нещо за пийване, с удоволствие ще те поканя на един обяд.

Той се поколеба, но после на устните му се появи усмивка:

— Това е най-прекрасното предложение, което съм получавал днес.

Вместо да ѝ обяснява накъде да кара, Ник сам седна зад волана. Няколко пресечки по-нататък той сви и спря на един паркинг пред някаква тясна, обновена, триетажна тухлена къща. Върху табелата от тъмно дърво със златни букви беше изписано просто „При Тони“. Къщата беше превърната в меко осветен, приятен ресторант. Помещението имаше тъмен дъбов под, на грапавите тухлени стени висяха бакърени съдове. Слънчева светлина огряваше цветните стъкла на прозорците, а покривките на бяло и червено каре засилваха уюта и очарованието на обстановката.

Един сервитьор, застанал близо до вратата, любезно поздрави Ник, а после ги заведе до единствената свободна маса в цялото заведение. Докато Ник издърпваше нейния стол, Лорън огледа набързо другите посетители. Клиентите бяха предимно мъже. Повечето от тях бяха с костюми и само трима, сред които и Ник, бяха облечени спортно.

До масата им се появи по-възрастен сервитьор, който поздрави Ник с дружелюбно потупване по рамото и с едно сърдечно: „Радвам се да те видя пак, приятелю“, след което им подаде огромни кожени папки с предлаганото меню.

— Ще хапнем от специалитета на заведението, Тони — каза младият мъж и когато срещна въпросителния поглед на Лорън, добави: — Тукашният специалитет са френски сандвичи със сос. Имаш ли нещо против?

Тъй като му беше предложила да го почерпи, тя помисли, че той иска разрешението ѝ, за да си поръча някакви малко по-скъпи сандвичи.

— О, моля те, избирай, каквото поискаш — отвърна му любезно.
— Нали те черпя за моята нова работа и за мен няма никакъв проблем да си поръчаме, каквото пожелаем.

— Как смяташ, че ще ти се отрази преселването в Детройт? — попита той, когато Тони, който явно беше собственикът на заведението, се отдалечи. — Това със сигурност ще бъде голяма промяна за едно момиче от малък провинциален град.

Момиче от малък провинциален град? Лорън беше смутена и обърквана. Друго беше впечатлението, което обикновено оставяше у хората.

— Всъщност до дванайсетгодишна възраст, когато почина майка ми, живеех в едно предградие на Чикаго. След това с баща ми се преселихме във Фенстър, Мисури — града, в който е израснал. Там стана учител в училището, в което сам е учил като момче. Така че, както виждаш, не съм все пак чак толкова много „момиче от малък провинциален град“.

Изражението на Ник изобщо не се промени:

— Имаш ли братя и сестри?

— Да, баща ми се ожени повторно, когато бях на тринайсет. Така че освен с мащеха аз се сдобих и с доведена сестра с две години по-голяма от мен, както и с брат с една година по-голям.

Изглежда беше доловил неприятното чувство в гласа ѝ, когато споменаваше доведения си брат, защото каза:

— Мислех, че всички момиченца обичат да си имат по-голям брат. При теб май не е точно така?

На изразителното ѝ лице се появи сияйна усмивка.

— О, аз също мечтаех да си имам по-голям брат. За съжаление обаче точно Лени никак не ми харесваше тогава. Непрекъснато ме дразнеше, теглеше ме за плитките и крадеше пари от стаята ми. Аз пък си откъщавах, като разказвах на всички в града, че е гей — нещо, на което никой обаче не вярваше, защото той се оказа абсолютен развратник.

Ник се изсмя тихичко и Лорън забеляза, че когато се усмихваше, очите му се присвиваха. Изпод тъмните му, правилни вежди и гъстите мигли те проблясваха, а пък твърдите му устни загатваха за възбуждаща мъжка настъпателност и чувственост. Тя усети същото

онова неудържимо привличане, което беше изпитала предната вечер, и благоразумно отмести погледа си към загорялата му шия.

— Ами доведената ти сестра? — попита Ник. — Що за човек е тя?

— Невероятна. Единственото ѝ занимание беше да се шляе безцелно по улицата, а на момчетата определено им потичаха лигите по нея.

— Правила ли е опити да ти отнеме някой от твоите приятели?

Очите на Лорън блеснаха развеселено и тя се вгледа в него.

— Нямах приятел, който да може да ми отнеме... Или поне беше така до седемнайсетата ми година.

Повдигна вежди недоверчиво, а очите му не се откъсваха от лицето ѝ със съвършена красота. Слънчевата светлина, която проникваше през цветното стъкло на прозореца точно до тяхната маса, придаваше на лицето ѝ меко сияние.

— Много ми е трудно да повярвам в това.

— Това е самата истина — увери го Лорън.

Тя добре помнеше какво невзрачно момиченце беше тогава и тъй като тези спомени не ѝ причиняваха особена болка, сега наистина не смяташе, че трябва да се придава прекалено голямо значение на нещо толкова нетрайно като външната красота.

Тони постави пред тях две чинии — във всяка имаше по парче хрупкава франзела, разрязано на две и покрито с тънички, леко запечени говежди парченца. До всяка чиния остави и по една малка купичка с говежди бульон.

— Много е вкусно... опитайте го — подкани я той.

Лорън вкуси и заяви:

— Прекрасно е.

— Много добре — отвърна той, а на кръглото му, мустакато лице грейна бащинска усмивка. — Тогава оставете Ник да плати сметката! Той има повече пари от вас. Дядото на Ник някога ми даде пари на заем, за да направя всичко това тук — довери ѝ, преди да се втурне към един непохватен помощник сервитьор.

Докато се хранеха, Лорън разпитваше Ник за ресторанта и неговия собственик. От лаконичните му отговори разбра, че между неговото семейство и това на Тони съществува старо приятелство. В един период бащата на Ник работил за бащата на Тони, но

финансовите възможности явно по-някакъв начин се разменили, щом като по-късно дядото на Ник имал достатъчно много пари, че да даде заем на Тони.

Щом свършиха с обяда, собственикът моментално се появи до масата им, за да прибере чиниите. Лорън с удивление си помисли, че обслужването в това заведение беше наистина прекалено добро. Целият обяд им отне едва трийсет и пет минути, а тя се беше надявала да прекара поне цял час с Ник.

— Какво ще кажете сега за един десерт? — попита Тони, като я гледаше с дружелюбни тъмни очи. — За вас мога да предложа каноли... или пък от моето специално спюмони. То съвсем не е като онова, което можете да си купите от магазините — отбеляза гордо. — Моето спюмони е супер. Правя го от няколко вида сладоледи с различни цветове и аромати, подредени на пластове, а помежду им слагам...

— Парченца плодове и много ядки — довърши тя и му се усмихна мило. — Точно както го правеше някога майка ми.

Мъжът зяпна от изумление, след което мълчаливо започна да разглежда лицето ѝ. След известно време заяви с широка усмивка:

— Вие сте италианка.

— Наполовина — поправи го Лорън. — Другата ми половина е ирландска.

За секунди Тони успя да измъкне от нея пълното ѝ име ѝ името на семейството на майка ѝ, а освен това разбра, че тя има намерение да живее в Детройт, където не познаваше никого. Лорън се почувства малко виновна, че изобщо не спомена за Филип Уитуърт, но тъй като Ник познаваше хора от „Синко“, реши, че не биваше да рискува да отбелязва пред него за връзката си с Филип.

Лорън слушаше Тони с щастлива усмивка. Беше толкова отдавна, когато живееше в Чикаго и посещаваше своите италиански братовчеди, че сега за нея бе истинско удоволствие отново да чуе онзи особен, познат акцент.

— Ако някога имаш нужда от нещо, Лорън, можеш да дойдеш при мен — каза ѝ възрастният мъж, като я потупа по рамото така както беше потупал Ник. — Една красива млада жена, останала сама в големия непознат град, винаги има нужда от близки хора, към които да се обърне в случай на нужда. Тук винаги ще има храна за теб... вкусна

италианска храна — уточни. — Е, какво ще кажеш сега за моето велико спюмони?

Лорън погледна към Ник, а после към Тони.

— С удоволствие ще го опитам — заяви тя само и само да остане по-дълго с младия мъж.

Лицето на Тони грейна от радост, а Ник му смигна заговорнически:

— Лорън все още е момиченце, Тони.

Очите ѝ потъмняха от раздразнение и смущение при тези негови думи.

— Ник, мога ли да ти задам един въпрос? — попита го тихо.

— Разбира се.

Тя скръсти ръце върху масата и го погледна право в очите:

— Защо се отнасяш с мен така, сякаш съм някаква наивна ученичка?

Устните му се присвиха иронично.

— Ако е така, правя го съвсем несъзнателно. Но предполагам, че това е начин да си напомням, че си млада, че идваш от малко градче в Мисури и че може би си доста наивничка.

Остана смаяна от отговора му.

— Аз съм зряла жена, а фактът, че съм израсла в малко градче, изобщо няма значение! — Замълча, докато Тони ѝ сервираше спюмони, но после добави ядосано: — Не знам какво точно те кара да си мислиш, че съм наивна, но това не е вярно.

Веселите пламъчета в очите на Ник бяха изчезнали. Той се облегна назад и се вгледа замислено в нея.

— Значи не си?

— Не, не съм.

— В такъв случай — изрече с равен тон — какви са плановете ти за този уикенд?

Сърцето ѝ подскочи от радост, но тя попита предпазливо:

— Какво имаш предвид?

— Едно парти. Мои приятели ще организират парти този уикенд в тяхната къща близо до Харбър Спрингс. Тъкмо бях решил да тръгна натам, когато се срещнахме днес. Пътят ни е близо пет часа и ще се върнем в неделя.

Лорън възнамеряваше да замине за Фенстър. От друга страна, пътят ѝ дотам и обратно нямаше да отнеме повече от един ден, пък и спокойно можеше да си събере багажа за по-малко от седмица. Оставаха ѝ повече от две седмици до започването на новата работа, така че времето не представляваше никакъв проблем. Освен това гореше от желание да замине с Ник.

— Сигурен ли си, че няма да притесним твоите приятели, ако се появя с тебе?

— Изобщо няма да ги притесним — те така или иначе очакват да не бъда сам.

— В такъв случай — усмихна се тя — с удоволствие ще дойда. Всъщност моят куфар вече е в багажника на колата.

Ник погледна през рамото си и кимна на Тони, за да му покаже, че искат сметката. По-възрастният сервитьор я донесе и я остави на масата до Ник, но Лорън бързо я закри с ръка и я издърпа към себе си.

— Аз плащам обяда — заяви тя, като се стараше да прикрие изненадата си от голямата сума, написана на листа. Когато понечи обаче да вземе портмонето си, Ник постави няколко банкноти върху масата и тя безпомощно видя как Тони си ги прибра.

Собственикът забеляза смайването ѝ и я погали под брадичката, сякаш беше осемгодишно момиченце.

— Идвай по-честичко тук, Лори. За теб винаги ще има свободна маса и нещо добро за хапване.

— При тези цени — подразни го тя — съм изненадана, че изобщо има заети маси.

Тони се приведе към нея:

— Моите маси никога не са празни. Всъщност, ако не е в списъка на клиентите ми, човек дори предварително не може да си запази маса тук. Ще кажа на Рико да прибави и твоето име в нашия списък. — Той вдигна повелително ръка и трима млади, мургави и красиви сервитьори веднага дойдоха при тяхната маса. — Това са моите синове — гордо ѝ ги представи. — Рико, Доминик и Джоу. Рико, включи името на Лорън в нашия списък.

— Не, моля ви, не си правете труда — побърза да се намеси тя.

Тони обаче не обърна внимание на думите ѝ.

— Хубаво италианско момиче като теб има нужда от близки, които да го закрилят и напътстват в такъв голям град като Детройт.

Идвай по-често при нас — ние живеем на етажите над ресторанта. Рико, Доминик — нареди им строго, — дойде ли Лорън тук, вие ще я наглеждате. Джоу, ти пък ще наглеждаш Рико и Доминик!

Тъй като Лорън избухна в смях, той ѝ обясни:

— Джоу е женен.

Опитвайки се да сдържи смеха си, тя погледна към четиримата си назначени „пазители“ с грейнали от благодарност и радост очи.

— Ами аз кого точно трябва да наблюдавам? — попита закачливо.

Сякаш под команда четири мургави италиански лица се обърнаха едновременно с укорителни погледи към Ник, който се беше отпуснал на стола си и ги наблюдаваше развеселено.

— Лорън ми заяви, че можела да се грижи сама за себе си — отвърна невъзмутимо той, като отмести стола си и се изправи.

Ник обясни, че трябва да се обади по телефона, а Лорън тръгна по коридора, за да отиде до тоалетната. Когато излезе, веднага разпозна широките му рамене до един телефон на входа. Плътният му баритонов глас беше приглушен, но една дума достигна до нея ясно като камбанен звън: „Ерика“.

Странно беше наистина точно сега да се обажда на друга жена, помисли си. Но дали наистина беше толкова странно? Нали ѝ каза, че домакините на партито го очаквали да отиде с приятелка. Явно сега се обаждаше да я предупреди, че няма да я вземе със себе си.

Ник се вмъкна в нейния спортен понтиак и включи двигателя, след което се смръщи на червената предупредителна светлина от динамото, светеща върху таблото.

— Мисля, че с динамото всичко си е наред — побърза да обясни Лорън. — По пътя насам спрях да го прегледа един механик. Той не можа да открие нищо нередно, затова е възможно да се е получило някакво късо съединение в самата предупредителна светлина. Колата е само на шест месеца.

— Защо не пътуваме с нея, за да видим как се движи — каза Ник след кратка пауза.

Тя прие с готовност.

— Разкажи ми нещо повече за себе си и за семейството си — помоли той, когато потеглиха.

Лорън се загледа напред, като се опитваше да прикрие напрежението си. Започваше да се оплита в лъжи. Тъй като Ник познаваше хора от „Синко“, а тя умишлено беше пропуснала да отбележи в документите, че е завършила колеж, сега се колебаеше дали да го сподели с него. Въздъхна. Макар че беше честен човек, вече го бе излъгала за възрастта си. Щеше да навърши двайсет и три след три седмици. Освен това пред него беше казала на Тони, че няма приятели и роднини в Детройт. Ето че сега трябваше да се постарее „да забрави“ последните пет години от живота си.

— Толкова труден ли беше въпросът ми? — пошегува се Ник.

Неговата усмивка я влудяваше. Прииска ѝ се да вдигне ръка, да я постави върху лицето му и да усети очертанятията на чувствените му устни. Яката на блузата му беше разкопчана и тя изпита желание да докосне тъмните косъмчета. Дори миризмата одеколона му изостряше усещанията ѝ.

— Нямам какво толкова да ти разкажа. Моят доведен брат Лени сега е на двайсет и четири — женен е и вече си има семейство. Доведената ми сестра Мелиса е на двайсет и пет и се омъжи през април. Нейният съпруг е механик, който работи за един търговец на коли. От него купих понтиака.

— Ами баща ти и мащехата ти?

— Баща ми е учител. Той е един прекрасен и мъдър човек. Мащехата ми е много мила жена и е страшно привързана към него.

— Щом баща ти е учител, учудвам се, че не те е изпратил да учиш в колеж.

— Изпрати ме — отвърна уклончиво тя и изпита огромно облекчение, когато Ник беше принуден да насочи вниманието си към преминаването през сложния лабиринт от пътни платна, за да вземе големия завой, който ги извеждаше точно на входа на междущатската магистрала номер 75. Автострадата ги преведе първо през вътрешната част на града, след което започнаха да изчезват заводите и небостъргачите и се появиха малки крайградски домове, после навлязоха в огромен търговски център и далеч по-люксови предградия.

— Няма ли да си вземеш дрехи? — попита го внезапно тя.

— Не. Имам дрехи в една друга къща в Харбър Спрингс.

Ветрецьт през отворения прозорец на колата леко разроши гъстата му тъмнокестенява коса. Лорън изпита желание да зарови пръсти в нея. Откъсна очи от профила му, после смъкна слънчевите очила на носа си и извърна глава. От Ник определено се излъчваше сексуалност и мъжественост. Неговата външност и начинът, по който я гледаше, я предупреждаваха, че той може да бъде изключително опасен за душевното ѝ спокойствие.

Опасен? Това, че се съгласи да замине заедно с него през уикенда, беше абсолютно неприсъщо за нея, също както и неудържимото привличане, което изпитваше към него. Освен това постъпката ѝ беше доста необмислена и безразсъдна. Но дали наистина беше опасно? Ами ако Ник се окажеше психопат, който възнамерява да я убие и да я зарови в гората? Никой нямаше да разбере какво точно се е случило с нея, защото никой не знаеше, че е с него, освен Тони и неговите синове, но той би могъл да им каже, че се е върнала в Мисури.

Лорън хвърли скришом неспокоен поглед към изваяния му профил и на устните ѝ моментално се появи лека усмивка. Интуицията ѝ за хората никога не я беше подвеждала и сега инстинктивно усещаше, че не я грози опасност.

Следващите три часа преминаха неусетно. Колата изминаваше километър след километър, лекият ветрец галеше лицата и рошеше косите им, а те разговаряха непринудено.

Лорън забеляза, че Ник отговаря уклончиво всеки път, когато трябваше да каже нещо конкретно за себе си, но пък за сметка на това се интересуваше много от нейното минало. Единственото, което тя можа да научи за него, беше, че баща му умрял, когато бил четиригодишен, и че баба му и дядо му, които го отгледали, починали преди няколко години.

В град Грейлинг, за който Ник каза, че се намирал на час и половина път от Харбър Спрингс, той спря до един магазин и купи две кутии кола и пакет цигари. Няколко километра по-нататък спря до крайпътна масичка и двамата слязоха от колата.

— Денят е прекрасен. — Лорън вдигна глава и се загледа в белите дантелени облаци в яркосиньото небе. После хвърли поглед към Ник и забеляза, че я наблюдава. — У дома небето никога не е толкова

синьо, пък освен това е и много по-горещо. Предполагам, защото Мисури се намира на юг — отбеляза тя.

Той отвори двете кутии с кола и ѝ подаде едната. После се подпря, а тя се опита да възобнови разговора:

— Ти каза, че баща ти починал, когато си бил четиригодишен, и че са те отгледали баба ти и дядо ти... Ами с майка ти какво се е случило?

— Нищо — отвърна той. Извади цигара и я запали.

Младата жена го погледна в очите.

— Ник, защо нямаш желание да говориш за себе си?

Той присви очи.

— Нямам желание ли? Та аз не спрях да говоря.

— Но не и за себе си. Какво се е случило с майка ти?

Той се засмя:

— Някой някога казвал ли ти е, че имаш невероятно красиви очи?

— Да, а ти се опитваш да се измъкнеш!

— И че освен това си твърде сладкодумна? — продължи той, без да обръща внимание на забележката ѝ.

— Кое то съвсем не е изненадващо, защото баща ми е учител по английски, както преди малко успя да разбереш. — Въздъхна, вбесена от неговите извъртания.

Ник се загледа в пустата магистрала, после се обърна към нея:

— Изобщо не си давах сметка колко напрегнат съм бил всъщност. Имах нужда от тази почивка.

— Работил ли си прекалено много напоследък?

— По около седемдесет часа седмично през последните два месеца.

Погледна го със съчувствие, а той ѝ се усмихна.

— Знаеш ли, че твоята компания е много приятна и успокояваща?

Не ѝ стана особено приятно да чуе, че докато тя усещаше неговото присъствие като възпламеняващо, той намираще нейното за успокояващо.

— Благодаря... ще се опитам да не ти позволя да заспиш преди да стигнем до Харбър Спрингс.

— Можеш да ме сложиш да спя, след като пристигнем там — отбеляза той многозначително.

Сърцето ѝ се разтуптя.

— Исках да кажа, че се надявам, че не те отегчавам.

— Изобщо не ме отегчаваш. Всъщност има нещо, което ми се иска да направя още от момента, в който се обърнах към теб с чашата тоник в ръка и те видях да стоиш там, като едва успяваше да сдържиш смеха си при вида на моето изумление.

Лорън знаеше, че Ник има намерение да я целуне. Той взе кутията от ръката ѝ и я постави върху масичката до него, след което придърпа младата жена към себе си. Дланите му се плъзнаха по ръцете ѝ и нежно обгърнаха раменете ѝ, а устните му настойчиво се впиха в нейните.

С приглушено стенание тя се отпусна в обятията му и разтвори устни. Неговата ответна реакция дойде моментално. Ръцете му я обгърнаха още по-плътно и я притиснаха в здрава прегръдка, докато я целуваше страстно. Лорън изви тялото си към неговото и обгърна врата му, докато пламенно отвърщаше на неговите устни.

Когато най-сетне Ник вдигна глава, Лорън се чувстваше така, сякаш тази целувка ѝ беше поставила печат — клеймото, че е негово притежание. Трепереща облегна глава върху рамото му. Топлите му устни преминаха по бузата ѝ към слепоочието, после бавно се спуснаха надолу, докато зъбите му игриво ухапаха долната част на ухото ѝ. Той дрезгаво се засмя:

— Мисля, че ти дължа едно извинение, Лорън.

Тя се отпусна в прегръдката му и вдигна поглед към него. Сивите му очи, които я гледаха вторачено, бяха премрежени от страст и горчива усмивка на самоирония.

— И защо ми дължиш извинение?

Дланта му се плъзна по гърба ѝ като кротка ласка.

— Защото въпреки уверенията ти, че не си наивно момиченце, допреди няколко минути все още бях притеснен, че този уикенд може да се окаже не съвсем по силите ти... и не съвсем според очакванията ти.

Все още зашеметена от целувката, Лорън го попита с приглушен глас:

— А сега вече какво мислиш?

— Мисля си — промърмори той, — че може би аз ще бъда изненаданият. — Той се взря в сините ѝ очи. — Мисля си още, че ако продължиш да ме гледаш така, пристигането ни в Харбър Спрингс ще се забави поне с около два часа.

Той кимна към мотела от другата страна на магистралата, но още преди Лорън да успее дори да се притесни, решително постави слънчевите ѝ очила.

— Тези твои очи направо ще ме погубят — каза с мрачна усмивка.

После я хвана под ръка и я поведе към колата.

Лорън се свлече на седалката, изпълнена с чувството, че току-що беше преживяла ураган. Двигателят на колата се събуди с бръмчене за живот и тя насила се принуди да се отпусне и да започне да мисли логично. Беше изправена пред два неотложни проблема: първият се състоеше в това, че вече беше ясно, че Ник имаше намерение да спи с нея. Естествено, можеше просто да му откаже, когато стигнат до този момент, но вторият проблем се състоеше в това, че съвсем не беше сигурна дали всъщност иска да му откаже. Никога досега не ѝ се беше случвало да измита такова привличане към мъж, нито пък беше усещала подобно въздействие от целувка. Никога досега не бе желала така силно да се люби с някой мъж.

Погледна силните му опитни ръце върху волана, а после вдигна очи към лицето му. Той беше толкова привлекателен, толкова натрапчиво мъжествен, че жените бяха готови да легнат с него, без дори да очакват някакво емоционално обвързване от негова страна. Тя обаче със сигурност нямаше да бъде чак толкова лесна плячка.

Усмихна се печално и извърна глава. Всички казваха, че е много интелигентна и здравомислеща жена, но ето, че сега седеше тук и планираше как да накара Ник Синклер да се влюби в нея... защото знаеше, че тя самата вече с влюбена в него.

— Лорън, започвам да се чувствам доста самотен по този път, сякаш до мен няма никого. За какво си мислиш?

Изпълнена с мисли за тяхното бъдеще, тя се обърна към него и усмихнато поклати глава:

— Ако ти кажа, ще те уплаша до смърт.

ГЛАВА 5

Лорън възхитено се загледа в Мичиганското езеро с неговите проблясващи вълни, които се издигаха и разпенваха под бели гребени.

— Само след няколко минути и ще бъдем вече там — каза й Ник.

Няколко минути по-късно сви наляво по тесен асфалтиран път. Той се виеше между величествени офики, чиито клони бяха отрупани с ярки оранжеви плодове.

Поразена от красотата наоколо, Лорън усети, че едва ли отиват на някаква обикновена езерна вила. Обаче беше съвсем неподготвена за гледката, която се разкри, когато изскочиха от пъстрия сумрак в златистия блясък на залязващото слънце и спряха зад дълга редица от скъпи коли.

Пред тях върху стръмна скала се издигаше огромна, модерна триетажна къща. Десетки акри тучни поляни, по които имаше масички с цветни чадъри, се спускаха плавно към песъчлив бряг. Сервитьори със светлосини сака разнасяха подноси между многобройните гости, отпуснали се в шезлонги около огромен овален басейн, разговаряха и се смееха по поляните или пък се разхождаха по брега.

На фона на златисто розовото небе блестяха бели яхти, които се полюляваха върху надигащите се вълни.

Ник слезе от колата и заобиколи, за да ѝ отвори вратата. После я хвана под ръка и двамата тръгнаха покрай виещата се редица от примамливи спортни коли и луксозни лимузини към тълпата от гости.

В началото на поляната тя се спря, за да огледа хората, с които ѝ предстоеше да се смеси. Освен някои известни кинозвезди тук бяха и хора, чиито лица многократно беше виждала в списания, представлящи известни чуждестранни туристи и баснословно богати хора.

Тя отправи очи към Ник, който бавно оглеждаше тълпата. Той не изглеждаше да е стреснат или впечатлен от това бляскаво сборище — всъщност на лицето му бе изписано раздражение. Когато заговори, в гласа му също прозвуча недоволство:

— Съжалявам, Лорън. Ако знаех, че това ще бъде „малкото събирание“ на Трейси, никога нямаше да те доведа тук. Ще бъде твърде многолюдно и шумно.

Макар и да беше доста смутена сред толкова прочути хора, тя успя да си придаде безгрижен вид и му се усмихна весело:

— Ако имаме късмет, може пък никой дори да не ни забележи.

— Не се надявай на това — предупреди я сухо той. Те тръгнаха по поляната, оградена от гъста гора. Когато стигнаха до един бар, Ник се вмъкна зад него и започна да приготвя напитките им. Лорън се обърна и започна да разглежда наоколо. Тъкмо когато погледът ѝ се спря на някаква групичка от разговарящи хора, една жена с разкошна червена коса забеляза Ник. На лицето ѝ грейна усмивка, тя остави приятелите си и се отправи забързано към Ник и Лорън.

— Ник, скъпи! — възкликна през смях, а красивите ѝ длани вече се плъзгаха по ръцете му, когато се приведе, за да го целуне.

Той остави бутилката с ликьор и любезно обви ръце около нея, като я придърпа към себе си, за да отвърне на целувката.

Даже след като той я пусна, Лорън забеляза, че червенокосата продължаваше да държи длани върху ръцете му, като му се усмихваше мило.

— Всички се питаха дали няма да ни разочароваш и да не дойдеш — каза тя. — Аз обаче бях сигурна, че ще се появиш, защото непрекъснато се обаждат от твоя офис. Цял следобед приемахме съобщения за теб. — Ами вие коя сте? — попита весело и най-накрая свали ръцете си от него, като отстъпи назад, за да разгледа Лорън.

— Лорън, това е Барбара Лионардос — представи я Ник.

— Наричайте ме Биби, както правят всички. — Жената се обърна към него и продължи така, сякаш спътницата му изобщо не беше там. — Мислех, че ще доведеш Ерика.

— Така ли? — попита той с лека насмешка. — А за теб си мислех, че си с Алекс в Рим.

— Бяхме — отвърна Биби, — но искахме да те видим.

Когато след няколко минути тя ги остави, Ник започна да обяснява:

— Биби е...

— Известно ми е коя е — прекъсна го Лорън. Барбара Лионардос беше любимката на модните списания и клюкарските рубрики —

наследница на американски петролен магнат, която беше омъжена за фантастично богат гръцки индустриалец. — Десетки пъти съм виждала нейни снимки по модните списания и вестници.

Ник ѝ подаде напитката, която ѝ беше приготвил, взе своята и се загледа в мъжа и жената, които крачеха към тях, хванати под ръка:

— Познаваш ли тези двамата?

— Не — призна тя.

Той ѝ се усмихна.

— В такъв случай ще те запозная с тях. Те всъщност са нашите домакини, както и много добри мои приятели.

Лорън се загледа в красивата брюнетка малко над трийсетте, както и в доста набития мъж до нея, който беше някъде към шейсетте.

— Ник! — засмя се щастливо жената, като се хвърли в обятията му и го целуна със същата сърдечна, възторжена фамилиарност, с която го беше целунала и Биби. — Не сме те виждали от месеци! — смъмри го тя, като отстъпваше назад. — Къде, за Бога, се изгуби толкова време?

— Някои от нас все още работят, за да си изкарват прехраната — отвърна ѝ младият мъж с усмивка. После хвана Лорън за ръката и я придърпа към тях. — Лорън, бих искал да се запознаеш с нашите домакини, Трейси и Джордж Мидълтън.

— Лорън, толкова се радвам да се запознаем — каза жената, а после се обърна въпросително към Ник: — Вие двамата защо стоите сами и сте се отделили чак тук? Никой няма да разбере, че сте дошли.

— Тъкмо заради това предпочитам да стоя тук — отвърна ѝ той.

Трейси въздъхна и се засмя:

— Знам, обещах ти, че това ще бъде „малко приятелско събиране“. Кълна се, изобщо не предполагахме, че ще дойдат почти всички, които поканихме. Не можеш да си представиш каква бъркотия е горе в къщата.

Лорън вдигна очи и забеляза, че почти всички гости бяха тръгнали към къщата или надолу към кея, където ги очакваха моторни лодки, за да ги откарат до яхтите им. Сервитьори бяха започнали да подреждат масите под един огромен навес, а около басейна палеха фенери. Музиканти се настаняваха върху голяма подвижна сцена, издигната от другата страна на басейна.

— Всички вече се обличат за вечеря — заяви домакинята. — Вие двамата до „Заливчето“ ли ще се преоблечете, или мислите да го направите тук?

На Лорън ѝ се зави свят. Да се преобличи за вечеря? Та тя не разполагаше с подходящи дрехи за официална вечеря!

Без да обръща внимание, че тя го стисна за ръката, Ник каза:

— Лорън ще се преоблече тук. Аз ще прескоча до „Заливчето“, за да отговоря на по-спешните телефонни обаждания и да се преоблека.

Трейси се усмихна на Лорън:

— Къщата е препълнена с хора. С тебе можем да използваме нашата стая, а пък Джордж ще се преоблече някъде другаде. Тръгваме ли? — подкани я тя, тръгвайки без да се обръща назад.

Ник хвърли поглед към Лорън и каза:

— Струва ми се, че Лорън иска да сподели нещо с мен. Ти тръгвай, тя ще те настигне.

Щом домакините се поотдалечиха, младата жена отчаяно изрече:

— Ник, аз нямам подходящи дрехи. Пък и ти сигурно не носиш, нали?

— Аз имам разни неща в „Заливчето“, пък и за теб ще намерим някоя рокля там — увери я спокойно. — Ще ти я пратя и ти ще я намериш в стаята на Трейси, когато си готова да я облечеш.

В къщата беше много шумно. Смях и говор се носеха от двайсетте стаи на етажите, докато във всяка посока забързано се движеха слуги, понесли току-що изгладени дрехи или подноси с напитки.

Ник спря един от слугите и му поиска съобщенията, които бяха оставени за него. След това се обърна към Лорън:

— След около час ще се срещнем при басейна. Можеш ли да се справиш без мен толкова дълго време?

— Няма проблеми — увери го тя. — Свърши си спокойно работата.

— Сигурна ли си?

Лорън кимна утвърдително. Когато Ник я остави, тя се обърна и забеляза, че Биби Лионардос я наблюдава с нескрит интерес. Лорън я попита:

— Има ли тук някъде телефон? Бих искала да се обадя у дома.

— Разбира се. А къде е това у дома? — поинтересува се Биби.

— Фенстър, Мисури — отвърна, като я последва в някакъв луксозен кабинет в дъното на коридора.

— Фенстър? — смръщи се Биби, сякаш името на града беше свързано с някаква противна миризма. След това излезе и затвори вратата зад себе си.

Разговорът с баща ѝ приключи бързо, защото и двамата си даваха ясна сметка за цената на подобен междуградски разговор. Баща ѝ се изненада, когато разбра за новата ѝ работа и заплатата, а освен това изпита облекчение, щом чу, че Филип Уитуърт е настоял да я настани в апартамента на неговата леля, без да ѝ взима наем. Тя не спомена за споразумението си с Филип, защото не искаше да притеснява баща си. Желанието ѝ бе да го уведоми единствено за това, че финансовите му проблеми вече щяха да бъдат облекчени.

Когато приключи разговора, Лорън прекоси кабинета и понечи да отвори вратата, когато чу весел женски глас, който казваше:

— Биби, скъпа, изглеждаш прекрасно. Не съм те виждала от сто години. Знаеш ли, че Ник Синклер също трябва да дойде тук през уикенда?

— Той е тук — отвърна тя. — Вече се видяхме.

— Слава Богу, че е дошъл! — засмя се другата жена. — Карлтън ме домъкна тук от един фантастичен плаж на Бермудите, защото искал да говори с Ник за някаква сделка.

— Карлтън ще трябва да изчака реда си — отвърна Биби равнодушно. — Ние с Алекс също сме тук заради него. Алекс иска да поговори с него за един строеж на верига от международни хотели. Цели две седмици се опитваше да се свърже с Ник от Рим, но той така и не ни потърси сам, ето защо вчера долетяхме направо тук.

— Не видях Ерика — отбеляза другата жена.

— Не си я видяла, защото Ник не я е взел... но пък изчакай само да видиш какво си е довел. — Подигравателният смях на Биби накара Лорън да настръхне още преди тя да добави: — Няма да повярваш! Осемнайсетгодишна е и идва направо от някоя ферма в Мисури. Преди да си позволи да я остави сама за един час, той трябваше да я попита дали ще може да се оправи... — Гласовете на двете жени заглъхнаха.

Думите на Биби ядосаха Лорън, но тя спокойно отвори вратата и излезе в коридора.

Час по-късно седеше пред тоалетката на Трејси и разресваше гъстата си, лъскава коса, докато медно златистите къдрици се разляха в чудни вълни по раменете ѝ. След това постави розов руж върху високите си скули и освежи гланца със същия цвят върху устните си.

Ник сигурно вече беше долу и я чакаше край басейна. При тази мисъл очите ѝ заблестяха от щастие и тя се приведе напред към огледалото, след което внимателно постави любимите златни обици, принадлежели някога на майка ѝ.

Когато приключи, тя се отдръпна назад, за да се види как изглежда с изящната дълга рокля от жарсе в кремав цвят, която ѝ беше изпратена от Ник. Нежната материя подчертаваше стегнатия ѝ бюст, а дългите и тесни ръкави обгръщаха ръцете ѝ чак до китките. Златистият колан подчертаваше тънката ѝ талия. Под дългата леко клоширана пола се подаваха изисканите златисти сандали, които ѝ беше дала Трејси.

— Прекрасно! — усмихна се домакинята. — Я се завърти, за да те видя и отзад.

Лорън покорно се подчини.

— Как може нещо, което изглежда уж толкова сдържано отпред, да изглежда така неприкрито съкрушително отзад? — възхити се другата жена, докато гледеше стройния ѝ гръб със златист загар, който беше открит почти до талията. — Е, ще слизаме ли вече?

Само секунди след като излязоха във вътрешния двор, Трејси бе заобиколена от нейни приятели и Лорън остана сама. Тя се заоглежда с надеждата да зърне Ник. Направи две крачки напред и моментално го видя сред голяма група хора от другата страна на басейна.

Без да откъсва очи от високата му фигура, младата жена внимателно се отправи към него. Когато наближи, видя, че Ник стоеше сред хора, които му говореха оживено. С наклонена към тях глава, той сякаш ги слушаше доста съсредоточено, но въпреки това от време на време погледът му се насочваше към множеството, сякаш търсеше някого.

Лорън осъзна, че той всъщност търси нея. Сякаш усетил близостта ѝ, Ник рязко вдигна глава и очите им се срещнаха. С рязко движение, почти граничещо с неучтивост, той кимна към хората, които му говореха, и се отдалечи от тях.

Когато и последната група на поляната се раздели, за да му направи път, Лорън най-сетне успя да го види в цял ръст и дъхът ѝ секна. Черният смокинг му стоеше идеално, сякаш беше правен специално за него от най-добрия шивач. Ослепителната белота на ризата му красиво контрастираше с бронзовия тен на лицето. Той носеше тези елегантни дрехи с лекотата на човек, който напълно е свикнал с тях. Младата жена се почувства страшно горда и дори не се опита да го скрие, когато накрая той застана пред нея.

— Някой някога казвал ли ти е колко си красив? — попита го.

На устните му се появи момчешка усмивка:

— Какво ще си помислиш, ако ти отговоря, че никой не ми го е казвал?

Лорън се разсмя:

— Ще си помисля, че се правиш на скромнен.

— Как точно трябва да реагирам тогава? — пошегува се той.

— Предполагам, че трябва да се опиташ да изглеждаш малко объркан и смутен от ласкателството.

— Аз не се обърквам и смуцавам толкова лесно.

— В такъв случай можеш да направиш опит да смутиш мен, като кажеш как изглеждам аз.

Тя бавно се завъртя така, че да не привлича вниманието на останалите гости.

— Е? — попита на свой ред. — Как ме намираш?

Сивите му очи бяха изпълнени с плам, но вместо да ѝ отвърне, той не откъсваше поглед от тялото ѝ. Поколеба се за момент, а после рязко отсече:

— Смятам, че роклята ти стои прекрасно.

Лорън се засмя:

— Не умееш да правиш комплименти.

— Така ли? — подхвърли той. — В такъв случай ще ти кажа съвсем точно тъкмо онова, което мисля: смятам, че си изключително красива и че у теб удивително се съчетават сексапилната и изискана млада жена с образа на истинско ангелче. Освен това побеснявам, като си помисля, че през следващите няколко часа ще стоим сред стотина други хора, защото всеки път, когато те погледна, ме обзема... смуцаващо нетърпение... да открия как ще се чувствам, когато те усетя в прегръдките си.

Лицето на Лорън пламна. Съвсем не беше чак такова ангелче, пък и добре разбираше какво имаше предвид той с израза „смуцаващо нетърпение“. Тя смутено насочи поглед към гостите, към яхтите, блестящи като ярки, бели коледни дръвчета. Защо ли беше толкова сляп този човек? Навярно предполага, че тя не е спала с мъж, и затова всячески се опитва да я стресне, за да си го признае. Но дали изобщо можеше да има някакво значение за него фактът, че е девствена.

Ако съдеше по думите му, навярно за него нямаше тайни в секса, нито пък неизпитани неща. Лорън обаче имаше усещането, че едва ли желае да прелъсти девственица. Разбира се, тъкмо тази девственица имаше особеното желание да бъде „прелъстена“ от него, но все пак не чак толкова скоро, както и с не толкова малко усилия от негова страна. Щеше да го накара да почака, докато не започне да изпитва истински чувства.

Ник улови брадичката ѝ и извърна лицето ѝ, като я накара да го погледне в очите.

— Като съм толкова красив, ти защо не гледаш в мен?

— Беше много глупаво от моя страна да ти го кажа и...

— Определено беше силно преувеличено... — усмихна се Ник, като свали ръка от брадичката ѝ, — ... но пък ми хареса. И ако случайно това те интересува — добави, — никой не ми го е казал досега. — Той вдигна поглед, защото някой го извика, но после се направи, че не е чул. Като я хвана под ръка, той я поведе към раирания навес на поляната, където бяха сервирани топли и студени ордъври. — Ела да ти вземем да хапнеш и да пийнеш нещо.

В следващите пет минути му извикаха още шест души. При поредното повикване той каза ядосано:

— Толкова ми се иска тази вечер да прекарам насаме с теб, но вместо това ще ни се наложи да обръщаме внимание на хората около себе си. Не мога да се правя на глух и сляп.

— Разбирам — отвърна съчувствено Лорън. — Те са много богати и много разглезени, пък и щом работиш за тях, смятат, че им принадлежиш.

Тъмните му вежди изненадано се присвиха.

— Какво те кара да мислиш, че работя за тях?

— Случайно дочух как Биби Лионардос казваше на някаква жена, че съпругът ѝ бил дошъл тук от Рим, защото искал да говори с

теб за строежа на някакви международни хотели. А пък другата жена каза, че и нейният съпруг, който се казва Карлтън, също е тук, за да говори с теб за някакъв бизнес.

Ник хвърли ядосан поглед към тълпата, сякаш всеки човек там представляваше лична заплаха за неговото спокойствие.

— Дойдох тук, защото се побърках от работа през последните два месеца и ми се искаше да си почина малко — отбеляза сърдито.

— Ако наистина не искаш да разговаряш с никого за бизнес, не виждам защо тогава трябва да го правиш.

— Когато хората са изминали хиляди километри, за да разговарят с теб, те стават страшно настоятелни — отвърна ѝ и отново хвърли поглед към другите гости. — И ако не ме лъже усещането, тук има поне още четирима души, които са дошли със същото намерение.

— Разчитай на мен — каза Лорън с чаровна усмивка, — аз ще ги държа настрана от теб.

— Ти ли? — захили се Ник. — И как точно мислиш да постигнеш това?

Очите ѝ проблясваха изпод гъстите, червеникавокафяви мигли.

— Щом някой тръгне да те заговори за бизнес, аз ще те прекъсвам и ще се правя, че ти преча да се съсредоточиш.

Ник насочи поглед към устните ѝ:

— Няма да ти е трудно — ти винаги ми пречиш да се съсредоточа.

И през следващите няколко часа Лорън наистина се държа точно така, както беше обещала. С тактическо съвършенство, което би направило чест дори на Наполеон Бонапарт, тя успя да измъкне Ник от доста делови разговори. В момента, в който разговорът започваше да се задълбочава твърде много, тя го прекъсваше и мило му напомняше, че ѝ е обещал да ѝ донесе нещо за пиене, да я разходи, да ѝ покаже околността.

А пък и Ник я оставяше да го прави, като наблюдаваше нейната тактика със смесица от искрено възхищение и прикрита развеселеност. В лявата си ръка държеше чашата си, а пък с дясната я беше прегърнал през кръста. Но с напредването на вечерта алкохолът се лееше все повече, разговорите ставаха все по-гръмогласни, смеховете — по-

шумни, а шегите — по-неприлични. А мъжете, които искаха да разговарят с Ник, проявяваха все по-голяма настойчивост.

— Наистина ли имаш нужда от разходка, защото усещаш някакво схващане в крака си? — попита я със закачлив шепот Ник, докато се отдалечаваха от един червендалест собственик на яхта, който го караше да му каже всичко, което знае за някаква петролна компания в Оклахома.

Лорън отпиваше от третата си чаша от питието, което имаше вкуса и гъстотата на шоколад, но вече започваше да си дава сметка, че то всъщност беше доста по-силно, отколкото си мислеше.

— Разбира се, че не — краката ми са в отлично състояние — заяви весело тя и насочи погледа си към хората, които играеха тенис по двойки на някакъв изолиран корт. Едната от жените, френска кинозвезда, бе свалила полата си и сега стоеше на високи токове само по горна дреха, покрита с пайети, изпод която се подаваха черни дантелени гащи.

Ник взе празната чаша от ръката на Лорън и я остави до неговата върху една масичка с чадър.

— Защо не се поразходим край водата?

На една от ярко осветените яхти шумно се веселяха. Застанали един до друг на брега, двамата слушаха музиката и смеховете и наблюдаваха как по повърхността на езерото се лееха снопове лунна светлина.

— Хайде да потанцуваш с мен — каза Ник и я взе в обятията си.

Тя облегна страната си върху гладката материя на смокинга му и започна да се полюлява заедно с него в такт с музиката, като потръпваше при допира на краката му до нейните.

Откакто се беше събудила тази сутрин, тя беше успяла да се срещне за разговор с господин Уедърби, да проведе интервю с Джим Уилямс, да обядва с Ник, да измине дълъг път и сега се намираше на това парти, където пи повече, отколкото изобщо някога си беше позволявала. Само в един-единствен ден бе успяла да усети и напрегнатост, и вълнение, и надежди, и страст, а беше с мъжа на своите мечти. Емоционалната въртележка, на която се бе носила цял ден, вече си казваше думата и тя се чувстваше уморена и доста замаяна.

Сети се за френската кинозвезда и тихичко се засмя:

— Ако аз бях онази жена, която играеше тенис, щях да си оставя полата, но пък щях да си сваля обувките. И знаеш ли защо?

— За да можеш да играеш по-добре? — промърмори разсеяно Ник.

— Не, та аз дори не знам да играя тенис. — Лорън рязко вдигна очи към него и весело му довери: — Причината да не сваля полата си ще бъде в това, че съм стеснителна. Или може би човек с повече задръжки? Е, няма значение, поне едното от двете. — Отново положи глава на гърдите му. Ник се засмя, а дланта му се плъзна надолу по голия ѝ гръб и я притисна още по-плътнo до тялото си. — Всъщност — продължи унесено тя — не съм нито стеснителна, нито пък със задръжки. Истината е, че аз съм един объркан продукт на полупуританско възпитание и либерално образование. Което означава, че на себе си не позволявам каквото и да било, но намирам за нормално другите да правят, каквото си поискат. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Той не отговори, вместо това я попита:

— Лорън, да не би случайно да си се понапила?

— Не съм сигурна.

— Недей и да бъдеш — нареди ѝ.

Макар и изречена с тих глас, това си беше заповед и той очакваше да му се подчинят. Тя реши да възрази и рязко вдигна глава, но вниманието му веднага беше привлечено от устните ѝ.

— Не се и опитвай — промърмори дрезгаво.

После впи устни в нейните в разтърсваща целувка, от която за нея не съществуваше вече нищо друго освен чувствените мъжки устни, прилепени страстно и неутолимо към нейните. Дланта му потъна в гъстата ѝ коса, езикът се пъхна в устата и, срещна се с нейния и го погали, след което се измъкна, за да се вмъкне отново и отново, докато Лорън инстинктивно му даде онова, което той искаше. Устните ѝ се отпуснаха и се раздвижиха заедно с неговите, разпалвайки желанието им. Младата жена усети неговата нарастваща страст и по тялото ѝ пробягаха тръпки на удоволствие. Тя неволно изви тяло към него в неудържим порив да му доставя все по-голямо удоволствие, а той я придърпа още по-плътнo към себе си.

Грубо прокара устни по страната ѝ и дори шепотът му прозвуча с грубоватата дрезгавост на страстта.

— Мадам, начинът ти на целуване съвсем не е пуритански — каза и отново притисна устни към нейните.

Натискът на устните му постепенно се отпусна и накрая съвсем изчезна. Разтреперана от вълнение и страх, Лорън бавно отпусна чело върху рамото му. Толкова бързо, толкова страшно потъваше в тази бездна на страстта, че не беше в състояние да се спре. Следващите му думи само потвърдиха това:

— Нека да идем в „Заливчето“.

— Ник, аз...

Ръцете му плъзнаха към раменете ѝ, след което я хвана здраво и я поотдалечи от себе си.

— Погледни ме — каза ѝ нежно.

Лорън смутено вдигна очи.

— Желая те, Лорън.

Тези думи разпалиха истинска жар по цялото ѝ тяло.

— Знам — прошепна плахо тя. — И се радвам, че е така.

Той се усмихна на нейната искреност и нежно постави длан върху страната ѝ.

— И... — подкани я.

Лорън преглътна, напълно неспособна да откъсне взор от него или да го излъже.

— Аз също те желая — прошепна нерешително.

— В такъв случай — промърмори пресипнало той — защо още стоим тук?

— Хей, Ник! — извика някой. — Ти ли си това?

Лорън рязко се отдръпна настрана, сякаш вършеше нещо отвратително, след което едва не избухна в смях, когато Ник я придърпа към себе си и отвърна невъзмутимо:

— Синклер си тръгна още преди няколко часа.

— О, не, наистина ли? Но защо все пак го е направил? — попита мъжът.

— Явно е имал някакво по-интересно занимание — отвърна провлечено Ник.

— Да, сега разбирам — съгласи се добродушно човекът.

Въпреки грубия намек на Ник той явно нямаше никакво намерение да си тръгне. С изписана дружелюбна усмивка от сянката бавно се измъкна набит, мургав мъж, който в очите на Лорън

моментално заприлича на малък мечок. Смокингът му се вееше, ризата му беше разкопчана, а пък папионката му висеше. Той изглеждаше... страшно симпатичен, помисли си тя, а Ник ѝ го представи като Дейв Намбърс.

— Как се чувствате, господин Намбърс? — попита го вежливо.

— Не мога да се оплача от нищо, млада госпожице — отвърна той с усмивка. После се обърна към Ник: — На яхтата на Мидълтън се разиграват страхотни карти със зарове. Биби Лионардос току-що загуби двайсет и пет хиляди долара. Трейси Мидълтън мята все боклуци при залог от три хиляди долара на всяко хвърляне, а пък на Джордж му се паднаха по четири еднакви карти при две поредни раздавания. Шансът да се случи подобно събитие дори само веднъж е едно на четири хиляди. А пък шансът да се случи това събитие два пъти по ред трябва да е някъде около...

С любезна усмивка Лорън облегна глава върху гърдите на Ник и се притисна към него, докато се правеше, че слуша преценките на Дейв Намбърс за резултатите от хазартните залагания на яхтата. Не само че ѝ беше студено, но вече ѝ се доспиваше и бавното движение на дланта на Ник по гърба ѝ оказваше почти хипнотично въздействие върху нея. Тя потисна една прозявка, носле — втора, но след няколко минути затвори клепачи.

— Ник, на твоята млада дама ѝ се доспива, докато ме слуша — извини се Намбърс тъкмо когато изреждаше какви са възможните шансове за победа в някаква предстояща футболна среща.

Лорън смутено вдигна глава и се опита да се усмихне — нещо, което Ник наблюдаваше с развеселено изражение.

— Струва ми се — отбеляза той, — че Лорън е готова за леглото.

По-възрастният мъж хвърли поглед към нея, след което намигна на Ник:

— Ще ти излезе късметът.

После се обърна, леко махна с ръка и закрачи към къщата.

Ник прегърна младата жена, притисна я към мускулестите си гърди и зарови лице в благоуханната ѝ коса.

— Наистина ли е така, Лорън?

Тя се сгуши в топлата му прегръдка.

— Кое по-точно? — промърмори.

— Че ще имам късмет тази вечер?

— Не — отвърна му сънено.

— Обаче грешиш. — Той се засмя. После отдръпна главата ѝ назад и като погледна съненото ѝ лице, поклати глава: — Хайде... вече си почти заспала. — Прегърна я през рамо и я поведе към къщата.

— Господин Намбърс ми хареса — отбеляза тя.

— Всъщност той по случайност се казва Мейсън. Намбърс^[1] му е прякор.

— Той е истински магьосник в математиката — отбеляза Лорън с възхищение. — Освен това е много мил. Дружелюбен е и е...

— Букмейкър при залагания — допълни Ник.

— Какъв?! — Тя щеше да падне от изненада.

Въпреки късния час цялата къща бе осветена и хората трескаво се забавляваха.

— Тези хора никога ли не си лягат? — попита Лорън, когато Ник отвори входната врата.

— Не и докато могат да минат без сън — отвърна той, докато се оглеждаше. Попита един прислужник коя е стаята, предназначена за Лорън, а после я поведе нагоре по стълбите. — Тази нощ аз ще преспя в „Заливчето“. Именно там ще прекараме утрешния ден — само ние двамата — Отвори вратата на нейната стая и добави: — Ключовете от колата ти са при иконома. Трябва само да тръгнеш на север по главния път и да изминеш около четири километра навътре по първата пресечка наляво. „Заливчето“ е в края на този път, то е единствената къща там — няма как да го пропуснеш. Ще те чакам в единайсет.

Наглата му самоувереност, че тя непременно ще има желание да отиде при него, както и да направи всяко друго нещо, което той пожелаеше, я подразни.

— Не трябваше ли първо да ме попиташ дали всъщност аз искам да остана сама с теб?

— Разбира се, че искаш. — Като се ухили срещу нея така, сякаш тя беше някакво забавно деветгодишно момиченце, той отбеляза с лека насмешка: — А ако не искаш, винаги можеш да поемеш в южна посока и да се отправиш към Мисури. — После обви ръце около нея и леко я целуна. — Ще се видим утре в единайсет.

Засегнатата от думите му, Лорън отвърна с горда насмешливост:

— Освен ако не реша да потегля към Мисури.

Когато Ник си тръгна, тя се отпусна в леглото и на устните ѝ се появи неволна усмивка. Как беше възможно един мъж да се държи с такава самоувереност, с такава арогантност... и въпреки това да бъде невероятно чаровен? Досега тя беше твърде заета с ученето, с работата и с музиката, за да има сериозна връзка с мъж, а вече бе станала зряла жена. Добре знаеше какво иска — Ник. Той притежаваше всичко, което трябваше да бъде един истински мъж — сила, нежност, интелигентност, съобразителност, а освен това имаше и чувство за хумор. Беше красив и сексапилен...

Лорън взе възглавницата си и щастливо я притисна към гърдите си, като потриваше буза в бялата материя, сякаш това беше неговата риза. Ник си играеше с желанието ѝ за близост, но тя искаше да го накара той също да изпита чувства към нея — искаше да спечели и неговото желание. Но за да събуди чувствата му, трябваше да се държи по-различно от всички останали жени, които той познаваше.

Лорън се отпусна по гръб и впери поглед в тавана. Той беше прекалено сигурен, че ще я има, помисли си. Ето например абсолютната му увереност, че тя ще отиде утре при него. Известна несигурност можеше да го обърка и да подпомогне постигането на нейната цел. Ето защо утре щеше да отиде с достатъчно закъснение, за да го накара да си помисли, че се е отказала. Единайсет и трийсет беше идеален час.

С усмивка на устните, все още прегърнала възглавницата, Лорън се унесе. Заспа с вътрешното успокоение и дълбоката наслада на жена, която знае, че е открила мъжа, чиято съдба е в нейни ръце.

[1] Цифри, числа, аритметика (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Тъй като беше решила да отиде малко по-късно в „Заливчето“, Лорън поиска от иконома ключовете за колата си и отиде на алеята в единайсет и двайсет. Откри, че поне шест коли ѝ пречат да излезе от паркинга.

Докато установят кои са собствениците им, докато открият техните ключове и докато успеят да преместят колите, стана дванайсет без петнайсет и тя започна да се притеснява. Качи се в колата и стремително я изведе на главния път. Ами ако той се беше отказал да я чака?

Точно на четири километра от имението на Мидълтън видя асфалтирана пресечка наляво с малък дървен знак върху който пишеше „Заливчето“, и сви нататък, след което се понесе по стръмния наклон с множество завои, а зайците и катериците уплашено се втурваха в гората при нейното преминаване.

В края на алеята се появи една Г-образна къща — внушителна постройка от стъкло и кедрово дърво, която изглеждаше така, сякаш се намираще на някоя скала с изглед към Тихия океан. Лорън рязко натисна спиращките, грабна чантата си и забърза нагоре по каменната пътека, водеща към входната врата.

Тя натисна звънеца и изчака, после го натисна отново. Но когато го натисна за трети път, вече знаеше, че няма кой да ѝ отвори, защото къщата е празна.

Лорън се обърна и унило се загледа към малката, добре поддържана поляна. Безсмислено беше да заобикаля зад къщата, защото тя беше на самия край на скала, зад която нямаше нищо друго, освен широк, отвесен склон.

Ник не бе пожелал да я чака, мислеше си мрачно тя. Когато не е пристигнала навреме, той сигурно е решил, че е тръгнала към Мисури. Тъй като не беше дошъл с колата си, сигурно беше отишъл някъде със собственика на този великолепен дом.

Тя пое обратно по пътеката — чувстваше се много глупаво, идваше ѝ да заплаче. Не можеше просто да седне на прага с надеждата, че Ник все пак ще се върне по някое време, за да преспи тук, нито пък можеше да се върне обратно в имението на Мидълтън. Трябваше да предположи, че не биваше да си играе с човек като него. Заради своите хитрувания в крайна сметка щеше да завърши този прекрасен ден пътувайки към Мисури.

Като преглътна буцата, заседнала на гърлото ѝ, Лорън отвори вратата на колата и остави чантата си на предната седалка. Спря се да огледа за последен път зашеметяващата красота наоколо и точно тогава забеляза няколко стъпала, издълбани върху скалистия склон, а някъде далеч долу се чуваше странен металически звук. Стъпалата очевидно водеха надолу през дърветата към брега... и там имаше някой. С разтуптяно сърце тя заслиза по стръмните стълби.

На последното стъпало се спря, като видя Ник. Беше приклеknал на земята и работеше върху двигателя на една малка лодка. Известно време Лорън го наблюдава, наслаждавайки се на широките му рамене и мускулестите му ръце.

Докато тя стоеше така, той спря да работи и погледна към часовника на ръката си. После бавно обърна глава и се загледа в нещо от дясната си страна. Лорън проследи погледа му. Когато видя какво е направил, тя изпита дълбока нежност. Беше постлал одеяла върху пясъка и поставил огромен плажен чадър зад тях, за да ги предпазва от слънцето. Върху ленена покривка беше подредил порцеланови съдове, кристални чаши и сребърни прибори. Встрани от тях бяха поставени три ракивови кошници и през отворения капак на едната стърчеше бутилка вино.

Като се имаше предвид, че само допреди няколко минути тя си мислеше, че му е толкова безразлична, та дори не си е направил труда да я изчака, това явно доказателство за неговите чувства ѝ се стори много трогателно.

Е, не чак толкова трогателно, побърза да си напомни. В края на краищата той се беше подготвил, за да я прелъсти.

Приглаждайки светлозелената си туника, която беше в тон с късите ѝ панталонки, тя реши да изрече нещо остроумно. А Ник, разбира се, щеше да се престори, че дори не е забелязал закъснението

й. Пристъпи напред, но за съжаление не успя да измисли нищо остроумно.

— Здравей! — извика весело.

Ник бавно се извърна, без да изпуска гаечния ключ, и се вторачи в нея с хладен, непроницаем поглед.

— Закъсня — отбеляза.

Всичко това се оказа толкова по-различно от нейните представи, че Лорън смаяно попита:

— Да не си помислил, че няма да дойда?

Тъмните му вежди се повдигнаха:

— Нима нямах право да си помисля точно това?

Тези думи не бяха въпрос, а хладно обвинение, и на нея й се прииска да отрече. Вместо това обаче само поклати глава, а на устните й се появи усмивка.

— Да — призна си, докато наблюдаваше студените сиви очи. — Разочарован ли беше? — Моментално съжали за въпроса си, защото знаеше, че Ник щеше да й отвърне с нещо язвително.

— Много разочарован — призна си тихо той.

Коварна топлина започна да се разлива по тялото й. Младият мъж остави гаечния ключ и бавно се изправи, а тя предпазливо отстъпи крачка назад.

— Лорън?

Тя преглътна.

— Да?

— Искаш ли първо да хапнеш?

— Първо... — прошепна дрезгаво. — Преди какво друго.

— Преди да се разходим с лодката — отвърна той, като я оглеждаше смутено.

— О, значи с лодката! — нервно се засмя тя. — Да, благодаря, първо бих искала да хапна. А да се разходим с лодка за мен ще бъде истинско удоволствие.

ГЛАВА 7

В яркото синьо небе плуваха пухкави бели облаци, вятърът издуваше платното и лодката безшумно се носеше по водата. Тя се загледа в една чайка, после хвърли поглед към Ник. Той се усмихна и Лорън също му отвърна с усмивка, след което отново вдигна лице към небето.

— Можем да пуснем котва тук, за да наловим риба. Искаш ли?
— попита Ник.

— С най-голямо удоволствие.

Той се изправи и започна да прибира платното.

— Трябва да си наловим малко костур за вечеря — каза ѝ, докато поставяше две въдици. — Тук има много съомга, но ще ни бъдат нужни друг тип въдици, пък и освен това ще трябва да ги влачим зад лодката.

Лорън много пъти беше ловила риба с баща си от бреговете на чистите мисурски поточета и рекички, но никога не го бе правила от лодка. Но щом на мъжа, когото обичаше, му доставяше удоволствие да лови риба от лодки, тогава тя също трябваше да се научи.

— Хванах една — извика Ник половин час по-късно, когато неговото влакно шумно се размота.

Лорън пусна своята въдица и се втурна към неговия край на лодката, като даваше нареждания без изобщо да се замисля:

— Дръпни куката! Вдигни пръта нагоре! Не изпускай влакното! Ето, избяга... измъкна се от куката!

— Боже мой, ти да не се побърка! — захили се младият мъж и тя забеляза, че той здраво държеше рибата. Няколко минути по-късно се приведе над лодката и загреба големия прът с дълга ръчна мрежичка. Подобно на гордо момченце, което показва своя трофей на някой важен човек, той вдигна пляскащата риба.

— Е, какво ще кажеш?

При това момчешко изражение върху суровата красота на изваяното му лице цялата любов, която назряваше в гърдите ѝ, избухна

с неудържима сила. „Прекрасен си“ — помисли си.

— Прекрасна е — каза му Лорън.

И в този момент тя взе най-важното решение в живота си. Сърцето ѝ вече принадлежеше на Ник, редно беше тази нощ и тялото ѝ да стане негово.

Слънцето вече залязваше в пурпурни пламъци, когато Ник вдигна платното и те потеглиха обратно към „Заливчето“. Лорън отново усети погледа му върху себе си. Започна да захладнява и тя присви колене към гърдите си, а после ги обви с ръце. Вече бе взела окончателното си решение за начина, по който ще прекара нощта, но това, което я притесняваше, беше фактът, че щеше да предприеме подобна съдбоносна стъпка с човек, когото обожаваше, но за когото не знаеше почти нищо.

— За какво мислиш? — попита тихо Ник.

— Мислех си, че знам твърде малко за теб.

— А какво би искала да знаеш?

— Ами да речем, като начало, откъде например познаваш Трейси Мидълтън и всички тези хора.

Сякаш за да забави отговора си, той извади цигара от джоба си и я постави в устата. После запали клечка кибрит.

— С Трейси израснахме врата до врата — каза. — Близко до мястото, където сега се намира ресторантът на Тони.

Лорън остана смаяна. Ресторантът се намираше в район, който днес беше модерно обновен централен квартал. Но петнайсет или двайсет години преди това, когато те са били деца, едва ли е бил особено привлекателно място.

Ник наблюдаваше лицето ѝ и очевидно се досещаше за нейните мисли.

— Трейси се омъжи за Джордж, който е поне два пъти по-възрастен от нея. Искаше да избяга от стария квартал.

Доста предпазливо Лорън отново подхвана въпроса, който той избягваше и който много я интересуваше:

— Ник, ти каза, че баща ти умрял, когато си бил на четири години, и че са те отгледали баба ти и дядо ти. Но какво се е случило с майка ти?

— Нищо. Тя се върна да живее при родителите си още на другия ден след погребението на баща ми.

Странно защо, но именно това негово пълно безразличие разпалваше любопитството на Лорън и я караше да се вглежда съсредоточено в него. Красивото му лице беше прекалено спокойно, прекалено безизразно. Не ѝ се искаше да го разпитва, но усещаше как се влюбва в този завладяващ, загадъчен, страстен мъж и изпитваше отчаяната нужда да го разбере. Неуверено попита:

— Значи майка ти не те е взела със себе си?

Остротата в тона му я предупреди, че тази тема му е неприятна. Въпреки това той отговори:

— Майка ми беше богата, разглежена жена от Грос Поант, която се запознала с баща ми, когато той отишъл в дома на родителите ѝ, за да поправя някаква електрическа инсталация. Месец и половина по-късно тя зарязала своя безличен, но богат годеник и се омъжила за моя горд, но беден баща. Очевидно съжалила за това почти веднага. Баща ми държал да живеят само от средствата, които сам можел да изкарва, и тя го мразела за това. Даже когато бизнесът потръгнал, тя не променила отношението си.

— Но защо тогава не го е напуснала?

— Според дядо — отвърна студено Ник — имало едно нещо у баща ми, което я завладявало неустоймо.

— Ти приличаш ли на баща си? — неволно попита Лорън.

— Казват, че съм негово копие. Защо?

— Нищо, просто така — отвърна, но всъщност смяташе, че разбира какво точно у бащата на Ник е завладявало така неустоймо майка му. — Продължавай да ми разказваш, моля те.

— Няма кой знае какво за разказване. В деня на погребението на баща ми тя заяви, че иска да забрави жалкото съществуване и се върна в дома на родителите си в Грос Поант. Очевидно аз бях част от онова, което искаше да забрави, защото ме изостави при баба и дядо. Три месеца по-късно тя се омъжи за предишния си годеник и след не повече от година роди друг син... моя природен брат.

— Но е идвала да те вижда, нали?

— Не.

Лорън остана ужасена при мисълта за майка, която изоставя детето си и живее в разкош само на няколко километра разстояние от

него. Грос Поант беше кварталът, в който живееха и семейство Уитуърт, а той не беше далеч от квартала, в който бе израснал Ник.

— Искаш да кажеш, че оттогава дори не си я виждал?

— Виждал съм я от време на време, но само случайно. Една вечер спря с колата си на бензиностанцията, където работех.

— И какво ти каза?

— Каза ми да проверя маслото на двигателя — отвърна невъзмутимо Ник.

Въпреки че сега той показваше пълно безразличие към тези неща, на Лорън не ѝ се вярваше, че тогава е бил чак толкова неуязвим. Съзнанието, че собствената му майка се е държала така, сякаш той изобщо не съществува, сигурно му е причинявало ужасна болка.

— Само това ли ти каза? — попита напрегнато тя.

Той отвърна:

— Не... мисля, че ме помоли да проверя и налягането на гумите.

Очите ѝ се насълзиха и тя вдигна лице нагоре към пурпурното небе.

— Лорън? — Гласът му прозвуча рязко и сурово.

— Хмммм? — обади се тя, без да откъсва от луната вторачения си поглед.

Той се наведе, хвана я за брадичката и обърна лицето ѝ към себе си. После изумено се взря в насълзените ѝ очи.

— Ти плачеш!

Тя махна пренебрежително с ръка.

— Не ми обръщай внимание... аз плача и на филми.

Ник се засмя и я придърпа да седне в скута му. Лорън усети странно майчинско отношение, когато обви ръка около него и утешително го погали по гъстата му тъмна коса.

— Предполагам — каза с разтреперан глас, — че брат ти е получавал неща, за които ти си могъл само да мечтаеш. Нови коли и какво ли още не.

Той повдигна брадичката ѝ и се усмихна.

— Баба и дядо бяха прекрасни хора и те уверявам, че поведението на майка ми не е оставило рани в душата ми.

— Не може да не е оставило — всеки на твое място щеше да ги има! Тя те е зарязала, а после буквално пред очите ти е отрупвала с внимание втория си син...

— Стига толкова — пошегува се той, — че ще взема и аз да се разплача.

— Плачех за момченцето, което си бил тогава, не за мъжа, който си сега. Въпреки всичко онова, което се е случило — не, тъкмо благодарение на него — ти си станал силен, независим мъж. Всъщност този, който трябва да бъде съжалявай, е природеният ти брат — отвърна младата жена.

Ник се изсмя.

— Права си... той е пълен кретен.

Лорън не обърна внимание на иронията му.

— Искам да кажа, че си успял да постигнеш всичко сам. Това те прави много по-голям човек от природения ти брат.

— Само това ли ме прави по-голям? — пошегува се той. — Винаги съм мислел, че съм го наследил. Нали разбираш, както баща ми, така и дядо ми бяха доста високи...

— Ник, говоря сериозно!

— Извинявай.

— Когато си бил млад, сигурно си мечтал да станеш богат и преуспяващ като съпруга на твоята майка и нейния син.

— Още по-богат — призна й. — И още по-преуспяващ.

— Ето защо си отишъл в колеж и си получил инженерно образование — заключи Лорън. — А какво си направил по-нататък?

— Искях да започна свой бизнес, но нямах достатъчно пари.

— Истинско безобразие — отбеляза съчувствено тя.

— С което завършваме за днес разказа за историята на моя живот — измъкна се хитричко Ник. — Вече почти се върнахме у дома.

ГЛАВА 8

Близостта, която се беше създала помежду им, докато пътуваха обратно с лодката, продължаваше да ги сгрява, когато вечеряха на терасата от кедрово дърво.

— Не се притеснявай — каза любезно Ник, когато Лорън стана с намерението да прибере съдовете от масата. — Икономът ще се погрижи за това утре сутринта.

Той взе бутилка „Гранд Марние“ и наля по малко ликьор в две чаши. Подаде ѝ едната, а после се облегна на стола си. Докато отпиваше, замислено наблюдаваше младата жена.

Лорън беше напрегната и се опитваше да не мисли за това, което щеше да се случи. Времето ѝ изтичаше; Ник бе задоволил техния физически глад и сега се подготвяше да задоволи и сексуалния им глад. Тя забелязваше това в начина, по който самоувереният му, властен поглед се спираше върху лицето ѝ, както и в топлата интимност на усмивката, когато ѝ говореше.

Тя вдигна чашата си и отпи. Всеки момент той щеше да стане и да я отведе вътре. Лорън се сепна и го погледна, когато запали цигара. На слабата светлина на фенера красивото му лице придоби хищен израз и тя потрепери.

— Студено ли ти е? — попита той.

Лорън поклати отрицателно глава, защото се боеше, че той моментално ще ѝ предложи да влязат вътре. После се досети, че сигурно е забелязал нейното потръпване, и добави:

— Просто за миг усетих лек хлад, но тук е толкова приятно и не ми се иска да се прибирам.

Няколко минути по-късно Ник угаси цигарата и дръпна стола си назад. Сърцето на Лорън подскочи. Тя пресуши чашата си и му я подаде:

— Ще те помоля да ми налееш още малко.

Забеляза изненадата му, но той наля още ликьор и в двете чаши, след което се отпусна на стола си и открито се загледа в нея.

Беше прекалено нервна и напрегната, за да издържи погледа му. Тя се изправи, усмихна се смутено и отиде до парапета на терасата, като се загледа в светлините по отсрещните хълмове. Искаше да му достави удоволствие и се боеше да не се провали. Ник излъчваше такава смуцаваща мъжественост и опит, че нейната девственост и неподготвеност можеха да му се сторят нещо страшно досадно и неприятно.

Столтът му изскърца и Лорън го чу как се приближава, след което застана точно зад нея. Постави длани върху раменете ѝ и тя подскочи.

— Студено ти е — промърмори той и я привлече към гърдите си, като обви ръце около нея, за да я стопли. — Така по-добре ли е?

Близостта му сякаш я лиши от способността да говори. Тя само поклати глава и затрепери.

— Ти трепериш от студ. — С настойчива нежност я поведе към къщата. — Хайде да влезем вътре, там е топло.

Тя дори не забеляза, че плъзгащите се стъклени врати не бяха тези на дневната. Разбра това едва когато се намери в разкошна спалня в карамелени, бели и кафяви тонове. Застина, вперила поглед в огромното легло в средата на стаята. Чу как Ник затвори стъклената врата зад нея с необратимо, гибелно щракване и цялата настръхна.

Едната му ръка се плъзна около кръста ѝ, а с другата отметна настрани тежката ѝ копринена коса. Дишането на Лорън се учести, когато устните му докоснах шията ѝ, а после възбуждащо запълзяха към ухото, докато ръцете му бавно обходиха корема ѝ и се плъзнах по-нагоре.

— Ник — объркано изрече тя, — аз... аз изобщо не съм уморена още.

— Много добре — прошепна той, докато езикът му чувствено галеше ухото ѝ. — Защото няма да те оставя да заспиш дълго време.

— Искях да кажа, че... — Тя плахо се притисна към него и усети доказателството за нарастващата му възбуда. — Искях да кажа — изрече с разтреперан глас, — че още не съм готова за... за леглото.

— Чакам те цяла вечност, Лорън. Само не искай от мен да те чакам още.

Тези думи пропъдиха и последните ѝ съмнения за дълбочината на чувствата му към нея, както и за правотата на това, което правеше. Тя дори не се опита да го спре, когато ръцете му се плъзнаха под

дрехата ѝ. Щом я свали, той обърна Лорън с лице към себе си и нежно изрече:

— Погледни ме в очите.

Тя се опита да вдигне очи към неговите, но не можа. Преглътна мъчително.

Обърна с длани лицето ѝ и го повдигна, а хипнотизиращите му сиви очи се вгледаха в нейните.

— Ще правим това заедно — каза, взе дланта ѝ и я постави върху гърдите си. — Разкопчай ми ризата — подкани я нежно.

Лорън осъзна, че Ник очевидно смята, че тя се колебае, защото предишните ѝ любовници са били по-неопитни, и сега той се опитваше да влезе в ролята си на наставник.

Тя сведе очи, извитите ѝ мигли потрепнаха, хвърляйки сенки върху пламналите ѝ страни, докато изпълняваше неговото нареждане, а пръстите ѝ бяха сковани от напрежение. Той умело разкопча сутиена ѝ, докато тя се бавеше с всяко копче и несъзнателно засилваше възбудата му.

Пръстите ѝ сякаш сами разтвориха ризата му и разкриха мускулестите му гърди с бронзов тен. Беше толкова красив и освен това сега ѝ принадлежеше, можеше да го докосва, мислеше си Лорън.

— Докосни ме — нареди Ник с дрезгав глас.

Водена от инстинкта и от любовта си, тя плъзна чувствено ръце по гърдите му и се приведе да го целуне. Внезапно потръпване премина през цялото му тяло при докосването на устните ѝ и ръката му потъна в меката ѝ коса, извъръцайки лицето ѝ към неговото. Взря се в очи те ѝ и приведе глава.

В началото устните му бяха топли и безкрайно нежни, те само докосваха нейните. След това обаче бавно се разтвориха и езикът му започна да обхожда устните ѝ с такава страстна отмала, че Лорън обезумя от удоволствие.

Тя изви тялото си към неговото, а той вдигна глава. Сивите му очи пламнаха и той видя собственото си желание, отразено в сините дълбини на нейните очи.

— Божичко, желая те! — промълви той и ненаситните му устни се впиха в нейните, езикът му се вмъкна в устата ѝ с целувка, която предизвика огнена експлозия по цялото ѝ тяло.

Лорън изстена, притискайки се към него. Ръцете му опознаваха тялото ѝ, издигнаха се нагоре по гърдите ѝ, спуснаха се по гърба ѝ, после още по-ниско и притиснаха хълбоците ѝ към пулсиращата топлина на неговата мъжественост.

Светът се преобърна, когато той я грабна на ръце, впил жадно устни в нейните, положи я на леглото и се отпусна върху нея.

Обхвана с длани гърдите ѝ миг преди да ги покрие с устни. После устните му отново се върнаха върху нейните и той разтвори устата ѝ с жадна страст, а вещите му длани я проучваха, възбуждаха, терзаеха, потапяйки сетивата ѝ в безкрайна палитра от удоволствия.

Той се намести върху нея и тя усети, че жадува да го приеме. Но в мига, в който се опита да разтвори бедра та ѝ, Лорън уплашено подскочи.

— Ник! — изстена задъхано. — Ник, почакай, аз...

Обаче той само дрезгаво изрече:

— Недей, Лорън.

Болката, която долови в гласа му, сломи всяка съпротива от нейна страна, тя здраво обгърна раменете му с ръце и го притисна към себе си, а ханшът ѝ се повдигна, за да го посрещне. Ник проникна в нея така бързо, че Лорън усети само една мигновена болка, която моментално беше забравена, щом той започна да се движи мъчително бавно.

— Чакам те само от няколко дни, а ми се струват цяла вечност — промълви младият мъж и започна да усилива темпото на мощните си тласъци, с което я приближаваше все повече към нейната връхна точка, докато накрая любовта и страстта на Лорън експлодираха в неудържим екстаз. Ник я притисна още по-силно в прегръдката си и с един последен тласък се присъедини към нея в прекрасната самозабрава, в която я беше изпратил...

Преситена и щастлива, тя усещаше топлината на тялото му и тежестта на неговата длан, отпусната върху корема ѝ. Но както си лежеше така, започна да изпитва някаква неясна тревога. Опита се да я пропъди, за да не отнема блаженството на мига, но вече беше твърде късно. Спомни си как Ник я държеше здраво в прегръдките си, как проникна в нея и как ѝ прошепна: „Чакам те само от няколко дни, а ми се струват цяла вечност.“

Наслаждението отстъпи място на суровата реалност. Беше изтълкувала погрешно думите му, когато ѝ каза, че я бил чакал цяла вечност. Смисълът им беше, че няколкото дни, през които трябваше да изчака, за да се люби с нея, му се бяха сторили като цяла вечност. Това не промени чувствата и към него, но я смути.

Дали беше забелязал, че беше девствена? Как ли щеше да реагира? Ами ако я попита защо реши да се люби тъкмо с него? Разбира се, все още не можеше да му каже истината — че е влюбена в него и че иска и той да я обича.

Лорън реши, че ще трябва да избегне обсъждането на този въпрос. Тя бавно отвори очи. Ник лежеше на едната си страна, подпрян на лакът, вперил съсредоточен поглед в нея. Той изглеждаше смутен, нерешителен и видимо развеселен...

Значи беше забелязал. И ако се съдеше по изражението му, имаше намерението да говори за това.

Лорън се обърна на другата страна и побърза да седне на леглото с гръб към него. Тя грабна ризата му, захвърлена на леглото, за да прикрие голотата си.

— С удоволствие бих пила кафе — промърмори. — Ще го направя сама.

Тя го погледна и цялата поруменя, защото топлите му, съсредоточени очи се плъзнаха първо по дългите ѝ стройни крака и едва след това се вдигнаха към лицето ѝ.

Никога през живота си не се беше чувствала толкова неловко, както в този момент.

— Нали... нали нямаш нищо против да ми дадеш за малко ризата си? — попита.

— Нямам абсолютно нищо против, Лорън — отвърна ѝ сериозно, но очите му се смееха. Неговата развеселеност беше толкова смуцаваща, че ръцете ѝ започнаха да треперят. Тя сведе поглед и попита:

— Имаш ли някакви предпочитания в подобен случай?

— Харесвам всичко точно така, както го направихме.

Тя впи очи в него, а лицето ѝ пламна, когато каза:

— Не. Исках да кажа дали нямаш някакви предпочитания за кафето.

— Силно и без сметана.

— Да... да ти го направя ли?

— Кое по-точно? — попита многозначително той и лукаво ѝ се ухили.

— Кафето!

— Да, благодаря ти.

— За какво? — попита тя предизвикателно, после побърза да излезе.

Когато влезе в кухнята и запали лампите, беше готова да заплаче. Ник ѝ се присмиваше. Дали наистина е била толкова неспособна, толкова неопитна?

Ник влезе в кухнята и тя побърза да се залови с приготвянето на кафето.

— Защо шкафовете са празни? — попита.

— Защото къщата се продава — отвърна Ник.

Той я обгърна през кръста, привлече я към себе си и тихо изрече:

— Защо не ми каза?

— Да ти кажа какво?

— Дяволски добре знаеш какво.

— Всъщност просто бях забравила.

— Не е истина — захили се Ник. — Опитай с друг отговор.

— Защото никога не е ставало дума за това — сви рамене тя, — пък и защото не мислех, че ще забележиш.

— Никога не е ставало дума — отбеляза хладно той, — защото в днешно време почти не се срещат двайсет и три годишни девственици. Още по-рядко пък се срещат двайсет и три годишни девственици с външност като твоята. Що се отнася до другото... ами че то беше очевидно.

Лорън се обърна и изпитателно се взря в него.

— Но преди... преди този момент, ти не беше разбрал, че не съм... не съм... преди?

— Нямах никаква представа, че си девствена, до момента, когато вече беше твърде късно. — Прегърна я и добави: — Трябваше обаче да ми кажеш за това още преди да стигнем до леглото.

— Ако ти бях казала, нямаше ли да си промениш намерението?

— Не, но щях да бъда по-внимателен — Погледна я учудено. — Защо трябваше да си променям намерението?

— Не знам — смутено отвърна тя. — Мислех си, че може да имаш някакви, хм, резерви към... към...

— Към какво? — попита той с лека насмешка. — Към „кражбата“ на нещо, което принадлежи на бъдещия ти съпруг? Не говори глупости. Той едва ли ще държи да си девствена; мъжете вече не ценят това. Не искаме и не очакваме една жена да бъде неопитна. Нали разбираш, ние също сме със съвременни разбирания. Ти имаш същите физически потребности, каквито имам и аз, Лорън, ето защо си в правото си да ги задоволяваш, с когото пожелаеш.

Тя сведе поглед към златния медальон на гърдите му и попита:

— Случвало ли ти се е някога да обичаш някоя от жените, които си имал?

— Някои от тях — да.

— И не си имал нищо против, ако са поддържали сексуални отношения с много други мъже?

— Разбира се, че не.

— Това прилича на едно доста... студено... отношение.

Клепачите му трепнаха, а погледът му се спря върху гърдите ѝ.

— Ако съм те оставил с впечатлението, че съм студен човек, мисля, че е време да се връщаме в леглото.

Лорън се почуди дали той не преиначи думите ѝ, за да избегне обсъждането на този въпрос. Ако действително е обичал онези жени, нима не беше нормално да има изисквания към тях? Ако наистина я обичаше, нима не трябваше да е доволен, че е единственият мъж, на когото е позволила да я люби. Тя вдигна очи към него.

— Ник?

Той погледна към нежната, млада красавица в прегръдките си. Лицето ѝ бе оградено от разрошени къдри с меден блясък, устните ѝ бяха меки и сочни, а едрия ѝ бюст се притискаше изкусително към него. Ник я притисна още по-здраво и приведе глава.

— Какво? — промърмори, а устните му се впиха в нейните в страстна, упоителна целувка и я принудиха да замълчи.

Малко след зазоряване Лорън се обърна в леглото и видя тъмната глава на Ник върху възглавницата до нея. Със замечтана усмивка тя затвори очи и потъна в дълбокия сън на блажено изтощение. Събуди се отново едва когато Ник постави чаша кафе на нощното шкафче до нея и седна на леглото.

— Добро утро — поздрави го тя, а усмивката ѝ се стопи, когато забеляза, че той вече се е изкъпал и се е облякъл. — Случило ли се е нещо? — попита тя, притискайки чаршафа към гърдите си, докато сядаше в леглото. Смущаваше се да седи гола пред него, но той сякаш изобщо не забелязваше нейното неудобство.

— Лорън, боя се, че ще трябва да си тръгнем малко по-рано днес. Един... един мой колега се обади тази сутрин по телефона, че ще бъде тук след час. Ще се върна с него в града.

Младата жена остана разочарована, а четирийсет минути покъсно, когато Ник я изпрати до колата ѝ, разочарованието прерасна в тревожно смущение. Нямахме и следа страстния и изкусителен любовник от изминалата нощ. Днес той се държеше любезно, но равнодушно — отнасяше се с нея така, сякаш бяха прекарали нощта в игра на карти. Дали пък това не беше нормалният начин, по който мъжете реагират след такива случаи? Лорън реши, че сигурно тя е прекалено чувствителна. Спря до колата си и се обърна към него.

Надяваше се да я прегърне и да я целуне за довиждане. Вместо това той пхна ръце в джобовете си, погледна я равнодушно и попита:

— Лорън, беше ли взела някакви предпазни мерки срещу евентуалните последици от миналата нощ?

Бременност! Тя се изчерви и поклати отрицателно глава.

Усети, че отговорът ѝ го подразни, но гласът му продължи да звучи спокойно:

— Ако случайно има някакви последици, бих искал да ме уведомиш за това. Не се опитвай да се справяш с всичко сама. Обещавах ли, че ще ми кажеш?

Беше прекалено объркана, за да може да изрече нещо. Тя само кимна, а Ник ѝ отвори вратата на колата. Когато потегли, той вече се беше отправил към къщата.

Лорън хвърли поглед към часовника на таблото, докато шофираше през обширните пространства обработваема земя на щата Индиана. „Ако случайно има някакви последици, бих искал да ме уведомиш за това. Да ме уведомиш за това...“ Последните думи продължаваха да отекват в главата ѝ.

Беше го информирала, че ще се върне в Детройт в петък и че телефонът вече ще бъде прехвърлен на нейно име. Ник можеше да я намери в петък само с едно обаждане по телефона. Защо ли й говореше така, сякаш нямаше повече за какво да се срещат, освен ако не се наложи да го уведоми, че е бременна?

В известен смисъл Лорън се чувстваше като използвана и захвърлена вещ. Бяха споделили толкова неща, че го чувстваше близък. Предполагаше, че и той изпитва същото. Едва ли можеше просто така да си отиде и да я забрави.

Обичаше Ник и знаеше, че той я харесва. Дори може би вече беше започнал да се влюбва... Навярно тъкмо това беше причината да се държи така тази сутрин. След трийсет и четири години независим живот и след като беше изоставен дори от майка си, на него едва ли би му се понаправило чувството, че щастието му зависи от жена. Колкото повече се засилваха чувствата му към нея толкова по-упорито щеше да се бори срещу тях, реши Лорън.

Слънцето вече залязваше, когато минаваше над река Мисисипи. Беше уморена, но изпълнена с оптимизъм. Когато се върнеше в петък в Детройт, Ник щеше да и се обади.

ГЛАВА 9

През следващите няколко дни, докато събираще и опаковаше багажа си, оптимизмът на Лорън не я напускаше. В четвъртък сутринта махна за довиждане на баща си и на мащехата си и нетърпеливо потегли за Детройт.

Следвайки указанията на Филип Уитуърт, тя не срещна никакви затруднения да открие великолепния район Блумфийлд Хилс. Обаче ѝ беше трудно да повярва, че ще живее тук. Пред погледа ѝ бързо се редяха един след друг луксозни домове. Разположени навътре от главната улица, оградена с дървета от двете ѝ страни, се издигаха красиви къщи с фасади от камък и стъкло; разкошни домове в късен готически стил се смесваха с огромни къщи с бели колони в късния колониален стил.

Беше десет часът вечерта, когато тя спря колата пред входа на удивително красива кооперация в испански стил. Портiererът излезе и надникна през отворения прозорец на колата. Когато Лорън му каза името си, той обясни:

— Господин Уитуърт си тръгна преди половин час, госпожице. — После я упъти как да стигне до съответната улица и добави: — Доколкото разбирам, вие сте нова наемателка. Ако имате нужда от помощ, винаги можете да се обърнете към мен.

Лорън забрави умората си, когато спря пред красив двор със сводест вход, над който се виждаше изписан номер 175. Филип беше обещал да я чака, за да ѝ покаже апартамента, и кадилакът му стоеше паркиран на алеята водеща към гаража.

— Е, какво ще кажеш? — попита я той половин час по късно, когато завършиха обиколката из луксозния апартамент.

— Мисля, че е прекрасен — отвърна младата жена, като внасяше единия от куфарите си в спалнята, където имаше голям стенен гардероб. Тя отвори едната врата на гардероба и се обърна към Филип. — Какво да правя с тези дрехи.

Гардеробът се оказа препълнен с великолепни костюми и рокли от лен, коприна и креп. Някои от имената на дизайнерите върху етикетите ѝ бяха познати, но другите облекла изглеждаха така, сякаш бяха донесени направо от Париж. Повечето от облеклата очевидно никога не бяха обличани.

— Твоята леля определено има твърде младежки вкус по отношение на дрехите — отбеляза Лорън.

— Леля ми е човек, който има болезнена страст да трупа дрехи — обясни Филип с безразличие. — Ще се обадя на някоя благотворителна организация, за да ги накарам да дойдат тук и да приберат всички тези боклуци.

Тя прокара ръка по едно великолепно, виненочервено сако, а после хвърли поглед към етикета, който висеше на ръкава. Тази жена не само че имаше много младежки вкус по отношение на дрехите, но освен това носеше същия размер като нея.

— Филип, какво ще кажеш, ако те помоля да ми продадеш някои от тези дрехи?

Той сви рамене.

— Вземи си каквото поискаш, а останалото го раздай. Само ще ми спестиш времето.

Той тръгна към стълбите, водещи към долния етаж, а Лорън угаси лампите и го последва.

— Но това са много скъпи дрехи...

— Много добре знам каква им е цената — прекъсна я с раздразнение. — Нали аз съм плащал за тях. Вземи си каквото пожелаеш... твои са.

След като ѝ помогна да внесе багажа си, Филип се приготви да си върви.

— Между другото — каза, — съпругата ми не знае, че съм купувал този апартамент за леля. Каръл е останала с убеждението, че роднините ми непрекъснато ме използват, затова никога не съм ѝ споменавал за това жилище. Ще ти бъда благодарен, ако ти също го запазиш в тайна.

— Разбира се — обеща Лорън.

Когато той излезе, тя огледа луксозния апартамент, който сега беше неин дом. С мраморната камина, скъпите антики и изисканите мебели с копринена тапицерия жилището изглеждаше така, сякаш

беше подготвено за рекламна снимка в списание. Представи си гардероба на горния етаж, с всичките красиви дрехи в него. „Съпругата ми не знае, че съм купувал този апартамент за леля ми, ето защо ще ти бъда благодарен, ако ти също го запазиш в тайна...“

На устните ѝ се плъзна многозначителна усмивка и тя отново хвърли поглед към красивата стая, след което иронично поклати глава. Не, не неговата леля — неговата любовница! Явно, че доскоро Филип Уитуърт е имал любовница. Лорън побърза да си каже, че това всъщност не е нейна работа.

Отиде до телефона и въздъхна с облекчение, когато чу, че имаше сигнал. Значи телефонът работеше. Утре беше петък и Ник може би щеше да ѝ се обади.

Рано на другата сутрин тя седна до масата в кухнята и започна да прави списък на нещата, които се налагаше да купи. Реши, че трябва да разполага и с две специални неща за деня, когато ще дойде Ник: бърбън и „Гранд Марние“. Взе портмонето си и хвърли поглед към телефона. Изведнъж си помисли, че той може и никога да не ѝ се обади, но побърза да се освободи от тази мисъл. В Харбър Спрингс Ник съвсем ясно показва колко я желае, нямаше никакво съмнение в това. Ако не друго, то поне сексуалният порив отново щеше да го доведе при нея.

Два часа по-късно се върна с покупките. Останалата част от деня прекара в подбиране на дрехи от гардероба: първо ги пробваше и после отделяше на едно място тези, които ѝ бяха по мярка, а на друго — онези, които трябваше да се преправят. Когато вечерта си легна, Ник все още не се беше обадил, но тя се утеши с мисълта, че непременно ще ѝ се обади утре.

През целия следващ ден тя разопаковаше багажа си и поглеждаше телефона. В неделя седна на бюрото и си състави бюджет, който щеше да ѝ помогне да изпраща на баща си, колкото е възможно по-големи суми. Лени и Мелиса също го подпомагаха, но те имаха да изплащат ипотеки, както и други финансови разходи, от които тя беше освободена.

Допълнителното възнаграждение от 10 000 долара, което ѝ обеща Филип, определено беше доста примамливо. Ако можеше само да открие името на този шпионин, или поне да научи нещо, което да бъде от полза за компанията на Уитуърт. Лорън се сви смутено при

мисълта за последното. Ако предаде на Филип някаква поверителна информация, тя нямаше да се различава от шпионина, когото се опитваше да разкрие.

Освен дълговете на нейните родители трябваше да плаща електричеството, телефонните сметки и храната си. Чакаха я още вноски за колата, автомобилната застраховка... Сякаш нямаха край всички тези финансови задължения.

В понеделник видя в един магазин сребристо сива прежда с цвета на очите на Ник и реши да я купи, за да оплете пуловер. Казваше си, че това ще бъде коледен подарък за нейния заварен брат, но дълбоко в себе си знаеше, че всъщност го плете за Ник...

В неделя вечер, докато си приготвяше дрехите, които щеше да облече през първия си работен ден, тя си повтаряше, че утре вече той непременно ще се обади — ще ѝ се обади на новото работно място, за да ѝ пожелае успех.

ГЛАВА 10

— Е, как е, дали не мислиш вече да ни напускаш? — пошегува се в края на първия ѝ работен ден шефът ѝ, Джим Уилямс. — Или може би все още имаш желанието да останеш при нас?

Лорън седеше срещу него, а тетрадката ѝ за стенографски записки беше препълнена с диктовки. Ник не ѝ се обади да ѝ пожелае успех, но пък и тя беше толкова заета през цялото време, че почти не ѝ остана време да се огорчава от това.

— Мисля си — отвърна през смях, — че с теб човек трябва да работи със скоростта на истински вихър.

Той се усмихна извинително.

— Толкова добре работим заедно, та бързо забравих, че си нов служител.

Тя се усмихна при този комплимент. Всъщност истина беше, че те работеха много добре.

— Какво ти е мнението за персонала? — подхвърли той и още преди да е получил отговор, добави: — Единодушно е мнението на мъжката част тук, че аз имам най-хубавата секретарка в цялата корпорация. Цял ден ме разпитват за теб?

— И от какво се интересуват?

— Най-вече за семейното ти положение — дали си омъжена, сгодена или свободна. — С въпросително повдигане на веждите си той попита: — Свободна ли си, Лорън?

— За какво по-точно? — пошегува се тя, но в същото време я измъчваше неприятното усещане, че той се опитва да разбере какви всъщност са отношенията ѝ с Ник. Тя се изправи и бързо каза: — Държиш ли да довършим тази диктовка днес?

— Не, спокойно можем да я оставим и за утре сутринта.

Дали ли пък само не си въобразяваше, или наистина въпросите на Джим бяха по-скоро за негова лична информация, питаше се Лорън, докато разчистваше бюрото си. Невъзможно беше той да има намерението да я покани да излязат заедно. Доколкото разбра, три

негови секретарки вече били направили грешката да се поддадат на непреодолимия му чар, след което той незабавно ги прехвърлил в други отдели.

Според клюките Джим беше човек с важно положение в обществото, богат и изключително добра партия за женитба, но не смяташе за полезно смесването на бизнеса с удоволствията. Определено беше красив мъж, помисли си с безразличие. Висок, с гъста червеникава коса и топли златистокафяви очи.

Тя хвърли поглед към часовника и побърза да заключи бюрото си. Ако Ник изобщо решише да се й обади, това сигурно щеше да стане тази вечер. Ще й се обади, за да я попита как е минал първият й работен ден. Ако не й се обади и днес, тогава явно няма никакво намерение да я търси повече. Дори само мисълта за това я накара да се почувства отвратително.

Опита се да се прибере колкото е възможно по-бързо, но натовареният трафик не й позволи. Вече беше шест и петнайсет, когато се втурна в апартамента. Направи си сандвич, пусна телевизора, после седна на канапето и впери очи в телефона. Така й се искаше да звънне.

В девет и трийсет се качи на горния етаж, за да се изкъпе, като остави вратата на банята отворена, за да може да чуе телефона в спалнята. В десет часа тя се вмъкна в леглото. Явно, че Ник нямаше да й се обади вече. Никога.

Тя затвори очи и веднага си представи неговото красиво, загоряло лице. Виждаше нескритото желание в очите му, чуваше го да й казва: „Желая те, Лорън.“

Явно, че вече не я желаше. Лорън обърна глава на възглавницата и от очите й потекоха горещи сълзи.

На следващата сутрин решително се зае с работата си, обаче правеше грешки в писмата, които печаташе, прекъсна два от телефонните разговори на Джим и едва успя да намери важна папка, защото не я беше прибрала на мястото й. В обедната почивка излезе да се разходи около сградата на „Глобал Индъстрис“, надявайки се да стане чудо и пред очите й внезапно да се появи Ник. Надеждите й обаче се оказаха напразни, а най-лошото беше, че се чувстваше унижена.

„Край на сексуалната свобода на жените!“ — мислеше си нещастно тя, когато същия следобед слагаше поредния лист хартия в пишещата си машина. Не беше в състояние да приеме секса като нещо, което се прави между другото. Даже и да не беше спала с Ник, пак щеше да усеща объркване и разочарование, но поне нямаше да се чувства използвана и захвърлена.

— Нещо май нямаш настроение днес? — попита я Джим късно същия следобед, когато тя му подаваше един доклад, който се наложи да препише два пъти.

— Да, съжалявам — каза Лорън. — Но ми се случва рядко — добави с усмивка, надявайки се така думите ѝ да прозвучат поубедително.

— Не се притеснявай за това... на всеки се случва — отбеляза той, подписвайки доклада. После хвърли поглед към часовника си и се изправи. — Трябва да занеса този доклад до офиса на инспекторите в новата сграда.

Всички тук наричаха сградата на „Глобал Индъстрис“ просто „новата сграда“, така че за Лорън нямаше никакво съмнение какво точно искаше да каже той.

— Виждала ли си помещенията, в които ще бъдем настанени там?

— Не, не съм. Знам само, че в понеделник сутрин всички трябва да се явим на работа там.

— Точно така — потвърди той, свивайки рамене. — „Синко“ е най-малкият и с най-ниски доходи филиал на „Глобал Индъстрис“, но офисите ни там са наистина забележителни. Преди да си тръгнеш — каза, подавайки на Лорън сгънат вестник, — би ли показала това на Сюзан Брук от рекламния отдел и я попитай дали го е виждала? Ако е пропуснала, кажи ѝ, че може да го запази за нейната папка.

Точно преди да излезе от кабинета, той се обърна:

— Ти сигурно ще си тръгнала вече, когато се върна. Пожелавам ти приятна вечер.

Няколко минути по-късно Лорън се отправи апатично към рекламния отдел. Тя се усмихна и кимна на другите си колеги, когато мина покрай техните бюра, но в мислите ѝ беше само Ник. Как изобщо можеше да забрави начина, по който лекият ветреца рошеше тъмната му

коса, когато улови онази глупава риба? Или как да забрави как изглеждаше, когато беше облечен в смокинг?

Мъчейки се да преодолее безутешното си чувство за изоставеност, тя се усмихна на Сюзан Брук и ѝ подаде вестника:

— Джим каза да те попитам дали си виждала това. Каза за още, че ако не си, можеш да го задържиш в твоята папка.

Сюзан разгъна вестника и му хвърли един поглед.

— Не, не съм го виждала. — Тя се усмихна, бръкна в бюрото си и измъкна една много дебела папка, натъпкана с изрезки от списания и вестници. — С удоволствие събирам материали за неговата папка — каза тя със смях и отвори папката. — Виж само... не е ли най-прекрасният и апетитен мъж, когото някога си виждала?

Погледът на Лорън се насочи към самоувереното лице на красавеца, който я гледаше от корицата на списание „Нюз Дей“. Отначало се вкамени от изумление, а после ръката ѝ сякаш сама се насочи към списанието.

— Можеш да вземеш цялата папка на твоето бюро, да му се порадваш на спокойствие — предложи развеселена Сюзан, без изобщо да си дава сметка за уплахата и смущението на колежката си.

— Благодаря ти — едва успя да отвърне тя.

После се втурна към кабинета на Джим, затвори вратата зад себе си, облегна се на стола и разтвори папката. Загледа се в снимката, после погали тъмните, високомерни вежди на Ник, както и устните, които бяха милва ли и поглъщали нейните устни. „Дж. Николас Синклер — президент и учредител на «Глобал Индъстрис»“ — гласеше текстът под снимката. Тя не можеше да повярва, не искаше да повярва.

Остави списанието настрана и бавно разгъна вестника който ѝ беше дал Джим. Броят беше отпреди две седмици — тоест на следващия ден, след като Ник я беше отпратил от Харбър Спрингс, защото щял да го посещава някакъв негов „съдружник“. Заглавието гласеше: „Финансовите акули и техните пеперудки се събират за пет дни на удоволствия на парти в Харбър Спрингс“. Цялата страница беше отделена на партито. В средата на страницата имаше снимка на Ник, излегнал се в шезлонг върху терасата от кедрово дърво пред къщата в „Заливчето“. Беше прегърнал красива блондинка, която не присъстваше на партито, докато Лорън беше там. Текстът под

снимката гласеше: „Детройтският индустриалец Дж. Николас Синклер и неговата дългогодишна приятелка Ерика Моран, показани в къщата на госпожица Моран край Харбър Спрингс.“

Дългогодишна приятелка... Домът на госпожица Моран.

Болка прониза Лорън. Значи Ник я беше завел в къщата на неговата приятелка, беше я любил в леглото на същата тази жена! „Боже мой!“ — прошепна тя, а очите ѝ се напълниха с горчиви сълзи. Беше я любил, а после я бе отпратил, защото неговата приятелка беше решила да се присъедини към групата в Харбър Спрингс.

Сякаш за да продължи мъчението, Лорън изчете всяка дума от тази страница, а после взе броя на „Нюз Дей“ и прочете цялата статия. Когато свърши, списанието се изплъзна от скованите ѝ пръсти и падна на пода.

Нищо чудно, че Биби Лионардос беше показала толкова враждебно отношение! Според историята в списанието Ник и Биби някога имали страстна връзка, която приключила, когато той я изоставил заради една френска кинозвезда — същата жена, която играеше тенис с обувки на високи токчета в Харбър Спрингс...

Значи, докато тя караше към Мисури, той е бил в леглото с любовницата си. Докато седеше ден и нощ до телефона миналата седмица, плетейки пуловер за него, той е бил на благотворителен бал заедно с Ерика в Палм Спрингс.

Тежките вълни на унижението я заляха и се разбиха в душата ѝ с мощен трясък. Тя сложи ръце върху бюрото, зарови лице в тях и зариде. Плачеше заради своята глупост, заради разбитите си илюзии и унищожените мечти. Срамът засилваше мъката ѝ — беше се любила с мъж, когото познаваше едва от четири дни... и дори не е знаела истинското му име! Ако не беше имала късмет, сега можеше дори да е бременна!

Спомни си гнева, който изпита тогава заради това, че майка му го бе изоставила като малко момче, и се разплака още по-силно. По-добре майка му да го беше удавила!

— Лорън! — гласът на Джим прекъсна риданията ѝ.

Тя стреснато вдигна глава и го видя, че стои до нея.

— Какво се е случило? — попита той разтревожено.

Тя смутено вдигна очи към загриженото му лице.

— Аз си мислех... — спря, за да си поеме въздух — ... мислех си, че е само един обикновен инженер, който иска да започне свой бизнес. И при това той ме заблуди така! Той самият ме заблуди!

Съжалението в очите на Джим я довърши окончателно. Тя се изправи.

— Мога ли да изляза оттук така, че да не ме види никой. Искам да кажа, тръгнаха ли си вече всички?

— Да, но ти не можеш да шофираш в това състояние. Ще те откарам до...

— Не — побърза да каже тя. — Нищо ми няма, наистина. Ще се справя.

— Сигурна ли си?

Най-сетне успя да овладее гласа си:

— Да, просто бях шокирана и малко обърквана, нищо повече.

Джим неуверено посочи с ръка към папката.

— Трябва ли ти още това?

— Не съм прочела всичко — отвърна смутено.

Той вдигна списанието от пода, сложи го при вестника и ѝ подаде дебелия папка. Лорън я грабна и избяга. Мислеше, че когато стигне до колата, пак ще се разплаче, но не го направи. Не се разплака и през следващите три часа, докато четеше останалите материали от папката. Вече беше изплакала всичките си сълзи.

Лорън спря колата на паркинга, на чиято табела пишеше: „Запазен за служители на «Синко»“. След онова, което беше прочела предната вечер, името „Синко“ придоби нов смисъл: „Синклер Електроник Къмпонентс“. Според „Уолстрийт Джърнъл“ компанията била основана преди дванайсет години от Матю Синклер и неговия внук Ник в един гараж зад сградата, където днес се намираше ресторантът на Тони.

Тя паркира, взе от седалката папката за Дж. Николас Синклер и слезе. Ник беше изградил финансова империя и сега я поддържаше, като плащаше на шпиони в средите на своите конкуренти. Тя си помисли с ожесточение, че той явно е безскрупулен в сделките си, също както и в личния си живот.

Колежките ѝ я посрещнаха с усмивки и Лорън изпита чувство на вина заради това, че щеше да допринесе за унищожаването на компанията, за която те работеха. Не, не за унищожаването ѝ, поправи се тя, докато оставяше чантата на бюрото си. Ако „Синко“ имаше достойнствата, за да оцелее, тогава трябваше да има и силите да се съревновава почтено за своите договори. В противен случай заслужаваше гибелта си, преди да успее да унищожи своите почтени конкуренти.

Тя се спря за момент пред кабинета на Джим. Дали той знаеше, че от „Синко“ плащат на шпиони? Кой знае защо, но ѝ се струваше, че той не знае. Не можеше да повярва, че той би одобрил подобно нещо.

— Благодаря ти, че ми позволи да взема папката — каза тя и влезе в своя кабинет.

Той вдигна очи от доклада и хвърли поглед към бледото ѝ и спокойно лице.

— Как се чувстваш тази сутрин? — попита я тихо.

Смутено бръкна в дълбоките странични джобове на полата си.

— Чувствам се объркана... и ужасно глупава.

— Без да навлизаш в мъчителни подробности, може ли да ми обясниш поне малко какво е направил Ник, за да ти причини такава болка? Едва ли плачеше толкова само защото си открила, че е богат и преуспяващ човек?

Лорън отново усети остра болка при спомена за начина, по който сама му помогна да я прелъсти. Въпреки това дължеше на Джим някакво обяснение за сълзите си предишната вечер, затова каза:

— Докато си мислех, че е обикновен инженер, аз наговорих и извърших неща, за които ми е ужасно неприятно да си спомням сега.

— Разбирам — отвърна спокойно Джим. — И какво мислиш да правиш?

— Мисля да се заема с работата си тук и да науча всичко, което мога — отвърна тя с горчива откровеност.

— Искан да кажа, как мислиш да постъпиш, когато видиш Ник?

— Не желая да срещам този човек, докато съм жива! — заяви категорично.

На устните му се появи лека усмивка, но гласът му остана съвсем сериозен:

— Лорън, следващата неделя ще се организира служебен коктейл във въртящия се ресторант върху сградата на „Глобал Индъстрис“. Поканени са всички изпълнителни директори на различните ни компании заедно с техните секретарки. Целта на това парти е да можем всички ние, които досега сме работили в различни сгради, да се срещнем и да се опознаем. Ще имаш възможността да се запознаеш със секретарките, с които ще работиш занапред, както и с техните шефове. Домакин ще бъде Ник.

— Ако не възразяваш, бих предпочела да не идвам — отвърна Лорън.

— Напротив, възразявам.

Беше поставена натясно. Знаеше, че Джим няма да допусне личният ѝ живот да пречи на работата ѝ. А ако загубеше работата си, никога нямаше да открие кой от компанията на Филип Уитуърт издаваше на Ник поверителна информация.

— Рано или късно ще трябва да се срещнеш с Ник — продължи да я убеждава Джим. — Не би ли предпочела това да стане в неделя, когато ще бъдеш подготвена? — Тъй като тя се поколеба, той заяви твърдо: — Ще дойда да те взема в седем и половина.

ГЛАВА 11

Ръката на Лорън трепереше, докато си слагаше червилото и нанасяше руж върху скулите си. Хвърли поглед към часовника си — Джим щеше да дойде след петнайсет минути. Тя се приближи към едно от крилата на гардероба и извади дълга официална рокля от шифон — тоалета, на който днес следобед най-накрая се бе спряла, след като първо изпробва всичките си нови вечерни рокли, с които се беше сдобила.

Докато дърпаше ципа на роклята си и обуваше елегантните сандали, тя си помисли, че след като вече знае какъв безскрупулен, подъл и нагъл мръсник е Ник, не би й хрумнало дори да го намери за привлекателен. Въпреки това обаче заради накърнената си гордост искаше да изглежда добре тази вечер.

Затвори гардероба и се отдръпна назад, за да се погледне в цял ръст в огледалните врати.

Направи усилие да се зарадва на външния си вид, но не успя. Не и преди срещата си с мъжа, който успя така лесно да я прелъсти, а след това й предложи да му се обади, ако забременее; мултимилionера, когото беше поканила на обяд и щедро му предлагаше да плати всичко, което си избере от менюто.

Като се имаше предвид колко подъл и циничен беше Ник, изглеждаше направо невероятно, че тогава не я остави да плати скъпия обяд, мислеше Лорън, докато се ровеше из кутията си с бижута, за да намери скъпите златни обици, останали й от майка й.

Спря се за миг и се замисли как да се държи с Ник тази вечер. След случилото се той сигурно очакваше да я види обидена и сърдита, но тя нямаше намерение да му достави това удоволствие. Щеше да го накара да почувства че техният уикенд в Харбър Спрингс не е бил нищо повече от едно приятно приключение, точно както явно го е приемал и той. В никакъв случай не биваше да се от нася към него студено, защото така щеше да му покаже, че още изпитва чувства към

него. Трябваше да се отнася към Ник непринудено и любезно — също както би се отнесла към портиера или пазача на входа.

Това вече наистина щеше да го вбеси, мислеше Лорън, продължавайки да търси обиците на майка си.

Но къде ли бяха изчезнали, почуди се малко стреснато тя миг по-късно. Невъзможно беше да ги е загубила — винаги се бе отнасяла така внимателно с тях. Те бяха единственото, което ѝ беше останало от майка ѝ. Спомни си, че ги носеше на партито в Харбър Спрингс... на следващия ден беше с тях в „Заливчето“. А през онази нощ в леглото Ник я целуваше по ухото, после махна обиците ѝ, за да не му пречат...

Обиците на майка ѝ бяха останали в леглото на приятелката му!

Лорън се подпря на тоалетката, обзета от гняв и болка. Приятелката на Ник сигурно сега носеше обиците на майка ѝ.

На входа се позвъни. Лорън се изправи стреснато. После си пое дълбоко дъх, слезе долу и отвори вратата. На прага стоеше Джим, облечен в елегантен костюм.

— Заповядай, влез — промълви младата жена. Той пристъпи във фойето и тя добави: — Само да си взема чантичката и можем да тръгваме. Или може би първо ще пийнеш нещо?

Тъй като не ѝ отговори веднага, Лорън се обърна:

— Случило ли се е нещо?

Погледът му се плъзна по съвършените ѝ черти и по лъскавата коса. Той огледа с възхищение младата жена.

— Доколкото виждам, не — отвърна ѝ с усмивка.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — повтори въпроса си тя, изненадана, но не и обидена от неговото нескрито мъжко одобрение.

— Не, освен ако ти самата не се нуждаеш от това преди срещата с Ник.

— Не ми е нужен никакъв кураж. Този човек не означава нищо за мен.

Джим я стрелна с развеселен поглед, когато я поведе към тъмнозеления си ягуар.

— Доколкото разбирам, решила си да го убедиш, че вече не проявяваш никакви симпатии към него, така ли?

Лорън със смущение усети, че не можеше да заблуди Джим... но пък той вече я беше видял да плаче.

— Точно така — призна си тя.

— В такъв случай... — Джим превключи скоростта и те полетяха стремително по магистралата — ... макар да не си ме питала, аз все пак ще ти дам един съвет. Защо в началото просто не си побъбриш няколко минути с него за партито или за твоята нова работа, след което — с много, много чаровна усмивка — да му се извиниш и да отидеш при някой друг... например при мен, ако съм наблизко, а аз непременно ще се старая да бъда около теб.

Лорън се обърна към него и му се усмихна признателно.

— Благодаря ти — каза, после се отпусна. Почувства се спокойна и уверена.

Когато обаче вратите на асансьора се разтвориха пред изискания, въртящ се ресторант на осемдесет и първия етаж, Лорън хвърли поглед към събраните хора, които се разхождаха насам-натам, и напрежението ѝ нарасна. Тук беше и самият Ник.

Отидоха до бара, където Джим поръча напитките им, и тя предпазливо се огледа. Миг по-късно погледът ѝ попадна на Ник...

Той стоеше в другия край на ресторанта и се смееше. Сърцето ѝ се разтуптя, докато го наблюдаваше. Забеляза всяка една до болка позната подробност у него. И чак тогава обърна внимание на красивата блондинка, която го гледаше, усмихваше му се и фамилиарно го държеше за ръка.

Остра болка преряза Лорън. Това беше Ерика Морган, а великолепната ѝ кремава рокля беше същата, която Ник бе изпратил на Лорън в Харбър Спрингс...

Тя рязко отмести погледа си и се обърна към Джим, но напрегнатото изражение, с което той самият наблюдаваше красивата блондинка, накара Лорън да застине. Върху лицето му бяха изписани гняв, мъка и копнеж — същите онези чувства, които тя самата изпита миг преди това, докато гледаше Ник. Явно Джим беше влюбен в Ерика.

— Заповядай, това е твоето питие — каза накрая той и ѝ подаде чашата. — Време е за нашето малко представление.

С горчива усмивка я хвана под ръка и я поведе към Ник и Ерика.

Лорън го спря.

— Нали не е нужно веднага да се втурваме при тях? Щом Ник е домакинът, негово е задължението да се погрижи да поздрави всички гости.

Джим се поколеба, после кимна:

— Добре, ще ги накараме те да дойдат при нас.

През следващия половин час, докато обикаляха между гостите, Лорън все повече се убеждаваше в правилността на своя извод за Джим и Ерика, както и в това, че нейният шеф се опитваше да накара Ник и Ерика да ревнуват. Всеки път, когато другата жена поглеждаше към тях, той се усмихваше на Лорън или пък се шегуваше. Тя се включи в играта, опитвайки се да си придаде вид на човек, който се забавлява добре. Обаче беше наясно, че Ник изобщо не се интересува какво прави тя или пък с кого го прави.

Вече отпиваше от втората си чаша, когато Джим внезапно обвиръка около кръста ѝ. Остана толкова изненадана, че дори не усети как той я стисна предупредително.

— Онези там — каза ѝ с усмивка — са бордът на директорите: все богаташи и индустриалци. Мъжът отляво е бащата на Ерика, Хорас Моран. Фамилията е в петролния бизнес вече поколения наред.

— Горките хора, направо да ги съжали човек — пошегува се Лорън, като примигваше, за да го накара да се разсмее.

Джим я стрелна с предупредителен поглед, след което продължи:

— Мъжът до него е Крофорд Джоунс. Хората от семейството на Крофорд, както и от това на съпругата му са все в митницата.

— Толкова ли няма кой да им помогне и да ги освободи оттам? — продължи да се шегува младата жена.

— Няма наистина — точно зад гърба ѝ прозвуча един до болка познат глас. — И Крофорд, и жена му са прекалено грозни, така че на никого не му се иска да ги гледа как се разхождат свободни и плашат малките дечица.

Лорън моментално се скова и едва успя да се обърне. Достатъчно ѝ беше обаче да зърне ироничния блясък в сивите очи на Ник, докато очакваше нейната реакция, за да възвърне гордостта си. Успя да се усмихне и да му подаде ръка:

— Здравей, Ник.

Той пое ръката ѝ.

— Здравей, Лорън.

Младата жена се обърна с усмивка към Ерика и Джим побърза да ѝ я представи.

— Цяла вечер се възхищавам на роклята ви, Лорън — каза другата жена. — Изключителна е.

— Благодаря. — Без да поглежда към Ник, тя добави: — Аз също забелязах вашата рокля още в момента, в който влязохме. — После се обърна към Джим: — О, ето го и господин Саймън. Той цяла вечер търси начин да говори с теб, Джим. — Смело вдигна очи към непроницаемото лице на Ник и каза учтиво: — Бихте ли ни извинили, моля?

Малко след това Джим се спря да говори с един вицепрезидент, поради което Лорън трябваше да се оправя съвсем сама. Много скоро след това беше обградена от ласкателно голяма група мъже, които я гледаха с интерес и възхищение, и през останалата част от вечерта тя се стараше да не поглежда към Ник. На два пъти съвсем неволно се обърна и срещна пронизителния му поглед, но побърза да плъзне поглед точно покрай него, сякаш търсеше някой друг. След три часа обаче напрежението от това, че се намираше в едно помещение заедно с него, стана непоносимо.

Имаше нужда от малко усамотение, от няколко минути отдих от това непрекъснато усещане за неговото присъствие. Огледа се за Джим и го видя да стои близо до бара и да говори с група мъже. Лорън изчака за момент, докато привлече погледа му, след което леко му кимна с глава към плъзгащите се стъклени врати, които водеха към малкия вътрешен двор на ресторанта. Той също кимна.

Младата жена се обърна и се измъкна през вратата. Каdifеният мрак на нощта я обгърна, тя се приближи до ниската стена, ограждаща вътрешния двор, и се загледа в светлините на града. Беше успяла... беше постигнала целта си да се държи с Ник любезно и с безразличие. Сигурно е останал смаян от нейното поведение, помисли си Лорън.

Зад гърба ѝ се чу тихото отваряне и затваряне на стъклените врати. Явно, че Джим идваше при нея.

— Е, как се справям засега? — попита тя.

— Справяш се прекрасно — насмешливо ѝ отговори Ник. — Почти успя да ме убедиш, че съм невидим.

Ръката ѝ затрепери така силно, че ледените кубчета в чашата ѝ задрънчаха. Тя се обърна бавно, опитвайки се да се овладее. Напомни си, че трябва да се държи равнодушно и любезно, сякаш случилото се между тях не означава нищо за нея.

— Партието е добре организирано — отбеляза тя.

— Липсвах ли ти?

Лорън разшири очи с престорено простодушие.

— Бях прекалено заета.

Ник отиде до парапета, подпря се и се загледа в младата жена.

— Значи изобщо не съм ти липсвал, така ли? — попита с усмивка.

— Бях прекалено заета — повтори тя. — Пък и защо трябва да ми липсваш? В Мичиган все още имам достатъчно обожатели.

— Това да не би да е начин да ми кажеш, че сексът ти е харесал, след като веднъж опита с мен, и вече си... хм... успяла да обогатиш опита си?

Боже мили! Та на него му беше абсолютно все едно дали е спала с други мъже.

— След като вече имаш и други партньори за сравнение, аз къде се класирам? — продължи той.

— Ама че детски въпрос — отвърна тя.

— Права си. Хайде да тръгваме.

Той остави чашата си върху една маса, след което взе нейната и я постави до неговата, а после я хвана за ръка. Лорън така се замая от топлината на неговите пръсти, че не беше в състояние да разсъждава, докато я водеше към някаква скрита врата.

Когато Ник протегна ръка да отвори вратата, тя дойде на себе си и се отдръпна.

— Ник, искам да ти задам един въпрос и те моля да ми отговориш честно. — Той кимна и тя продължи: — След като заминах, а ти остана в Харбър Спрингс, мислил ли си някога отново да се видим... искам да кажа, да излезем заедно?

Погледна я съвсем спокойно.

— Не.

Тя все още беше зашеметена от отговора му, когато той отново протегна ръка, за да отвори вратата.

— Къде отиваме?

— В моя кабинет, или пък в твоя, няма значение.

— Защо?

Ник се обърна и я погледна:

— Твърде глупав въпрос за едно умно момиче като теб.

Лорън не издържа и избухна:

— Ти си най-наглият, егоистичен... — Спря, пое си дъх за да се успокои, след което напрегнато изрече: — За мен сексът не е нещо, което мога да правя безразборно и между другото, нещо повече, не харесвам хора, които мога това... хора като теб!

— Само допреди четири седмици ти харесвах, и то доста — припомни ѝ хладно.

Тя се зачерви, а очите ѝ гневно заблестяха.

— Допреди четири седмици те мислех за съвсем друг човек! Преди четири седмици изобщо не знаех, че си само един разпуснат, разглезен милионер и развратник, който си сменя любовниците като дрехите. Ти олицетворяваш всичко, което презирам у един мъж — безскрупулен си, развратен и безнравствен! Ти си един безмилостен егоист и ако знаех тогава какъв си всъщност, нямаше да те погледна дори!

Ник огледа разярената млада красавица и попита с опасно кротък глас:

— Но след като все пак си разбрала кой и какъв съм аз, вече не желаш да имаш нищо общо с мен? Така ли?

— Точно така! И освен това ще...

Той я грабна в прегръдките си и впи устни в нейните Лорън загуби самообладание, обвини ръце около врата му и се притисна към тялото му. Ник изстена и целувката му стана по-нежна, жадна и дълбока.

— Това е лудост — промърмори той. Всеки може да излезе и да ни види.

И тогава устните му внезапно се отдръпнаха. Той я освободи от прегръдките си и Лорън, останала без сили, се облегна на парапета.

— Ще дойдеш ли? — попита той.

Тя поклати отрицателно глава.

— Не, казах ти вече, че...

— Спести ми лекцията си за моя морал — сряза я с леден глас. — Иди си намери някой наивник като теб, за да се опипвате в тъмното и взаимно да си показвате как точно става, щом като това искаш.

Подобно на дълбока, прясна рана, чието кървене се забавя с няколко мига след нанасянето ѝ, Лорън изпита блажена безчувственост към болката от неговите думи — изпита само гняв.

— Чакай малко — каза му, когато той отвори вратата. — Обиците на майка ми са в твоята любовница, приятелка или каквато там ти е Ерика. Забравих ги в нейното легло, в нейната къща, когато бях с нейния любовник. Вие сте си лика-прилика... аз не те искам. Искам си обаче обиците на майка ми.

Болката започна да прониква в нея като мъчителна, незатихваща скръб, която се изостряше с всяка следваща секунда, докато накрая гласът ѝ затрепери:

— Искам да ми върнеш тези обици...

Стаята беше потънала в мрак, какъвто цареше и в душата на Лорън. Ник беше дошъл на партито с Ерика, но искаше да си тръгне с нея. Поне тази вечер сигурно желаше по-силно Лорън. Може би беше много глупаво от нейна страна, че не го последва.

Тя ядосано се обърна по корем. Къде беше отишла гордостта ѝ, чувството ѝ за собствено достойнство? Как изобщо можа да ѝ хрумне да има някаква мимолетна, мръсна връзка с този безочлив, безскрупулен развратник? Нямах да мисли повече за него. Ще го прогони от ума си. Завинаги!

ГЛАВА 12

С това непоколебимо решение Лорън тръгна на работа в понеделник.

Другите секретарки я поканиха да отиде с тях след работа в едно заведение, за да пийнат по нещо, и тя с радост прие. Когато се върна от обяд, телефонът на бюрото и звънеше. Остави чантата си, погледна през рамо към празния кабинет на Джим и вдигна слушалката.

— Госпожице Данър? — Чу гласа на господин Уедърби — Моля ви веднага да се явите при мен в отдел „Личен състав“.

— Не разполагаме с много време, затова ще бъда кратък — каза господин Уедърби пет минути по-късно, когато Лорън седна в неговия кабинет. — Първо, нека да ви обясня, че информацията, която се съдържа в заявлението за работа на всеки наш служител, автоматично се вкарва в компютрите на „Глобал Индъстрис“. След което, появи ли се работа, изискваща човек със специални умения или способности, ние уведомяваме за това в „Личен състав“ и те правят преглед на компютърните данни за откриване на подходящи хора. Тази сутрин директорът на отдел „Личен състав“ получи изключително спешната задача да открие опитна, способна секретарка с перфектно владение на италиански. Компютърът е посочил именно вас. Всъщност досега с подобна задача се е справяла Лучия Палермо, но в момента е в отпуск по болест.

Това означава, че през следващите три седмици в следобедните часове вие ще трябва да напускате сегашното си работно място. Аз ще уведомя господин Уилямс за вашето преназначение, когато той се върне от обяд, и ще уредя да му намерят друга секретарка, която да ви замества в следобедните часове, докато вие се занимавате с тази задача.

Лорън понечи да възрази:

— Но аз все още се уча как да се справям с настоящата си работа, пък и Джим... господин Уилямс... няма да остане никак доволен от...

— Това няма значение — прекъсна я хладно той. — Не знам каква точно е същността на работата, която изисква вашето перфектно владеене на италиански, но определено знам, че става дума за нещо много важно и поверително. — Той се изправи. — Сега трябва незабавно да се явите в кабинета на господин Синклер.

— Какво-о-о? — Тя зяпна от изненада и уплашено скочи на крака. — Господин Синклер знае ли, че аз съм човекът, когото ще му изпратят за тази работа?

Уедърби ѝ отправи смразяващ поглед:

— Господин Синклер в момента е на заседание и неговата секретарка не сметна за редно да го прекъсва заради подобна незначителна промяна.

Обзета от силно напрежение, Лорън вървеше по дебелия килим към кръглото бюро пред частната приемна зала на Ник.

— Името ми е Лорън Данър — съобщи тя на секретарката пред входа, една красива брюнетка. — Господин Синклер е изискал секретарка с чужд език и от „Личен състав“ изпращат мен.

Жената погледна през рамо точно когато вратите на кабинета се отвориха и оттам излязоха шестима мъже.

— Ще уведомя господин Синклер, че сте тук — каза любезно тя. Тъкмо когато се пресегна към телефона, той... почна да звъни и тя го вдигна. После тихо каза на Лорън:

— Можете да влезете. Господин Синклер ви очаква.

„Не — помисли си тя нервно, — не мен очаква, а Лучия Палермо.“

Вратата от палисандрово дърво беше леко открената — той стоеше прав зад бюрото си с гръб към нея и разговаряше с някого по телефона. Поемайки дълбоко дъх Лорън пристъпи в огромното помещение и тихичко затвори вратите зад себе си.

— Добре — каза Ник по телефона след кратка пауза Обади се в нашето управление във Вашингтон и кажи на екипа за връзки с работниците, че ги искам довечера и „Глобал Ойл“ в Далас.

Той стисна телефонната слушалка между рамото и ухото си, взе някаква папка от бюрото си и започна да чете от нея. Беше свалил сакото си и докато гледаше широките му, мускулести рамене, тя си припомни тяхната любовна нощ.

Рязко отмести погледа си и се опита да се овладее. От лявата ѝ страна бяха трите канапета, разположени около ниската маса. Точно там беше клекнал Ник, за да погледне глезена ѝ през онази нощ, когато се запозна с него...

— Уведомете и рафинерията в Оклахома, че също може да си имат някои проблеми, докато не се изясни тази работа — каза Ник по телефона с равен и спокоен тон. Последва кратка пауза. — Много добре. Върни се обратно тук веднага щом се срещнеш с екипа в Далас.

Той затвори телефона и прелисти още една страница от папката, която държеше.

Лорън се чудеше как да му съобщи за присъствието си. Не можеше да го нарече Ник, но пък и в никакъв случай не желаше да се обърне към него със смиреното и почитателно „господин Синклер“. Затова се приближи към бюрото му и заяви:

— Твоята секретарка ми каза да вляза.

Ник рязко се обърна. После небрежно подхвърли папката върху бюрото си, пъкна ръце в джобовете на панталоните си и се загледа изпитателно в нея. Изчака, докато тя застана точно пред него от другата страна на бюрото, и едва тогава спокойно изрече:

— Избрала си доста неподходящо време за извинения, Лорън. След пет минути излизам, защото за обяд имам уговорена среща.

Тя беше поразена от наглостта му, но запази самообладание и любезно се усмихна:

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но не съм дошла да се извинявам. Господин Уедърби от „Личен състав“ ме изпрати тук.

Ник стисна зъби.

— И защо?

— За да помагам при някаква специална работа, за която се изисква допълнителна секретарка през следващите три седмици.

— В такъв случай само ми губиш времето — отвърна ѝ жлъчно. — Първо, ти нямаш нито необходимата квалификация, нито необходимия опит, за да работиш на подобно ниво. И второ, аз не желая да те виждам тук.

Неговото пренебрежение разпали гнева ѝ и тя не можа да се сдържи да не го уязви.

— Прекрасно! — Отстъпи крачка назад. — Ще бъдеш ли така добър да се обадиш на господин Уедърби и да му го кажеш? Аз вече изразих несъгласие да работя при теб, но той настоя.

Ник рязко натисна бутона на вътрешния телефон.

— Свържете ме с Уедърби — отсече той, след което погледът му отново се насочи към Лорън. — И какви по-точно са били твоите „възражения“?

— Заявих му — излъга ядосано тя, — че ти си един нагъл, надут развратник и че по-скоро бих умряла, отколкото да работя за теб.

— Казала си това на Уедърби? — попита той със заплашителен тон.

Лорън отвърна с усмивка:

— Ами да.

— И какво ти отговори той?

— О, каза ми, че сигурно много жени, с които си спал имат същото мнение за теб, но че трябва да поставя задълженията си към компанията над моето разбираемо отвлечение от теб.

— Лорън — меко изрече Ник, — ти си уволнена.

Макар че бе обзета от гняв, болка и страх, тя запази самообладание. Гордо изправи глава и каза:

— Бях сигурна, че ти също няма да искаш да работя с теб, и се опитах да кажа и това на господин Уедърби. Тръгна към вратата. — Но той смяташе, че щом разбере че владее езика, ще си промениш мнението.

— Да владееш езика? — изсмя се презрително Ник.

Тя се обърна.

— Мога да ти кажа точно какво мисля за теб на перфектен италиански. — Видя как той стисна зъби и добави: Но ще бъде далеч по-добре, ако ти го кажа на английски: ти си мръсен кучи син!

Отвори със замах вратата и гордо премина през луксозната приемна. Вече натискаше бутона за асансьора, когато Ник я сграбчи за китката и нареди:

— Върни се веднага в моя кабинет.

— Махни си ръката от мен! — прошепна вбесено тя.

— Гледат ни четирима души — предупреди я той. — Или ще влезеш сама в кабинета ми, или ще те влача дотам пред очите на всички.

— Хайде де, опитай! Ще те дам под съд за физическо насилие, а четиримата ще ги призова за свидетели!

Заплахата ѝ изтръгна от него една неохотна усмивка.

— Имаш невероятни, изключително красиви очи. Когато си ядосана, те...

— Спести си го! — изсъска Лорън и рязко дръпна ръката си.

— Опитах — продължи със закачлив, многозначителен тон.

— И не ми говори по такъв начин... не желая да те гледам дори!

— Малка лъжкиня. Желаяш, и то не просто да ме гледаш, а много повече от това.

Неговата самоувереност сломи съпротивата ѝ. Тя се облегна на мраморната стена и го погледна умолително:

— Ник, моля те, остави ме да си вървя.

— Не мога. — Намръщи се той. — Не съм в състояние да те оставя.

— Ти ме уволни!

— Току-що те назначих отново — ухили се Ник.

Изтощена от бурните емоции, тя вече не можеше да издържа неговата усмивка, освен това ужасно се нуждаеше от работата си. Сърдито се отдели от стената и го последва до стаята на неговата секретарка.

— Мери — каза той на жената, която моментално вдигна очи, — това е Лорън Данър. Ще работи върху проекта „Роси“. Докато аз обядвам, ти я настани тук на свободното бюро. Нека се заеме с превода на писмото от Роси. — Той се обърна към Лорън: — С теб ще трябва да си поговорим, когато се върна.

Мери Калахан, както беше изписано върху табелката с името на бюрото ѝ, явно не изглеждаше много доволна от присъствието на Лорън в кабинета ѝ.

— Доста сте млада, госпожице Данър — отбеляза тя.

— Вече остарявам бързо — отвърна Лорън.

Без да обръща внимание на изпитателния поглед на възрастната жена, тя се настани на секретарското бюро в големия кабинет, което се намираще точно срещу бюрото на Мери.

В един и половина телефонът иззвъня и Лорън стана от бюрото си, за да го вдигне.

— Мери? — неуверено попита някакъв възпитан женски глас.

— Не, на телефона е Лорън Данър — отвърна тя. — Госпожа Калахан излезе. Мога ли да ѝ предам нещо?

— О, Лорън, здравей — възкликна жената изненадано. Ерика Моран се обажда. Не искам да безпокоя Ник, би ли му предала, че утре ще пристигна от Ню Йорк с черния самолет? Кажу му, че от летището ще отида направо в Рисес Клъб. Нека да ме чака там в седем часа.

Лорън остана удивена от факта, че Ерика очевидно помнеше. Същевременно се ядоса, че трябва да предаде съобщения от приятелката на Ник.

— Той още не се е върнал от обяд, но ще му предам — обеща тя. После затвори телефона, а той моментално иззвъня отново.

Този път беше жена с нисък, пресипнал, провлечен южняшки говор. Тя попита:

— Ники?

Лорън така силно стисна слушалката, че усети болка в ръката си, но въпреки това любезно отвърна:

— Съжалявам, но в момента не е тук. Мога ли да му предам нещо?

— По дяволите! — изсумтя похотливият глас. — Обажда се Вики. Той не ми каза дали партито в събота вечер е официално или не и аз не знам как да се облека. Ще му се обадя довечера вкъщи.

„Обаждай му се, където искаш!“ — помисли Лорън и почти затръшна телефона.

Но когато Ник се върна от обяд, тя вече се беше успокоила. Даде си дума, че през следващите три седмици ще се придържа към първоначалния си план и ще се отнася към него също както и към останалите си колеги.

Вътрешният телефон на бюрото ѝ избръмча и Ник каза:

— Лорън, би ли дошла при мен, моля те?

Очевидно, че вече беше готов да проведат техния „дълъг разговор“. Тя взе бележките с телефонните съобщения, които трябваше да му предаде, и влезе в кабинета му.

Ник се бе настанил на бюрото си със скръстени на гърдите ръце.

— Ела насам — каза ѝ.

Лорън се приближи, но застана на безопасно разстояние от него.

— Не си достатъчно близо — заяви той.

— Напротив, повече от достатъчно е.

В очите му блеснаха пламъчета.

— Ще трябва да изясним някои лични въпроси между нас двамата. Защо не го направим довечера?

В Лорън любезно отвърна:

— Съжалявам, но вече имам среща.

— Добре, какво ще кажеш тогава за утре? — попита той и протегна ръка.

Тя пхна телефонните съобщения в протегнатата му длан.

— Вече имаш среща за утре — с госпожица Моран в седем часа в Рисес Клъб.

Ник не обърна никакво внимание на думите ѝ.

— В сряда заминавам за Италия...

— Приятно пътуване — прекъсна го тя.

— Връщам се в събота — продължи той с раздражение. — Можем да отидем...

— Съжалявам — изрече с дяволита усмивчица, с която искаше да го ядоса, — но в събота съм заета, зает си също и ти. Обади се Вики, за да пита дали партито в събота вечер е официално или не. — И тъй като ѝ достави удоволствие да наблюдава неговата безпомощност, добави с ослепителна усмивка: — Тя те нарича Ники. Идеално: Вики и Ники.

— Ще отменя тази среща — заяви той.

— Да, но аз няма да отменя моята. Е, има ли още нещо?

— Да, по дяволите, има. Обидих те и съжалявам...

— Приемам извинението ти. Както и да е, наранена беше единствено гордостта ми.

Изглежда я с присвити очи:

— Лорън, опитвам се да ти се извиня, за да...

— Вече се извини — прекъсна го тя.

— За да можем отгук нататък да продължим на чисто — довърши той. После добави: — За доброто и на двамата ни трябва да бъдем дискретни, за да избегнем клюките в корпорацията, но смятам, че ако сме достатъчно предпазливи, може да се справим.

Лорън се изчерви от гняв, но във въпроса ѝ прозвуча само учудване:

— Да се справим с какво? С една пошла авантюра?

— Лорън — изрече Ник, — аз те желая, знам, че и ти ме желаяш. Сигурно си ми сърдита заради това, че те въведох в света на секса, а после...

— Ами изобщо не съм ти сърдита! За нищо на света не бих заменила онази нощ. — Предпазливо отстъпи назад и добави: — Всъщност вече дори бях решила, че когато дъщеря ми стане на моята възраст, непременно ще ти се обадя. И ако си все още в „активна“ възраст, ще те по моля да ти я изпратя, за да...

Ник се хвърли напред и я сграбчи. Очите му пламтяха от гняв и желание.

— Ах, ти, красива, безобразна...

Устните му потърсиха нейните.

Лорън стисна здраво зъби и извърна глава.

— По дяволите, престани! — извика задъхано и зарови глава в гърдите му.

Поотпусна я леко, а когато заговори, гласът му беше пресипнал от смущение:

— Ако можех да престана, повярвай ми, щях да го направя. — Прокара пръсти през косите ѝ, след което обгърна с длани лицето ѝ и я накара да го погледне в очите. — След като си тръгна от Харбър Спрингс, непрекъснато мислех за теб. Днес, докато обядвах със съдружниците си, в мислите ми беше само ти. Не мога, просто не мога да спра.

Това негово признание сломи съпротивата ѝ. Ник разбра, че тя се предаде по разтреперването на устните и. Той впи поглед в тях и потушените огънове в очите му лумнаха с буйни пламъци, когато наведе бавно глава.

— Това ли е „строго секретният“ проект, който изисква присъствието на Лорън тук? — гласът на Джим прекъсна целувката им и те рязко извърнаха глави.

Тя се измъкна от прегръдката на Ник.

— Това поставя Лорън в доста неудобно положение — продължи шефът ѝ. — Първо, боя се, че Мери видя част от тази сцена, а тъй като тя ти е безумно предана, със сигурност ще приеме, че Лорън е виновницата за това.

Смразяващият ужас, който обзе младата жена при мисълта, че секретарката му ги е видяла, отстъпи пред изумлението от следващите думи на Джим:

— И второ — излъга невъзмутимо, — срещата в събота, която искаш от Лорън да отмени, съвсем случайно е с мен. И тъй като аз съм един от твоите най-стари и най-близки приятели, а освен това в седмицата има само седем вечери, смятам, че няма да бъде много спортсменско от твоя страна, ако се опиташ да ми отнемеш вечерта. — Ник сви вежди, но другият мъж продължи невъзмутимо: — И тъй като и двамата имаме намерение да се занимаваме с Лорън, смятам, че е редно да установим някакви основни правила. Ето например — взе да разсъждава той — почтена игра ли е това тук в кабинета или не? Аз имам голямото желание да съблюдавам...

Младата жена най-сетне възвърна способността си да говори.

— Не желая да слушам нито дума повече — извика тя и тръгна към кабинета на Мери.

Джим се отдръпна от пътя ѝ, но продължи да се усмихва предизвикателно срещу Ник.

— Та както вече казах, Ник, имам голямото желание...

— Искрено се надявам — рязко го прекъсна той, — че имаш достатъчно основателна причина за тази твоя неочаквана визита.

Джим ехидно се изсмя:

— Ами всъщност да, имам. Къртис се е обаждал, докато ме нямаше. Мисля, че иска да говори за някаква сделка.

Когато чу името Къртис, Лорън настръхна. Така се казваше един от служителите, за които я бе предупредил Филип Уитуърт.

„Къртис иска да говори за някаква сделка.“

Тя се отпусна на стола си и се напрегна да чуе още нещо от разговора, но те бяха понижили гласове, а Мери пишеше на машина.

Къртис би могло да е по-скоро собствено име, отколкото фамилно. Майкъл Къртис беше името, което ѝ даде Филип, но Джим спомена просто Къртис. Лорън потърси в чекмеджето на бюрото си телефонния указател на „Глобал Индъстрис“. Бяха посочени двама души с името Къртис — може би единият от тях беше въпросният човек. Тя не можеше да повярва, че Джим се свързваше с шпионина в компанията на Филип. Не, не и Джим.

— Ако нямаш какво да вършиш — остро прозвуча гласът на Мери Калахан, — ще се радвам да ти дам част от моята работа.

Лорън се изчерви и отново се залови със своите задължения.

Ник беше зает до края на деня, а когато стана пет часът, Лорън въздъхна с облекчение. Шумът по етажите възвестяваше края на поредния работен ден. Тя кимна разсеяно на жените, които ѝ напомниха за уговорката да отиде с тях в заведението. Беше спряла погледа си върху Джим, който идваше към нея и се спря до бюрото ѝ.

— Искаш ли да поговорим? — попита я.

— Е? — започна той, когато Лорън седна на кожения стол пред бюрото му. — Давай направо...

— Какво те накара да стоиш там и... и да слушаш всичко? Какво те накара да кажеш онези неща за нас... за теб и мен?

Джим се облегна назад и кисело се усмихна.

— Когато се върнах от обяд и открих, че си прехвърлена при Ник, аз се качих горе, за да се уверя, че се чувстваш добре. Мери ми каза, че току-що си влязла в кабинета му, ето защо отворих вратата, за да погледна дали нямаш нужда от помощ. И в този момент те видях — как му се усмихваш с ангелска усмивка, докато му предаваш съобщенията от други жени и отхвърляш предложението му за „авантюра“.

Той затвори очи и се засмя:

— О, Лорън, ти беше великолепна! Тъкмо си тръгнах, когато го отблъсна и му каза, че ще му се обадиш един ден, когато дъщеря ти стане на твоята възраст, за да може той, хм, да я посвети в секса, както, предполагам, е направил и с теб? — Отвори едното си око, видя пламналите ѝ бузи и махна с ръка. — Както и да е, по всичко личеше, че ти доста добре се справяше с него. Вече бях решил да изляза, когато Ник ти каза, че не можел да мисли за нищо друго освен за теб. Ти захапа въдицата и започна да губиш сили, ето защо аз се обадох, за да ти дам възможността отново да дойдеш на себе си.

— Но защо? — упорстваше Лорън.

Той направи подозрително дълга пауза.

— Сигурно защото съм те виждал как плачеш за него, пък и защото не искам да ти причиняват болка. Та нали ако действително ти причинят болка, ти ще напуснеш, а пък на мен кой знае защо ми е много приятно да работя с теб. — Погледна я с възхищение. — Не

само че си красива, млада госпожице, ами освен това си остроумна, интелигентна и способна.

Лорън прие комплимента с усмивка, но настоя да ѝ обясни постъпката си. Той обясни защо ги беше прекъснал, но не каза защо излъга Ник, че между тях има нещо.

— Значи — взе да разсъждава тя, — ако Ник си помисли, че тъкмо ти проявяваш интерес към мен, това ще ме направи още по-привлекателна за него. И ако това стане, той ще започне да отделя много повече време и усилия, за да ме спечели, нали така? — Преди още да успее да ѝ отвори, Лорън завърши лукаво: — А ако той е ангажиран мен, тогава няма да има много време за Ерика Моран нали така?

Младият мъж присви очи.

— Ник, Ерика и аз бяхме заедно в колежа. Приятели сме от много години.

— Но доста близки приятели?

Той я стрелна с поглед, след което само сви пренебрежително рамене.

— Аз и Ерика бяхме сгодени, но това беше преди много години. — На устните му се появи коварна усмивчица. — А може би наистина трябва да започна да те преследвам.

Лорън се усмихна:

— Имам чувството, че и ти си преситен и циничен като него. — Разбра, че го е обидила, затова се пошегува: — Е, това... съвсем не ти пречи да бъдеш доста привлекателен все пак.

— Благодаря — отвърна сухо той.

— Вие двамата с Ник да не сте били приятели от детинство? — попита тя, защото отчаяно искаше да научи нещо повече за Ник.

— Ами не, Ник беше в колежа със стипендия. Той просто не можеше да си позволи да се движи в моите среди. Недей да добиваш толкова състрадателно изражение, прекрасна глупачке. Той нямаше пари, но пък имаше ум — той е изключително талантлив инженер. Освен това имаше момичетата, включително и някои, които аз самият желяех.

— Не е вярно, че съм изпитала състрадание към него — заяви Лорън и се изправи.

— Между другото... — спря я Джим — ... говорих с Мери, за да ѝ обясня как точно стоят нещата и кой кого всъщност е прелъстил преди няколко седмици.

Тя въздъхна:

— Предпочитам да не го беше...

— По-добре бъди безкрайно щастлива, че го направих. Мери е работила за дядото на Ник и познава Ник още от бебе. Тя му е безкрайно предана и е привързана към него. Да не говорим, че е моралистка и ненавижда напористите млади жени, които преследват Ник. Щеше да превърне живота ти в ад.

— Ако е чак такава моралистка — възрази Лорън, — не мога да си представя как изобщо е в състояние да работи за Ник.

Той ѝ намигна:

— Двамата с Ник сме ѝ любимци. Тя е убедена, че не сме чак толкова непоправими.

— Джим — попита притеснено тя, — наистина ли аз бях единствената причина за твоето появяване горе? Искам да кажа, измислено ли беше онова извинение за Къртис, който искал да говори за някаква сделка?

Той я погледна с интерес:

— Не, беше истина. Обаче го използвах само като извинение. — Той се позасмя, отвори куфарчето си и започна да прибира вътре някакви документи. — Ник обаче ми заяви, че въпросът с Къртис съвсем не бил чак толкова спешен, че да оправдае моето внезапно появяване. Защо питаш за Къртис? — добави.

Лорън застина. Стори ѝ се, че е разкрита.

— Просто така, стана ми чудно.

Той взе куфарчето си.

— Хайде, да тръгваме.

Те прекосиха мраморното фоайе и Джим дръпна една от тежките стъклени врати. Щом излезе навън, тя видя Ник, който бързаше към една дълга сребриста лимузина.

Точно преди да се настани на задната седалка, той се извърна и ги видя. Погледът му се спря първо на Джим, после — на Лорън. Сивите му очи се усмихнаха обещаващо, но и предупредително: на другия ден нямаше да я остави да го отблъсне така лесно.

— Накъде, господин Синклер? — попита го шофьорът когато Ник се настани в луксозния автомобил.

— На аерогарата. — Обърна глава и видя как Лорън пресича широкия булевард заедно с Джим.

Изведнъж си даде сметка, че всъщност всичко у Лорън му харесва. Докато бяха заедно, тя го беше забавлявала, ядосвала, предизвиквала. Тя беше смях и чувственост, нежност и изкусително предизвикателство — всичко това събрано в една изключително привлекателна опаковка.

Ник мислеше за връзката, която възнамеряваше да има с нея. Беше истинска лудост да се обвързва със свой служител — ако знаеше, че ще стане така, щеше да й намери работа в компанията на свой приятел. Сега обаче беше вече твърде късно. Той я желаше.

Беше я пожелал още през онази първа вечер, когато се обърна, за да й подаде чашата, и видя пред себе си не някаква разрошена тийнейджърка, а една изключително красива жена. Ник се усмихна, като си спомни изражението й, когато забеляза изумлението му. Явно беше очаквала подобна реакция от негова страна и това й достави безкрайно удоволствие.

Същата онази вечер беше решил да я държи на разстояние от себе си. Тя бе твърде млада за него... никак не му се хареса тогава необяснимото желание, което изпита, когато тя със смях го предупреди, че ако „пантофката“ й бъде по мярка, щяла да го превърне в красив жабок. Ако по време на обяда при Тони страстта му не беше надделяла над разума, той никога нямаше да я покани в Харбър Спрингс. Все едно, вече я беше завел.

А пък тя се оказа девствена...

Почувства се виновен и въздъхна с раздражение. По дяволите, та нали ако той не се беше любил с нея, някой друг щеше да го направи, и то много скоро. Джим Уилямс я желаше. Както и много други мъже, помисли си, като си припомни как с възхищение я бяха гледали служителите му по време на партито в събота.

Представи си Лорън, застанала на балкона през онази вечер. „До преди четири седмици те мислех за съвсем друг човек! — беше избухнала тя с изражението на разгневен ангел. — До преди четири седмици не знаех, че си безскрупулен, развратен и безнравствен!“ Тя определено умееше добре да се изразява, помисли си с горчива ирония.

Интуицията му подсказваше, че една евентуална връзка с Лорън само би усложнила живота му. И без друго тя вече беше влязла под кожата му. Жалко, че не успя да спази решението си да отбягва всякакви бъдещи контакти с нея — решение, което бе взел, когато я отпрати от Харбър Спрингс. Щеше да изпълни това свое намерение, ако не я беше видял на партито през онази съботна вечер — тя изглеждаше така ослепителна и сексапилна.

Лорън също го желаше през онази вечер, нищо че отричаше. Днес също го желаше. Едно от първите неща, на които искаше да научи тази прелестна, влудяваща красавица, беше да може да приеме своята сексуална същност и да признава желанията си. След това щеше да ѝ разкрие всички удоволствия, които можеше да дари един мъж на жената в леглото. Освен това щеше да я научи как да доставя удоволствия и на него. Той с вълнение си припомни нейната неопитност, когато я любеше в Харбър Спрингс. Невероятно беше въздействието на тази жена върху него.

Ами ако тя не е подготвена за подобна връзка? Ами ако рухне емоционално, когато всичко свърши? Не му се искаше да ѝ причинява страдание.

Ник вдигна куфарчето си, отвори го и измъкна договорите за придобиване на недвижими имоти — именно тях щеше да урежда с мъжете, които пристигаха със самолет. Вече беше твърде късно да се притеснява за евентуалните последствия: желаше я прекалено силно... а и тя самата също го желаше.

ГЛАВА 13

Когато в един часа на другия ден Лорън се качи на осемдесетия етаж, Мери я уведоми, че господин Синклер искал незабавно да я види. Опитвайки се да преодолее напрежението, тя приглади косата си и влезе в кабинета му.

— Искал си да ме видиш? — каза любезно.

Ник хвърли върху бюрото документите, които четеше облегна се назад, започна да я оглежда и отбеляза:

— Така носеше косата си през онзи ден, когато тръгнахме към Харбър Спрингс. Харесва ми.

— В такъв случай — заяви тя — вече ще я нося пусната.

Той се захили.

— Значи вече така ще играем, а?

— Ще играем какво?

— Тази малка игричка, която започнахме вчера.

— Аз не играя твоята игра. Не желая да бъда победител. — Но всъщност желяеше. Желяеше да го има завинаги, само за себе си. И се презираше заради тази своя глупава слабост.

Ник забеляза смущението ѝ и кимна към стола пред бюрото си.

— Седни. Тъкмо преглеждах една папка, която поисках да ми изпратят.

Щом разбра, че той ще се залови с работата си, Лорън спокойно седна, но дъхът ѝ секна, когато той взе папката и я разтвори. Най-отгоре върху корицата имаше печат „Поверително — служебно досие“, а под него беше поставен етикет, на който пишеше: „Лорън Е. Данър служебен № 98753“.

Тя се изчерви, щом си припомни как умишлено беше провалила тестовете си и как бе изписала „президент на компанията“ като свое първо предпочитание за работно място. Сега Ник щеше да види това и...

— Хммм — каза той. — Лорън Елизабет Данър. Елизабет е хубаво име, както и Лорън. Подхождат ти.

Тъй като не беше в състояние да издържа неговото флиртуване, тя отвърна потиснато:

— Кръстена съм на две мои неомъжени лели. Едната била кривогледа, а другата имала брадавици.

Без да обръща внимание на думите ѝ, Ник продължи:

— Цвят на очите — син. — Той се вгледа в нея над папката. — Няма спор, че са сини. Човек може направо да се загуби в тези твои очи — прелестни са наистина.

— Когато не носех очила, личеше, че съм кривогледа — уведоми го безгрижно Лорън. — Наложил се да ме оперират.

— Малко момиченце с леко кривнали сини очички и очила на нослето — отбелязал той с усмивка. — Обзалагам се, че си била много сладка.

— Не, не съм била, имала съм прекалено прилежен вид.

Устните му трепнаха, сякаш знаеше какво точно се опитваше да му каже. Той отгърна следващия лист от молбата за постъпване и Лорън го загледа как изчита набързо изписаното, и все повече се приближава към края, където беше изброила предпочитаните от нея длъжности.

— Какво, по... — възкликна изненадано той, след което избухна в смях. — С Уедърби май ще трябва много да внимаваме. Коя от нашите две длъжности предпочиташ повече?

— Никоя — отвърна му рязко. — Направих го, защото точно преди интервюто в „Синко“ изведнъж реших, че всъщност изобщо не желая да работя тук.

— Значи умишлено си провалила тестовете си, така ли?

— Точно така.

— Лорън... — започнал той с мек, изкусителен глас, които веднага я накара да застане нащрек.

— Аз пък имах съмнителното удоволствие да прегледам *твоята* папка — прекъсна го хладно тя. — Папката с материалите от пресата — уточни при вида на неговия изумен поглед — Знам всичко за Биби Лионардос и френската кинозвезда. Видях дори снимката, която са ти направили с Ерика Моран на другия ден, след като ме отпрати, защото щеше да те посещава някакъв твой „съдружник“.

— И — заключил той невъзмутимо — беше обидена.

— Бях отвратена — отвърна рязко Лорън, защото не искаше да му разкрие нито частица от болката, която беше изпитала. После се овладя и донякъде с предишното си спокойствие каза: — Ще може ли, ако обичаш, да се върнем вече към работата ни.

Минута по-късно извикаха Ник на събрание, което продължи целия следобед, и той я остави на спокойствие. Докато работеше обаче, непрекъснато усещаше погледите на Мери Калахан.

В десет часа на другата сутрин Джим се появи пред бюрото ѝ с напрегнато изражение.

— Току-що се обади Ник. Иска да се качиш горе веднага, имал нужда от твоята помощ до края на деня. — Той махна с въздишка към доклада, който тя преписваше. — Хайде, иди. Аз сам ще се оправя с това.

Когато Лорън пристигна, Мери не беше там, но пък Ник седеше на бюрото си — свалил сакото и вратовръзката, свел тъмната си глава, той съсредоточено пишеше нещо. Ръкавите на ризата му бяха вдигнати нагоре, яката му беше разкопчана. Погледът ѝ се плъзна по загорялата му шия. Спомни си как неотдавна беше притискала устни към онази вдлъбнатина там, където биеше пулсът му...

Той беше най-красивият, най-пленителният мъж, който бе виждала някога, помисли си тя с мъчителен копнеж. Когато обаче заговори, гласът ѝ не показваше нейното вълнение:

— Джим ми каза, че си искал веднага да се кача при теб. Какво трябва да направя?

Ник се обърна и я погледна, а на устните му се появи усмивка.

— Ами нека да помисля.

— Доколкото разбрах, имал си някаква спешна задача за мен.

— Точно така.

— И каква е тя.

— Искам да отидеш до кафето и да ми вземеш нещо за хапване.

— Това... — задави се Лорън. — Това ли е твоето понятие за спешна работа?

— Много спешна — отвърна ѝ невъзмутимо. — Работата е там, че умирам от глад.

Младата жена стисна юмруци.

— За теб може и да съм само един дребен обект за сексуални развлечения, но долу ме чака важна работа и Джим има нужда от мен.

— Не той, аз имам нужда от теб, сладурче. Тук съм, откакто...

— И да не си посмял да ме наричаш „сладурче“! — избухна тя.

— Защо не? — отвърна той, а на лицето му грейна усмивка. — Ти си толкова сладка.

— Няма да останеш на същото мнение, ако още веднъж ме наречеш „сладурче“ — обеща му.

Ник сви вежди и Лорън трябваше да си напомни, че той все пак ѝ беше шеф.

— Е, добре! — троснато изрече тя. — Какво ядеш за закуска?

— Възбуждащи секретарки — пошегува се той.

Лорън решително се отправи към временното си работно място и откри, че Мери се е върнала.

— Няма да са ти нужни пари, Лорън — каза тя. — Ние си имаме открита сметка в кафенето.

Младата жена остана шокирана от две неща: първото беше, че Мери току-що я нарече Лорън, вместо обичайното студено „госпожице Данър“. А второто — че тя се усмихваше, и при това каква усмивка имаше само Мери Калахан! Лицето на възрастната жена светваше, а строгите ѝ черти омекваха.

Лорън неволно отговори на тази заразителна усмивка.

— Какво предпочита за закуска той? — въздъхна тя.

Очите на Мери блеснаха дяволито:

— Възбуждащи секретарки.

Сякаш като награда за извършването на такава важна поръчка Ник ѝ благодари за вкусните кифлички, които му беше донесла, и любезно предложи да ѝ налее чаша кафе.

— Сама ще си го наляя, но ти благодаря все пак — отвърна твърдо Лорън.

За нейно безкрайно притеснение Ник дойде при барчето, небрежно се облегна на него и я загледа как си добавя сметана и захар.

Когато тя се протегна да си вземе чашата, той я хвана за ръката.

— Лорън — каза ѝ тихо, — съжалявам, че ти причиних болка. Повярвай ми, не съм го направил нарочно.

— Няма нужда да се извиняваш — отвърна тя и внимателно издърпа ръката си. — Нека просто да забравим случилото се. — После

си взе чашата и тръгна към бюрото си.

— Между другото — подхвърли той — довечера заминавам за Италия. Но от понеделник ще те искам тук при мен още от сутринта.

— За колко време? — попита Лорън ужасено.

Той се ухили:

— За колкото е необходимо, за да спечеля тази наша игра.

С тези думи ръкавицата беше хвърлена и при мисълта за предстоящия сблъсък с него тя се почувства ужасно.

Едва бе оставила чашата си на бюрото, когато вътрешният телефон извъня и Ник я помоли да отиде при него в кабинета, за да ѝ продиктува едно писмо до Роси, италианския изобретател.

— Донеси си и кафето — добави.

По средата на диктовката той неочаквано подхвърли:

— Когато слънцето пада върху косите ти и те блестят като златни. — След което моментално продължи с диктовката.

Лорън, която неволно бе стенографирала тази забележка, му хвърли убийствен поглед, и той прихна да се смее.

В един часа Ник я помоли да остане на едно събрание в кабинета му и да води записки. По средата на събранието тя случайно вдигна глава и забеляза, че се е вторачил в краката ѝ. Размърда се с неудобство, а Ник я погледна право в очите и се усмихна многозначително.

Когато събранието приключи, Лорън се изправи да си тръгне, но той я спря.

— Завърши ли разпечатката на италианския превод на онзи списък от въпроси, които ти продиктувах, за да покажа на Роси какво точно искам да знам? — После я погледна с чаровна, извинителна усмивка и добави: — Никак не ми е приятно да те притеснявам, сладурче, но трябва да го взема с мен в Казано.

Тя се ядоса, че глупавото ѝ сърце направо подскочи, когато я нарече „сладурче“.

— Готово е — отвърна му.

— Добре. Успя ли да разбереш какъв всъщност е проектът „Роси“?

Поклати глава:

— Не, не съвсем. Знам само, че Роси е химик, който живее в Казано, и че е изобретил нещо, към което ти проявяваш интерес.

Разбирам също, че възнамеряваш да финансираш изследването му, както и в бъдеще да произвеждаш неговия продукт.

— Трябваше да ти обясня още от самото начало. Това щеше да направи работата ти тук още по-приятна — каза той, преобразявайки се неочаквано от изкусител във внимателен началник. — Роси е разработил химикал, който явно прави някои синтетични материали, в това число и найлона, абсолютно непромокаеми, огнеупорни и устойчиви както на атмосферни влияния, така и на замърсявания, и то без да се променя видът или структурата на първоначалния материал. Подови покрития и дрехи, направени от подобна синтетика, ще бъдат практически вечни.

Той говореше делово и Лорън за пръв път се отпусна в негово присъствие.

— Но наистина ли този химикал действа, без да променя и поврежда нищо?

— Да пукна, ако знам — призна си Ник с кисела физиономия. — Но възнамерявам да разбера това при сегашното си пътуване. Досега съм виждал само показни демонстрации. Нужна ми е мостра, която да донесе тук, за да бъде проверена в стандартна лаборатория, но Роси е болен на тема секретност. Казва, че сега не аз, а той проверявал мен.

Лорън сбърчи нос.

— Този човек май е малко луд.

— Ужасен особняк е — въздъхна Ник. — Живее в една къщурка в Казано, малко рибарско селце в Италия. Има кучета, които да го пазят, а пък лабораторията му се намира в една барака.

— Поне си виждал демонстрации.

— Демонстрациите нищо не означават, ако не се направи пълно изследване. Например неговият химикал може и да прави нещо устойчиво на вода, но какво ще се получи, ако отгоре се разлее мляко? Или пък газирана напитка?

— Ами ако всичко, което той твърди, се окаже вярно? — попита тя.

— Тогава ще направя консорциум — съюз между „Глобал Индъстрис“ и две други корпорации — и ще представим на света откритието на Роси.

— Може би се страхува, че ако ти даде мостра за изследване, някой в лабораторията ще я разложи на съставните ѝ части и ще

разбере точно какви химикали използва. След това е възможно да откраднат откритието му.

— Права си — отвърна ѝ с усмивка. После най-неочаквано я прегърна. — Ще ти донеса подарък от Италия. Какъв искаш да бъде?

— Обиците на майка ми — отрязва го тя.

Рязко се освободи от прегръдката му, после се обърна и се отправи към кабинета на Мери. Зад гърба ѝ се разнесе смехът на Ник.

Докато я гледаше как се отдалечава, той усети, че в него се надига някакво странно, непознато усещане — някаква нежност, която го накара да се почувства уязвим. Приятно му беше да я гледа, нейната усмивка го сгръваше, а когато я докосваше, усещаше силно желание. Тя притежаваше достойнство и непринудена изисканост. В сравнение с другите жени Лорън беше самата крехкост и невинност и въпреки това тя имаше куража открито да му се противопостави, както и силата да устоява на ухажването му.

Усмивката му помръкна. Да, ухажваше я — нещо, което досега не беше правил. Преследваше я и това го караше да се отвращава от себе си. Въпреки това обаче не можеше да се спре... Изпитваше към нея нещо повече от сексуално желание — харесваше я много. Възхищаваше се на нейния кураж, упоритост и дори на нейния идеализъм.

Онова непознато, нечакано чувство отново се пробуди у него и Ник се опита да го прогони. Искаше тази жена, защото тя беше една красива загадка. Харесваше я и я желаше. Нищо повече.

В 4.55 от Калифорния, Оклахома и Тексас се обадиха участниците за съвместната телефонна дискусия, която Ник беше насрочил предварително. Когато Мери му каза, че вече всички са на линия, той я помоли да му изпрати Лорън да води записки.

— Той ще включи системата за свързка — обясни Мери — за да записваш някои от обсъжданите цифри.

Дискусията вече беше започнала, когато Лорън влезе в кабинета му. Ник ѝ махна с ръка да отиде на неговото място и се изправи, за да може тя да седне на бюрото му и да води записки. Две минути след като тя седна, той се приведе над нея, подпря ръце от двете ѝ страни и прокара устни по косата ѝ.

Лорън избухна:

— По дяволите, престани!

— Какво? Какво? Какво? — чуха се мъжки гласове.

Ник се приведе, над микрофона и каза:

— Моята секретарка смята, че говорите прекалено бързо, и би искала да намалите темпото, за да успява да записва.

— Добре де, можеше просто да ни помоли за това — отвърна обиден мъжки глас.

— Сега сигурно си доволен! — прошепна Лорън.

— Не, не съм — изкиска се Ник в ухото ѝ. — Но ще бъда.

Младата жена затвори ядосано тетрадката и се опита да бутне стола си назад, той не ѝ позволи. Тя извърна рязко глава, за да му каже нещо унищожително, но устните му се впиха в нейните. Когато се откъсна от нея, Лорън беше така поразена, че не можеше да изрече и дума.

— Ти какво мислиш, Ник? — попита глас по спикера.

— Мисля, че положението все повече се подобрява — отвърна той с дрезгав глас.

Когато разговорът най-накрая приключи, Ник натисна бутона върху бюрото си, а тя видя как вратата, водеща към кабинета на Мери, се плъзна и се затвори плътно с електронния механизъм. Той я сграбчи за ръцете и я измъкна от стола, след което я обърна към себе си.

Приведе се над нея и Лорън се почувства безпомощна пред неударимото привличане.

— Недей! — изрече умолително. — Моля те, недей да ми причиняваш това!

Той стисна ръцете ѝ.

— Защо не можеш просто да си признаеш, че ме желаяш, и да се насладиш на последствията?

— Добре — отвърна му сломено. — Печелиш. Желая те... Признавам. — Забеляза блясъка в очите му и това веднага ѝ даде сили. — Когато бях на осем години, си пожелах една маймуна, която видях в зоомагазин.

Очите му помръкнаха.

— И? — въздъхна той с раздражение и я пусна.

— И за нещастие, взех, че я получих — отвърна Лорън. — Дейзи ме ухапа и се наложи да ми поставят дванайсет шева на крака.

Ник я погледна така, сякаш се чудеше дали да се засмее, или да се ядоса.

— Подозирам, че те е ухапала, затова че си я кръстила с такова женско име.

Тя подмина насмешката му.

— А когато станах на тринайсет, желях братя и сестри. Баща ми удовлетвори моето желание, като се ожени втори път, и аз получих доведена сестра, която ми крадеше дрехите и приятелите, както и един доведен брат, който ми взимаше парите.

— Какво общо, по дяволите, имат тези неща с нас?

— Всичко! Опитвам се да ти обясня, че те желая, но втори път няма да ти позволя да ми причиниш болка.

— Няма да ти причинявам болка.

— О, разбира се, че ще ми причиниш! — заяви тя, докато се бореше с напирещите сълзи. — Няма да е нарочно, но ще го направиш. Както вече го направи. Когато те оставих там на север, ти замина за Палм Спрингс с една от твоите креватни партньорки. А знаеш ли какво правех аз през времето, докато ти си бил там?

Ник пхна ръце в джобовете си и я погледна предпазливо:

— Не. Какво си правила?

— Аз — започна, едва сдържайки истеричния си смях седях до телефона и чаках да ми се обадиш, а едновременно с това ти плетях сив пуловер, който да подхожда на очите ти. — Ако се срещаме, ти няма да се чувстваш емоционално обвързан, но с мен ще бъде друго. Аз не мога да отделям чувствата от физическото желание, да си прекарам чудесно в леглото, а после да забравя за всичко. Ще очаквам от теб да мислиш за мен, както аз самата ще мисля за теб. И ще ревнувам при мисълта, че може да си с друга жена. А разбера ли със сигурност, че е така, това ще ми причини болка и ще ме вбеси.

Ако се беше опитал да се пошегува или да я разубеди, тя щеше да избухне в сълзи. Но той мълчеше и тя продължи с тъжна усмивка:

— Ако имаме връзка и тя свърши, ти ще искаш да останем приятели, нали така? Ще го приемеш за нещо съвсем нормално.

— Разбира се.

— Добре тогава, тъй като нашата „връзка“ е приключила, ще можем ли вече да бъдем приятели? — И добави с разтреперан глас: — Много... много бих искала да те смятам за приятел.

Ник само кимна. Стоеше и я гледаше с абсолютно неразгадаем израз.

След края на работния ден Лорън тръгна към колата си, поздравявайки се за начина, по който се бе справила. Той прояви честност и прямота, тя пък удържа на изкушението, запазвайки своите принципи. Беше постъпила по „най-правилния начин“ и това я накара да се почувства по-силен и по-зрял човек.

Тя хвана волана и избухна в сълзи.

ГЛАВА 14

До края на седмицата Лорън работи много усърдно. Когато се връщаше след това у дома, мислеше за Ник и се притесняваше за финансовото положение на баща си. От болницата изискваха незабавно да плати половината от таксата. С болка си помисли, че ще ѝ се наложи да продаде великолепния роял на майка си. Никак не ѝ се искаше да се разделя с него. От друга страна, баща ѝ не беше никак добре и ако му се наложеше отново да постъпи в болница, тя не можеше да рискува да го върнат само защото последната му сметка не е била платена.

Късно следобед в петък Сюзан Брук я спря в рекламния отдел.

— Следващата седмица, в четвъртък, е рожденият ден на Джим — каза ѝ. — Ние тук си имаме нещо като традиция да се подарява на шефа торта. — После добави с усмивка: — Торта с кафе е идеалното извинение да се приключи работният ден с петнайсет минути по-рано.

— Добре, ще донеса торта — увери я набързо Лорън. После хвърли поглед към часовника си, пожела ѝ приятна вечер и забързано се отправи към своето бюро. Филип Уитуърт я беше поканил на вечеря и тя не искаше да закъснява.

Докато пътуваше към апартаментата си, за да се преоблече, обмисляше как да каже на Филип за сделката с Къртис. Това обаче я притесняваше. Преди да обвини някого, тя трябваше да е сигурна в онова, което всъщност знаеше. Хрумна ѝ, че Филип би могъл да приеме новината за проекта „Роси“ като „ценна информация“ и да плати десетте хиляди долара, които ѝ беше предложил, и следващия миг се възмути от това, че си е помислила подобно нещо. Реши да изпрати писмо до болницата и да им предложи три хиляди долара. Навярно щеше да успее да вземе такава сума на заем от банката.

По време на вечерята Филип я попита дали ѝ харесва работата в „Синко“. Когато Лорън отвърна утвърдително, той попита:

— Чула ли си да се споменава някое от имената, които дадох?

Тя се поколеба за момент.

— Не, не съм.

Филип въздъхна разочаровано.

— Само след няколко седмици ни предстои да определим офертите за най-важните сделки, на които някога сме се спирали. Но преди това трябва да знам чрез кого изтича информацията в „Синко“. За мен е изключително важно да реализирам тези сделки.

Лорън моментално се почувства виновна, затова че не му каза за Къртис или за Роси. Никога досега не се беше чувствала толкова объркана, толкова разкъсвана между лоялността си към Филип и желанието да постъпи правилно.

— Казах ти, че Лорън няма да може да ни помогне — намеси се и Картър.

Тя не проумяваше как изобщо допусна да се замеси в подобна история. Побърза да се защити и каза:

— Още е твърде рано всъщност да имам някаква по-конкретна информация. Едва сега ме назначиха да работя върху някакъв специален проект на осемдесетия етаж, така че аз на практика не съм била на пълен работен ден в „Синко“ до вчера, когато Ник — господин Синклер — замина за Италия.

Щом спомена името на Ник, тримата Уитуърт видимо настръхнаха. Очите на Картър блеснаха развълнувано:

— Лорън, ти си фантастична! Как успя да накарат да те назначат при него? По дяволите, та ти ще имаш достъп до всякаква поверителна...

— Не съм успявала нищо — прекъсна го. — Там съм, защото случайно бях отбелязала в молбата си за работа, че говоря италиански, а на него временно му е нужна секретарка, която да го владее перфектно, за да работи върху един специален проект.

— Какъв е този проект? — попитаха в един глас баща и син.

Лорън погледна смутено към Каръл, която я наблюдаваше съсредоточено. После се обърна към двамата мъже:

— Филип, когато се съгласих да работя за „Синко“, ти ми обеща, че единственото, което ще исках от мен, е да те информирам, ако случайно чуя нещо за някое от онези шест имена. Моля те, не ме питай за друго. Ако сега кажа това, няма да бъда по-различна от човека, който шпионира теб.

— Напълно си права, мила — съгласи се веднага той. Но час по-късно, когато Лорън си тръгна, Филип се обърна към сина си:

— Тя каза, че Синклер е заминал вчера за Италия. Обади се на онзи пилот, дето ти е приятел, и разбери дали ще може да открие какъв е бил маршрутът на полета му. Искам да знам къде точно в Италия е бил.

— Наистина ли смяташ, че това е толкова важно?

Баща му се загледа в чашата си с коняк.

— Очевидно, че Лорън го смята за много важно. Ако не беше така, тя щеше да ни каже за това без никакво колебание. — След кратка пауза добави: — Ако успеем да разберем къде е бил, искам да изпратиш дотам специална група, която да хване следата му. Подозирам, че работи върху нещо голямо.

Лорън хвърли поглед към термометъра от външната страна на прозореца, докато обличаше светложълт пуловер и панталони. Въпреки есенния слънчев неделен следобед и луксозно обзаведения си апартамент тя се чувстваше самотна и изоставена. Хрумна ѝ, че ако отиде потърси подарък за рождения ден на Джим, това ще ѝ осигури някакво занимание. Тъкмо се беше замислила какво точно да му купи, когато иззвъняването на входа я стресна.

Когато отвори вратата, тя зяпна с изумление мъжа пред себе си. С кремава риза и с ръждивокафяво велурено яке Ник изглеждаше толкова красив, че Лорън едва не се разплака. Насили се да изрече спокойно:

— Здравей. Какво правиш тук?

Той се смръщи.

— Да пукна, ако и аз самият знам.

Тя не успя да сдържи усмивката си:

— Обикновеното извинение е, че случайно си имал път насам и си решил просто да минеш.

— Как не се сетих? — пошегува се сухо Ник. — Е, ще ме поканиш ли все пак?

— Не знам — отвърна откровено тя. — Нужно ли е?

Той бавно плъзна поглед по тялото ѝ, после се загледа в устните ѝ и накрая се спря на очите ѝ.

— На твое място не бих го направил.

И макар че дъхът ѝ секна от нескритото желание в погледа му, Лорън все пак твърдо бе решила да се придържа към решението си да избягва всякакво лично обвързване с него. А ако се съдеше от начина, по който току-що я беше погледнал, причината да я посети явно беше много, много лична. С огромно нежелание тя отвърна:

— В такъв случай ще последвам съвета ти. Довиждане, Ник, и ти благодаря, че се отби.

Той прие решението ѝ с леко накланяне на главата и Лорън твърдо си наложи да затвори вратата. Отдалечи се от вратата с натежали като олово крака, повтаряйки си, че би било лудост да го остави близо до себе си. Но когато стигна до средата на стаята, изведнъж се разколеба. Обърна се, хукна към вратата, рязко я разтвори и се блъсна в Ник. Той се беше подпрял върху рамката на вратата и гледаше пламналото ѝ лице с многозначителна, доволна усмивка.

— Здравей, Лорън. Случайно имах път насам и реших да намина.

— Какво желаш, Ник? — въздъхна тя.

— Теб.

Тя понечи да затвори вратата отново, но той протегна ръка да я спре.

— Наистина ли искаш да си вървя?

— В сряда вече ти казах, че изобщо не става дума за това какво искам и какво — не. Важното е какво ще бъде по-добро за мен и...

Младият мъж я прекъсна с усмивка:

— Обещавам, че никога няма да ти нося дрехите, няма да крада дневните ти пари, нито пък твоите приятели. — Лорън не се сдържа и се усмихна, когато той завърши: — А ако се закълнеш, че никога повече не би си позволила да ме наричаш Ники, няма и да те ухапя.

Тя отстъпи и му направи път да влезе, след което взе якето му и го закачи в шкафа. Когато се обърна, видя, че той се обляга на затворената външна врата, скръстил ръце пред гърдите си.

— Размислих обаче пак — ухили ѝ се, — и смятам да оттегля едно от обещанията си. С удоволствие бих те ухапал.

— Ама че перверзен тип!

— Ела при мен и веднага ще ти покажа колко перверзен мога да бъда — покани я той.

Лорън предпазливо отстъпи крачка назад.

— В никакъв случай. Какво ще пиеш, кафе или кола?

— Каквото ти предпочиташ.

— Ще сваря кафе.

— Първо ме целуни.

Лорън го стрелна с поглед и влезе в кухнята. Докато приготвяше кафето, той стоеше на прага и я наблюдаваше.

— Достатъчна ли е заплатата, която ти давам, за да плащаш наема за този апартамент? — попита я.

— Не. Просто аз пазя жилището, в замяна на което пък те не ми искат наем. — Чу стъпките му и веднага се извърна към масата, за да постави чаши и чинийки.

— Липсвах ли ти? — попита Ник.

— А ти как мислиш?

— Добре. Колко ти липсвах?

— Днес да не би да си загубил самочувствие? — отвърна тя.

— Ами да.

— Така ли, защо?

— Защото бях повален от една двайсет и три годишна красавица и явно не мога да я прогоня от ума си.

— Много лошо — отбеляза Лорън, като безуспешно се опита да скрие радостта в гласа си.

— Нали — присмя се той. — Тя ми е като трън в очите като мазол на петата. Тази жена има очи на ангел, тяло, което ме опиянява, изразява се като професор по английски и има остър като скалпел език.

— Май ще трябва да благодаря.

Той плъзна длани по ръцете ѝ, по раменете ѝ и я при дърпа към себе си.

— Освен това — добави — аз я харесвам.

Той сведе глава и Лорън безпомощно очакваше да впие устни в нейните. Той обаче се насочи към шията и раменете ѝ — топлите му устни погалиха всяко чувствително място, а после бавно тръгнаха към ухото ѝ. Тя стоеше и трепереше. После той повтори:

— Целуни ме, Лорън.

— Не — промълви тя.

Той сви рамене и започна да целува другата ѝ буза, след което се зае бавно да обхожда ухото ѝ. Захапа възглавничката на ухото ѝ и Лорън подскочи. Сякаш ток прониза и двамата.

— Господи! — промърмори Ник.

— Ник, моля те — прошепна немощно тя.

— За какво? Молиш ме да освободя и двамата ни от това мъчение?

— Не!

— Не? — повтори и вдигна глава. — Ти не искаш да те целуна, да те съблека, да те любя?

Устните му бяха болезнено близо и Лорън гореше от желание да ги усети как се впиват в нейните. Вместо това той само приведе глава и лекичко ги докосна.

— Целуни ме — придумваше я дрезгаво. — Копнея за онази твоя целувка, която ми даде в Харбър Спрингс, за сладостта и топлината на тялото ти в моите прегръдки...

Тя се предаде с тихо стенание, плъзна длани нагоре по мускулестите му гърди и го целуна. Усети тръпката, която пробяга по тялото му, и стенанието миг преди да обвие ръце около нея.

Когато най-накрая той откъсна устни от нейните, тялото ѝ гореше от желание и страст.

— Къде е спалнята? — прошепна ѝ дрезгаво.

Лорън се отдръпна и го погледна. В сивите му очи гореше огнено желание. Тя си спомни последния път, когато беше погледнала тези настойчиви очи и се беше отдала на горещата му страст. Как я любеше в Харбър Спрингс, как я прегръщаше и я галеше така, сякаш не можеше да ѝ се нарадва, как след това най-хладнокръвно я отпрати. За свой ужас и срам беше разбрала, че за него нямаше никакви задръжки да се люби нежно и страстно с една жена само заради чистото физическо удоволствие — без да изпитва емоционална привързаност към тази жена.

Сега я желаше повече, отколкото в Харбър Спрингс и тя знаеше това. Усещаше го. Беше също почти убедена, че той изпитва към нея нещо повече от физическо желание, но нали и в Харбър Спрингс бе проявила глупостта да повярва на това. Този път искаше да е сигурна. Гордостта нямаше да ѝ позволи да го остави да я използва пак.

— Ник — каза нервно, — мисля си, че ще бъде по-добре първо да се опознаем повече.

— Вече сме се опознали достатъчно — напомни ѝ.

— Но аз имам предвид... бих искала да се опознаем по добре преди да... преди да започваме каквото и да било.

— Ние вече сме го започнали, Лорън — отвърна ѝ с нетърпение в гласа. — И аз искам да го довършим. Ти също го желаеш.

— Не, аз... — Тя въздъхна, когато дланите му обхванаха гърдите ѝ.

— Усещам, че ме желаеш страшно много — каза ѝ. Ръцете му се плъзнаха надолу, сграбчиха я за бедрата и той я притисна към себе си. — Ти също можеш да усетиш колко много те желая и аз. При това положение какво още ни е нужно да знаем един за друг? Какво значение има всичко останало?

— Какво значение има всичко останало? — Лорън рязко се освободи от ръцете му. — Как изобщо можеш да ме питаш подобно нещо? Казах ти, че не съм в състояние да поддържам с теб само физическа връзка. Какво се опитваш да направиш с мен?

— Опитвам се да те вкарам в онази спалня там, за да можем да освободим болезненото напрежение, което се трупаше у нас в продължение на седмици. Искам да те любя цял ден. Или ако предпочиташ да ти го кажа още по откровено, искам...

— И след това какво? Искам да знам правилата, по дяволите! Днес се любим, но утре пак сме си само случайни познати и нищо повече, така ли? Утре, ако поискаш, можеш да се любиш с друга и на мене да ми е все едно, нали? Утре аз също мога да се любя с друг мъж и тогава на теб ще ти е все едно — така ли?

— Точно така — сопна се той.

Лорън разбра истината — както преди, така и сега той не изпитваше никакви чувства към нея. Само я желаше повече. Изрече унило:

— Кафето е готово.

— Не кафето, аз съм готов — отвърна ѝ грубо.

— Да, обаче аз не съм! — избухна тя. — Не съм готова да бъда твоя следобедна играчка през уикендите. Ако ти е писнало от мен, иди да си играеш с някоя, която умее просто така, между другото, да се забавлява с теб в леглото.

— Какво, по дяволите, искаш от мен? — запита я с леден тон.

„Искам да ме обичаш“ — помисли си Лорън.

— Нищо не искам — отвърна. — Просто си върви и ме остави на мира.

— Преди да си тръгна обаче, искам да ти дам един малък съвет — каза той със смразяващ тон. — Време е да пораснеш!

Лорън се почувства така, сякаш я беше зашлевил.

— Точно така, абсолютно си прав! Именно това ще правя. Още от днес започвам да раста и да правя това, което ме съветваш! Ще спя с всеки мъж, когото харесам. Но не и с теб. Ти си прекалено стар и циничен за моя вкус. А сега се махай веднага оттук!

Ник измъкна от джоба си малка кутийка и я пусна на кухненската маса.

— Имах да ти връщам чифт обици — заяви и бързо излезе от кухнята.

Лорън чу как външната врата се затръшна и с разтреперани пръсти взе кутийката. Очакваше, че вътре ще намери малките златни халки на майка си, но вместо тях видя блестящи перли, които изглеждаха като две големи, сияйни дъждовни капки. Тя рязко затвори кутийката. Коя ли от неговите приятелки ги беше загубила в леглото му? А дали пък това не беше „подарък“ за нея от Италия?

Грабна чантата си и един пуловер и побърза да излезе. Щеше да обиколи магазините, за да потърси подарък за рождения ден на Джим, и така щеше да забрави за изминалия един час. Ник Синклер нямаше да я преследва по вече. Трябваше да го изтрие от ума си. Тя дръпна най-долното чекмедже и се загледа в красивия пуловер, който беше изплела за този... този негодник!

Лорън го извади от чекмеджето. Джим носеше почти същия размер като Ник и сигурно щеше да му хареса много. Ще му го подари на него, реши тя въпреки острата болка, която изпита.

ГЛАВА 15

На другата сутрин, облечена в елегантен, тъмночервен велурен костюм, с весела усмивка на лицето, Лорън влезе в кабинета. Джим хвърли поглед към нея и се захили.

— Лорън, изглеждаш прекрасно... но не трябва ли да си горе по това време?

— Вече не — отвърна тя, подавайки му получената поща. Беше решила, че щом тяхната „игра“ се смяташе за приключена, Ник повече нямаше да изисква сутрешното ѝ присъствие при него.

Обаче беше сгрешила. Пет минути по-късно, докато обсъждаха един доклад, който тя подготвяше, телефонът върху бюрото на Джим иззвъня.

— Ник е — каза той, подавайки ѝ слушалката. Гласът му прозвуча като плющене на камшик:

— Моментално се качвай при мен! Казах, че те искам тук по цял ден, и съвсем не се шегувам. Идвай веднага, и по-живо!

Той тресна слушалката и Лорън остана да гледа в телефона така, сякаш току-що я беше ухапал. Не бе предполагала дори, че Ник може да говори с такъв тон. Никога досега не се бяха отнасяли с нея по такъв начин.

— Мисля... мисля, че ще е по-добре да се кача — каза и бързо се изправи.

Върху лицето на Джим беше изписано недоумение:

— Чудя се какво ли, по дяволите, го е прихванало?

— Мисля, че аз. — Видя многозначителната му усмивка, но в този момент нямаше време да мисли за това.

Няколко минути по-късно Лорън почука на вратата на Ник и влезе в кабинета. Изчака го цели две минути, за да я забележи. Той пишеше нещо и не обръщаше внимание на присъствието ѝ. Накрая тя повдигна рамене с раздражение и се приближи към бюрото му, като му подаде малката кутийка.

— Това не са обиците на майка ми и аз не ги искам — заяви му с каменно изражение. — Обиците на майка ми са обикновени златни халки, не перли. Те не струват и една десета от тези тук, но за мен са безценни. Държа много на тях и си ги искам. Дали си в състояние да разбереш това?

— Разбирам те много добре — отвърна ѝ студено, без да вдига глава. После се пресегна към вътрешния телефон, натисна бутона и каза на Мери да влезе. — Твоите обаче са се загубили някъде. И тъй като не можах да ги намеря, аз ти давам нещо, което пък има голяма стойност за мен. Тези обици бяха на баба ми.

Лорън тихо изрече:

— Въпреки това не мога да ги приема.

— Ами тогава остави ги тук. — Той кимна към ъгъла на бюрото си.

Лорън остави кутийката и се отправи към временното си работно място. Минута по-късно се появи и Мери, затвори вратата на кабинета му и се приближи до бюрото на Лорън. Усмихна ѝ се любезно и ѝ предаде инструкциите, които явно току-що беше получила от Ник:

— През някой от следващите дни той чака обаждане от сеньор Роси. Ето защо иска от теб да бъдеш на разположение, за да превеждаш, когато се обади този човек. Междувременно ще ти бъда много благодарна, ако ми помагаш. И ако все пак ти остава някакво време, можеш да вършиш тук и част от работата си за Джим.

През следващите няколко дни Лорън видя Ник в различна светлина. Нямаше го вече досадният мъж, който я задържаше, целуваше и преследваше толкова упорито. На негово място беше могъщият бизнесмен, който издаваше такива резки команди, че тя се стряскаше. Ако не беше на телефона или на събрания, той диктуваше текстове или работеше на бюрото си. Сутрин пристигаше преди нея, а вечер, когато тя си тръгваше, той продължаваше да работи. Лорън се вцепеняваше от ужас при мисълта, че може да предизвика по някакъв начин недоволството му. Имаше чувството, че той само я чакаше да направи някаква грешка, за да намери причина да я уволни.

И ето че в сряда направи грешката, от която толкова се боеше: пропусна цял параграф от един подробен договор, който ѝ беше продиктувал. В мига, когато чу рязкото му повикване по телефона, разбра, че часът ѝ е ударил, и влезе в кабинета му с разтреперани крака

и изпотени ръце. Обаче той само посочи грешката и бутна договорите към нея.

— Да се препише отново — отсече рязко, — но този път без никакви грешки.

След този случай тя малко се поуспокои. Щом като не я уволни след такава груба грешка, явно не си търсеше извинение да се отърве от нея. Сигурно имаше нужда от присъствието ѝ при онова обаждане на Роси.

— Аз съм Вики Стюарт — заяви провлечен женски глас същия следобед. Лорън вдигна глава и точно пред себе си видя една невероятно сексапилна брюнетка. — Случайно слязох към центъра и реших да се отбия да видя дали Ники... господин Синклер... не е свободен за обяд. Не си правете труда да му съобщавате за мен, направо ще вляза.

Няколко минути по-късно двамата излязоха и се отправиха към асансьорите. Той фамилиарно я беше прегърнал кръста и се усмихваше на всяко нещо, което му казваше тя.

Лорън рязко се наведе над пишещата си машина. Мразеше провлечения говор на Вики Стюарт, мразеше самоуверения начин, по който гледаше Ник, мразеше смеха на тази жена. Всъщност ненавиждаше всичко у нея и много добре знаеше точната причина за това: Лорън беше безкрайно, безнадеждно, безвъзвратно влюбена в Ник Синклер.

Тя обожаваше всичко у него — от мощното му излъчване на сила и авторитет и енергичната увереност на големите му крачки до начина, по който изглеждаше, когато се замислеше. Той беше, заключи тя отчаяно, най-могъщият и най-обаятелният мъж в света. И никога досега не беше изглеждал толкова далечен и недосегаем за нея.

— Недей да се измъчваш прекалено много, мила — каза ѝ Мери Калахан, докато ставаше, за да отиде да обядва. — Колко такива като Вики Стюарт са минали в живота му досега. Те не се задържат дълго.

Това уверение само я накара да се почувства още по-зле. И без това подозираше, че възрастната жена знаеше не само всичко онова, което беше станало между нея и Ник, но също и какво точно изпитва Лорън към него.

— Не ме интересува какво върши той! — отвърна ѝ ядосано.

— Сигурна ли си? — усмихна се Мери и излезе.

Ник не се върна следобед и Лорън вбесено се питаше в чие ли легло бяха отишли двамата — в неговото или в това на Вики.

Когато си тръгна от работа, тя беше обзета от ревност и отвратена от себе си заради обичта си към този безскрупулен развратник. Прибра се вкъщи и започна да обикаля нервно всекидневната.

Трябваше да напусне „Синко“ — не можеше да понася да бъде така близо до него, да го обича толкова много и да бъде принудена да го вижда с други жени. Не можеше да издържи да се отнася с нея така, сякаш е нещо, което той не намира за особено приятно, но му се налага да го търпи, защото има нужда от него.

Внезапно я обзе неудържимото желание да каже както на Ник Синклер, така и на Филип Уитуърт да вървят по дяволите, след което да си събере багажа и да се върне у дома при родителите си и при своите приятели. За съжаление не можеше да го направи. Те имаха нужда от...

Изведнъж рязко се закова от решението, което ѝ хрумна. Имаше и други големи корпорации в Детройт, на които им бяха нужни добри секретарки и които плащаха високи заплати. Когато отиде за тортата на Джим, ще си купи също и вестник. И още щом се прибере, ще започне да си търси нова работа.

Междувременно ще се обади на Джонатан ван Стайк, при когото се беше обучавала през последната година, и ще му предложи да му продаде рояла си. Той го беше поискал още щом го видя.

Въпреки болката, която изпита при мисълта, че ще го продаде, Лорън за пръв път от седмици наред почувства някакво облекчение. Ще си намери малък и евтин апартамент и ще се махне от това място. Дотогава ще се постарее да работи по възможно най-добрия начин в „Синко“ — и ако случайно дочуеше някое от имената, които интересуваха Филип, щеше да го забрави още в същия миг. Нека Филип да си върши сам мръсната работа. Тя не можеше и не желаше да предаде Ник.

ГЛАВА 16

На следващата сутрин Лорън прекоси мраморното фоайе, понесла внимателно кутията с тортата за рождения ден на Джим, както и един пакет със сивия пуловер в него. Чувстваше се весела и освежена и се усмихна на един по-възрастен мъж в кафяв костюм, който отстъпи навътре в асансьора, за да ѝ направи място.

Асансьорът спря на трийсетия етаж и вратите се разтвориха. Лорън забеляза точно насреща врата, на която имаше табелка с надпис „Глобал Индъстрис“ — отдел „Сигурност“.

— Извинете — каза мъжът в кафявия костюм. — Това е моят етаж.

Лорън се отдръпна и той се промъкна покрай нея. Тя го видя как тръгна право към отдел „Сигурност“.

Главните функции на тези отдели бяха да поддържат сигурността в производствените съоръжения на „Глобал Индъстрис“, и то най-вече в онези отдалечени съоръжения, разположени в различни краища на страната, където се провеждаха проучвания в даден момент или пък бяха свързани с някакви държавни поръчки. Тук обаче, в главното управление, отделът по сигурността се занимаваше най-вече с обработката на писмените материали и документи от различните сфери на дейност. Като директор на управлението в Детройт Джек Колинс намираше задълженията си за доста скучни, но влошеното му здраве и напредналата възраст го бяха принудили да приеме тази чиновническа работа.

Неговият помощник, един прекалено усърден, кръглолик мъж на име Руди, седеше, вдигнал крака върху бюрото си, когато Джек влезе.

— Какво има? — попита по-младият мъж и бързо свали крака.

— Може би нищо. — Колинс издърпа чекмеджето на бюрото си и извади папка с етикет „Доклад по разследването на Лорън Е. Данър: административен номер 98753“. Джек не харесваше особено много Руди. Макар и доста неохотно, той обясни: — Току-що получих

доклада по разследването, което провеждаме за една секретарка в сградата.

— Секретарка ли? — В гласа на Руди прозвуча разочарование. — Не знаех, че правим поверителни разследвания и за секретарки.

— Обикновено не. В този случай ѝ е възложена работа по строго секретен, изключително важен проект и компютърът автоматично извадил името ѝ в списъка на хората, за които се изисква допълнително проучване от съображения за сигурност.

— И какъв е проблемът в случая?

— Проблемът е там, че когато следователите в Мисури направили проверка при предишния ѝ работодател, той казал, че работила при него на непълен работен ден в продължение на пет години, докато посещавала колежа. А не на пълен работен ден, както смятал Уедърби от „Синко“.

— Значи е излъгала в молбата си, така ли? — попита колегата му, видимо заинтересуван.

— Да, но не точно за това. Тя всъщност не твърди, че е работила там на пълен работен ден. Работата е там, че е излъгала, като е написала, че никога не била посещавала колеж. Следователите в Мисури проверили в университета и открили, че тази жена не само че е завършила, но е получила и степен магистър.

— Защо тогава ѝ е трябвало да пише, че не е посещавала колеж?

— Тъкмо това е едно от нещата, които малко ме притесняват. Щях да я разбера, ако беше написала, че е завършила колеж, без това изобщо да е вярно. Така би се надявала, че по-високото образование ще ѝ даде по-големи шансове да получи работа.

— Какви са другите неща, които те притесняват?

Джак вдигна поглед към Руди, след което сви рамене.

— Никакви — излъга. — Просто искам да я проверя. През уикенда ще трябва да остана в болница за някои изследвания, но от понеделник започвам работа по този случай.

— Какво ще кажеш, аз да я проверя, докато ти си в болницата?

— Ако решат да ме задържат за допълнителни изследвания, ще ти се обадя и ще ти обясня какво точно трябва да направиш?

— Днес е рожденият ми ден — обяви Джим, когато Лорън влезе в кабинета му. — Обикновено всяка секретарка носи торта за своя шеф, но ми се струва, че пък ти си прекалено отскоро тук, за да знаеш това. — Гласът му звучеше някак натъжено.

Тя се засмя весело. Досега изобщо не си беше давала сметка какво бреме е бил за нея ангажиментът, който пое пред Филип Уитуърт. И ето, че сега товарът изведнъж се смъкна от гърба ѝ.

— Не само че съм ти направила торта, но имам също и подарък за теб — уведоми го засмяно. — Подарък, който съм направила сама.

Джим разопакова пакета, който тя му подаде, и остана безкрайно доволен от пуловера.

— Не трябваше... Но съм толкова щастлив.

— Това беше начин да ти кажа честит рожден ден и да ти благодаря за помощта, която... за толкова много неща — завърши тя.

— Като стана дума за „много неща“, Мери ми каза, че Ник бил като буренце с динамит, готово да експлодира при първата искра. Каза ми още, че засега издържаш на натиска. Ти си спечелила нейната подкрепа — добави тихо.

— Аз също я харесвам — отбеляза Лорън, а очите ѝ помръкнаха още при самото споменаване на Ник.

Джим изчака, докато тя тръгне към кабинета на Ник, след което позвъни по телефона.

— Мери, какво е положението горе при вас тази сутрин?

— Доста нажежено — засмя се тя.

— Ник ще си бъде ли в кабинета днес следобед?

— Да, защо?

— Защото съм решил да му драсна една клечица и да видя какво ще стане.

— Джими, само това недей! — изрече тя с тих, остър глас.

— Ще се видим малко преди пет, хубавице — засмя се той, без да обръща внимание на предупреждението ѝ.

Когато Лорън се върна от обяд, върху бюрото си видя ваза с разкошен букет от две дузини невероятни червени рози. Тя извади картичката от плика и направо се втрещи от изумление. На нея пишеше: „Благодаря ти, скъпа моя“, последвано от инициала Дж.

Когато вдигна очи, видя Ник да стои на прага, опрял се на рамката на вратата.

— От някой таен обожател може би? — попита саркастично той.

Това беше първата му хаплива забележка, отправена към нея през последните четири дни.

— Не може да се каже, че е чак толкова таен — измъкна се Лорън.

— Кой е той?

Тя настръхна. Изглеждаше ѝ толкова разгневен, че намери за по-благоразумно да не споменава името на Джим.

— Не съм много сигурна.

— Не си много сигурна? Колко на брой са мъжете с инициал Дж., с които се срещаш? И колко от тях смятат, че заслужаваш да ти изкажат благодарност с рози за повече от сто долара?

— Повече от сто долара? — повтори Лорън, толкова ужасена от цената, че изобщо не обърна внимание на факта, че Ник очевидно беше чел картичката.

— Явно добре напредваш в някои неща — присмя и се той.

Тя успя да запази самообладание и вдигна дръзко глава:

— Просто вече си имам доста по-добри учители!

Той ѝ хвърли леден поглед, след което рязко се обърна и си влезе в кабинета. През останалата част от деня не я потърси за нищо.

Точно в пет без пет Джим влезе в кабинета на Мери облечен в сивия пуловер, придържайки две чинии с четири парчета торта. Той остави чиниите върху празното бюро на Мери.

— Къде е Мери? — попита.

— Излезе преди около час — отвърна Лорън. — Каза ми да ти предам, че най-близкият пожарогасител се намира до асансьорите, макар и да не знам какво точно имаше предвид. Ей сега ще се върна. Трябва да занеса тези писма на Ник.

Когато тръгна, тя се загледа в писмата, които държеше, и беше съвсем неподготвена за онова, което се случи.

— Липсваш ми, мила моя — каза Джим и бързо я дръпна в прегръдките си.

Миг по-късно така внезапно я пусна, че младата жена почти залитна.

— Ник! — извика той. — Виж какъв пуловер ми подари Лорън за рождения ми ден. Сама го е изплела. А пък аз ти донесох парче от моята торта — и тя е направена от нея — Преструвайки се, че не забелязва изражението на Ник, Той се усмихна и добави: — Трябва веднага да се връщам. — После се обърна към Лорън: — Ще се видим по-късно, любов моя.

След което излезе.

Вцепенена от ужас и изумление, тя го гледаше втренчено как се измъква. Все още стоеше с широко отворени очи, когато Ник рязко я сграбчи и я обърна към себе си.

— Ти, малка, отмъстителна кучко, ти си му дала моя пуловер! Какво друго е получил той от онова, което принадлежи на мен?

— Какво друго? За какво говориш?

— За твоето прелестно телце, миличка. Ето за какво говоря.

— Как смееш да ме обиждаш, лицемер такъв! — избухна тя, толкова вбесена, че напълно забрави за страха си. — Откакто те познавам, все ми повтаряш, че нямало нищо лошо в това една жена да задоволява сексуалните си потребности с всеки, с когото ѝ е приятно. А сега... — тя буквално се задави от ярост — ... сега, когато си решил, че съм направила същото, ти ме обиждаш. Ти, който... тъкмо ти, американският претендент за олимпийския медал по развратничество!

Ник моментално я пусна. С нисък, застрашително сдържан глас той заяви:

— Махай се веднага оттук, Лорън.

Когато тя излезе, той отиде до барчето и си наля чаша чист бърбън, а вътре в себе си гореше от отровата на люта болка и дива ярост.

Значи Лорън си имаше любовник. А може би си имаше дори няколко.

Изпита дълбоко съжаление. Тя вече не беше онази ентузиазирана, наивна душица, която смяташе, че преди да правят любов, хората трябва да бъдат влюбени. Нейното красиво тяло сега беше принадлежало и на други. Представи си голата Лорън в прегръдките на Джим.

Пресуши чашата си и си наля още.

Алкохолът бавно започна да разлива своя вълшебен унес и гневът на Ник поутихна. На негово място обаче се настани болезнена

пустота.

— Какво те беше прихванало вчера? — обърна се на другата сутрин Лорън към Джим.

Той се захили.

— Да речем, неудържим порив.

— Аз го наричам безумие! — избухна тя. — Не можеш да си представиш колко разярен беше той. Нарече ме с обидни имена! Мисля... мисля си, че този човек е побъркан.

— Така е — съгласи се Джим със самодоволна усмивка. — Побъркан е по теб. И Мери също е на това мнение.

— Вие всичките, ама всичките сте се побъркали. Аз имам горе да върша работа с този човек. Как изобщо ще мога да се справя сега?

Той се ухили и я посъветва:

— С много внимание и предпазливост.

След не повече от час Лорън вече знаеше какво точно бе имал предвид шефът ѝ и през следващите дни взе да се чувства така, сякаш ходеше по въже. Ник започна да работи с такива бесни темпове, че на всички в сградата — от най-висшите началници до последните куриери — им излизаше душата от бързане и напрежение, за да не изостават и да не предизвикват неговия гняв.

Когато останеше доволен от нечии усилия, той се държеше с хладна любезност. Щом обаче някой предизвикаше недоволството му — което се случваше много по-често — той така се нахвърляше върху виновника, че Лорън направо се вцепеняваше. С най-демократично безпристрастие Ник изливаше своя гняв върху всички — като се започне от телефонистките и се стигне до заместниците му — и ги нападаше с такава свирепа, жлъчна язвителност, че заместник-председателите се обливаха в пот, а телефонистките избухваха в сълзи. Влиятелни началници влизаха спокойно в кабинета му и минути след това се измъкваха, отправяйки предупредителни погледи към чакащите пред вратата, които на свой ред хукваха навън, притиснали счетоводни книги и компютърни разпечатки към гърдите си.

До следващата сряда атмосферата на осемдесетия етаж се беше нажежила. Нямаше вече смях пред асансьорите, нямаше ги сладките приказки около ксерокс машините. Само Мери Калахан изглеждаше незасегната от нарастващото напрежение. На Лорън дори ѝ се струваше, че въодушевлението на тази жена растеше с отминаването

на всеки следващ мъчителен час. Но пък нали тя винаги успяваше да се измъкне от унищожителния език на Ник, докато за младата жена това беше невъзможно.

Ник винаги се държеше любезно със секретарката си, беше изключително мил и към Вики Стюарт, която му се обаждаше поне по три пъти на ден. Независимо какво точно вършеше и колко зает беше в даден момент, винаги имаше време за Вики. Когато и да му се обадеше тя, той вземаше телефона и се облягаше на стола си. До бюрото на Лорън достигаше провлечената, похотлива дрезгавост в гласа му, докато говореше с онази жена, и сърцето ѝ всеки път се свиваше от болка.

Същата сряда вечерта по план Ник трябваше да замине за Чикаго и Лорън с нетърпение го очакваше да тръгне. След толкова дни на напрежение, през които той се отнасяше с нея така, сякаш се отвращаваше дори само от мисълта за нейното присъствие, тя вече едва сдържаше гнева и сълзите си.

Два часа преди заминаването му Ник се обади да повика Лорън в залата за съвещания, за да помага на Мери при воденето на записки по време на някакво събрание на финансовата комисия. Събранието течеше по установения ред, вниманието ѝ беше приковано към стенографския ѝ бележник, когато Ник изрече подигравателно:

— Андерсън! Ако накрая все пак успееш да откъснеш вниманието си от бюста на госпожица Данър, може би ще успеем да приключим това събрание.

Тя се изчерви, а лицето на възрастния Андерсън придоби такъв морав цвят, сякаш той всеки момент щеше да получи удар.

Щом и последният от присъстващите се измъкна от залата, Лорън, без да обръща внимание на предупредителните погледи на Мери, се обърна яростно към Ник:

— Дано накрая да си останал доволен! Не само че унижаваш мен, но щеше да докараш сърдечен удар и на този нещастен възрастен човек. Какво още смяташ да направиш за финал на твоето блестящо представление?

— Да уволня първата жена, която посмее да си отвори устата — студено изрече Ник. После мина покрай нея и се отправи към вратата.

Лорън понечи да му отговори, но Мери я спря.

— Недей да спориш с него — каза ѝ, загледана след Ник с усмивка. Изглеждаше така, сякаш току-що беше станала свидетелка на някакво чудо. — В сегашното си състояние той наистина ще те уволни и после ще съжалява за това до края на живота си.

Тъй като младата жена се поколеба, тя добави:

— Нали ще се върне от Чикаго чак в петък вечерта, значи имаме цели два дни на разположение, за да се възстановим. Утре ще си направим един дълъг и спокоен обяд извън сградата — да речем в заведението на Тони. Заслужили сме си го.

На другата сутрин президентският кабинет изглеждаше ужасно пуст без Ник. Лорън си повтаряше, че подобна спокойна атмосфера е истинска благодат и че така се чувства много по-добре, но всъщност това съвсем не беше истина.

По обяд двете с Мери се отправиха към заведението на Тони, където Лорън предварително беше запазила маса. На входа към трапезариите стоеше един оберкелнер, облечен в традиционния черен костюм, но собственикът също ги видя и веднага тръгна към тях. Лорън отстъпи изненадана, когато той стисна Мери в грубата си мечешка прегръдка.

— Много повече ми харесваше времето, когато работеше за таткото и дядото на Ник там отзад, в гаража — взе да обяснява той. — Тогава поне можех да ви виждам по-често и теб, и Ник. — После се обърна към Лорън с усмивка. — Е, моя мъничка Лори, сега ни познаваш и тримата: Ник, Мери и мен. Което означава, че вече ставаш част от нашето семейство.

Той ги заведе до масата им, а после се усмихна на Лорън:

— Рико ще се погрижи за вас — каза той. — За него ти си много красива жена — изчервява се всеки път, когато чуе твоето име.

Рико взе поръчката им и лицето му пламна, когато сложи чаша с вино пред Лорън. Мери примигна набързо със светнал поглед, но когато той ги остави, тя погледна младата жена в очите и попита направо:

— Искаш ли да си поговорим за Ник?

Лорън едва не се задави с виното.

— Моля те, нека да не разваляме хубавия обяд. Вече разбрах предостатъчно неща за него.

— Като какво например? — продължи Мери с деликатна настойчивост.

— Разбрах, че е един арогантен, избухлив, властен, тираничен егоист!

— Когото ти обичаш.

Това не беше въпрос, а заключение.

— Да — призна ядосано тя.

Мери успя да сдържи усмивката си.

— Сигурна бях, че е така. Подозирам също, че и той те обича.

Опитвайки се да потисне мъчителната надежда, която припламна в душата ѝ, Лорън сведе очи.

— Какво те кара да мислиш така?

— Ами най-вече това, че с теб не се отнася така, както обикновено се отнася с другите жени.

— Да, знам. Към тях се отнася доста по-мило.

— Именно! — съгласи се Мери. — Винаги се е държи към приятелките си с една такава иронична снизходителност... с търпеливо безразличие. Докато трае някоя връзка, той е мил и внимателен. Започне ли обаче някоя жена да го отегчава, веднага любезно, но категорично я отстранява от живота си. Поне на мен доколкото ми е известно, досега нито една жена не е успявала да събуди у него нещо повече от обикновено привличане или желание. Виждала съм ги да опитват какви ли не начини, за да предизвикат ревността му, той обаче винаги само се е забавлявал от всичко това или пък от време на време е проявявал нещо като раздражение. И ето, че накрая се появи ти.

Лорън се изчерви от това, че беше причислена към останалите любовници на Ник, но знаеше, че нямаше смисъл да го отрича.

— Ти — продължи Мери — събуди у него истински гняв. Ядосан е и на теб, и на себе си. Въпреки това обаче не те отстранява от живота си, дори не те праща да се върнеш обратно в другия си кабинет. Не ти ли се струва някак странно, че не те пуска да работиш за Джим, а просто те кара да стоиш горе като преводачка при евентуалното обаждане на Роси?

— Мисля, че ме държи горе, за да си отмъсти — отвърна мрачно тя.

— Аз също съм на това мнение. Може би се опитва да ти върне за онова, което го караш да преживява. Възможно е също да се опитва да ти намери някакъв недостатък, за да престане да изпитва тези чувства към теб. Не знам. Ник е сложен човек. Джим, Ерика и аз сме му много близки, но въпреки това той държи всеки от нас на известно разстояние. Има една част в душата си, която не би споделил с никой друг, та дори и с нас... Защо ме гледаш така странно? — неочаквано я попита Мери.

Лорън въздъхна.

— Ако си решила да ходатайстваш за него и да му бъдеш посредничка, каквато според мен си, тогава не си попаднала на жената, която търсиш. Трябва да говориш с Ерика, не с мен.

— Не ставай глупава...

— Видя ли статията във вестника за партито в Харбър Спрингс преди няколко седмици? — Сведе очи и добави: — Аз също бях в Харбър Спрингс с Ник и той ме отпрати, защото щеше да дойде Ерика. Той я нарече просто негов „делови сътрудник“.

— Ами да, тя му е тъкмо такава! — отвърна Мери и стисна ръката ѝ. — Те са много добри приятели, както и делови сътрудници — нищо повече от това! Ник е в борда на директорите на корпорацията на баща ѝ, а пък баща ѝ е в борда на директорите на „Глобал Индъстрис“. Ерика смяташе да купува от Ник къщата в „Заливчето“. Винаги много е харесвала тази къща и сигурно е отишла там, за да приключат сделката.

Сърцето на Лорън подскочи от внезапна радост и облекчение, макар и разумът ѝ да я предупреждаваше, че отношенията ѝ с Ник бяха все още безнадеждни. Но нали поне не я беше водил в дома и леглото на своята приятелка! Тя изчака, докато Рико сервира храната им, след което попита:

— Откога познаваш Ник?

— От дете — отвърна Мери. — Когато бях на двацет и четири, работех като счетоводителка при дядо му и баща му. Тогава Ник беше на четири години. Баща му умря половин година след това.

— Какъв беше като малък? — Лорън гореше от желание да научи всичко, което можеше, за този могъщ, загадъчен мъж, който владееше нейното сърце.

По-възрастната жена се усмихна при спомена за онова време.

— Тогава го наричахме Ники. Той беше най-сладкото тъмнокосо дяволче, което някога си виждала — гордо като баща си и много упорито. Беше здраво, жизнерадостно умно хлапе — точно такава момченце, с каквото би се гордяла всяка майка. Освен неговата — добави и лицето ѝ стана сериозно.

— Какво е станало с майка му? — поинтересува се веднага Лорън, като си спомни огромното нежелание на Ник да говори за нея в Харбър Спрингс. — Той ми каза много малко неща за нея.

— Удивена съм, че изобщо ти е говорил за нея. Той никога не говори за майка си. Тя беше необикновено красива жена, но също и много богата, разглезена, капризна и своенравна. Приличаше на играчка от коледно дърво — много красива на вид, но крехка и куха отвътре. Ники я обожаваше въпреки всичките ѝ недостатъци.

Веднага след смъртта на баща му тя си тръгна и остави Ники при баба му и дядо му. Месеци, след като тя напусна дома, той стоеше до прозореца и я чакаше. Разбираше, че баща му е мъртъв, и не може да се върне, но не искаше да повярва, че майка му го е изоставила. Никога не питаше за нея, просто я чакаше. Мислех, че баба му и дядо му не ѝ разрешават да се върне, и да си призная, обвинявах тях за това — съвсем несправедливо обаче, както се оказа.

Така един ден, около два месеца преди Коледа, Ники спря да чака на прозореца и изведнъж се превърна във вулкан от енергия. Вече беше минала близо година от смъртта на баща му. Майка му се бе омъжила повторно и току-що бе родила момченце, макар че никой от нас не знаеше за бебето. Както и да е, Ники не спираше да кипи от енергия; хващаше се за всяка дребна късна работа, за която знаеше, че могат да му дадат някой цент. Спестяваше всичките си пари и някъде около седмица преди празниците ме уговори да го заведа да купи един „страшно специален подарък“. Мислех си, че търси подарък за баба си, защото ме влачеше от магазин в магазин, търсейки нещо „най-подходящо за жена“. Чак привечер открих, че той искаше да купи коледен подарък за майка си.

На щанда за преоценени стоки в един огромен универсален магазин в центъра на града най-накрая успя да открие своя „страшно специален подарък“ — една чудна, кръгла, емайлирана кутийка за хапчета. Ники изпадна във възторг. Само за пет минути успя да убеди продавачката да му увие кутийката като подарък, а мен самата — да го

отведа до дома на майка му, за да ѝ поднесе своя подарък. — Мери хвърли поглед към насълзените очи на Лорън. — Той... той беше решил по този начин да накара майка си да се върне при него, само че аз изобщо не си давах сметка за това. — Преглътна и продължи: — Качихме се на автобуса към Грос Поант, а той беше толкова напрегнат, че едва се задържаше на едно място. Непрекъснато ме питаше: „Добре ли изглеждам, Мери?“

Намерихме къщата — едно богато имение, бляскаво украсено за празниците. Аз понечих да натисна звънеца, но Ники ме спря. Погледнах към него — никога не бях виждала такова отчаяние в детски очи. „Мери, каза ми той, сигурна ли си наистина, че изглеждам достатъчно добре, за да се срещна с нея?“ — Жената извърна глава към прозореца и гласът ѝ затрепери: — Изглеждаше така беззащитен, а беше толкова красиво момченце. Вярвах, че когато майка му го види, ще осъзнае колко много му липсва и ще го посещава от време на време. Както и да е, отвори ни един иконом и ни въведе в красива гостна стая с огромно коледно дърво, което изглеждаше така, сякаш беше приготвено за витрината на някой универсален магазин. Но не това направи впечатление на Ники. Единственото, което видя той, беше лъскавото червено велосипедче с голяма панделка върху него, което стоеше до дървото, и лицето му видимо грейна. „Виждаш ли, каза ми знаех си, че тя не ме е забравила. Просто е чакала аз сам да отида при нея.“ Протегна ръка да пипне колелото, а прислужницата му се скара. Обясни му, че колелото било за бебето. Ники отдръпна ръката си като опарен.

Когато най-накрая майка му слезе от горния етаж първите ѝ думи бяха: „Какво искаш, Николас?“ Той ѝ поднесе подаръка и обясни, че сам го е избрал за нея. Когато тя понечи да го сложи под дървото, той я помоли да го отвори още тогава... — Мери трябваше да избърше очите си, преди да завърши: — Майка му отвори пакетчето, хвърли поглед към изящната кутийка и заяви: „Аз не взимам хапчета, Николас — ти добре знаеш това.“ Подаде кутийката на прислужничката и каза: „Госпожа Едуардс обаче взима хапчета. Сигурна съм, че на нея ще ѝ свърши добра работа.“ Ники погледна как подаръкът му отиде в джоба на прислужничката, след което любезно изрече: „Весела Коледа, госпожо Едуардс.“ После погледна към майка си и добави: „Ние с Мери вече трябва да тръгваме.“

Не проговори нито дума, докато стигнахме до спирката на автобуса. Аз едва успях да сдържам сълзите си, но лицето на Ники беше... напълно безизразно. Точно на спирката той се обърна към мен и измъкна ръката си от моята. После ми каза сериозно с детското си гласче: „Повече нямам нужда от нея, Мери. Вече съм пораснал достатъчно. Отсега нататък не ми е нужен никой.“ — Гласът ѝ затрепери: — След това никога повече не ми разреши да го водя за ръка. — Настъпи момент на мъчително мълчание, след което Мери продължи: — Оттогава досега, поне доколкото знам, Ник никога повече не е купувал подарък за жена — освен за баба си и за мен. Според онова, което е чувала Ерика от неговите приятелки, той е невероятно щедър по отношение на парите, но никога не им прави подаръци. Вместо това им дава пари и им казва сами да си изберат нещо, което ще им хареса.

Лорън си спомни красивите обици, които ѝ беше дал, както и презрителния начин, по който тя го уведоми, че не ги иска. Същето ѝ се сви.

— Защо майка му е искала да забрави за него, защо се е държала така, сякаш той изобщо не съществува?

— Мога само да предполагам. Тя е била член на една от най-прочутите фамилии в Грос Поант. Известна красавица, кралица на красотата. За хора като тях кръвните връзки стоят над всичко. Те всички имат пари, затова общественият им авторитет се гради най-вече върху престижа на техните родови връзки. Когато се омъжи за бащата на Ник, тя беше изолирана. В днешно време нещата се промениха — парите сами по себе си вече са авторитет. Сега Ник се движи в нейните социални кръгове и тотално засенчва и нея, и съпруга ѝ. И, разбира се, никак не му вреди това, че е не само безбожно богат, но и много красив.

Обаче в онези години Ник сигурно ѝ е напомнял за социалното ѝ падение. Нито тя, нито вторият му баща някога са пожелавали да го видят. Трябва лично да познаваш тази жена, за да разбереш колко е безсърдечна. Единственият човек, който има някакво значение за нея, това е доведеният брат на Ник — него наистина го обича.

— За Ник сигурно е доста болезнено, когато я вижда.

— Едва ли. Обичта му към нея угасна още в деня, когато тя даде подаръка му на прислужницата. Беше едва петгодишен, но

притежаваше онази сила и непоколебимост, които му бяха нужни, за да го постигне още тогава.

В този момент на Лорън внезапно ѝ се прииска да удуши майката на Ник, след което да го намери и му даде цялата си любов, независимо дали той я желаше или не.

Точно тогава до тяхната маса се появи Тони и подаде на Мери листче с някакво име върху него.

— Този човек те потърси по телефона. Каза, че са му необходими някакви документи, които били заключени в твоя кабинет.

Тя погледна към бележката.

— Струва ми се, че ще трябва да се връщам. Лорън остани и си довърши спокойно обяда.

— Защо не сте си изяли макароните? — смръщи се Тони. — Не са ли приготвени добре?

— Не, не тази е причината, Тони — каза Мери, докато оставяше салфетката си върху масата. — Просто разказвах на Лорън за Каръл Уитуърт и това съвсем уби апетита ни.

Лорън остана като зашеметена, когато чу името.

— Лори? — Възрастният мъж притеснено я стисна за рамото, докато тя стоеше, парализирана от ужас, и гледаше втренчено към отдалечаващия се гръб на Мери.

— Как? — прошепна като обезумяла. — Какво име спомена?

— Каръл Уитуърт. Майката на Ник.

Лорън вдигна ужасените си сини очи към него.

— О, Боже — прошепна дрезгаво. — О, Боже, не!

Лорън взе такси до сградата. Изумлението ѝ постепенно премина и на негово място дойде вцепенението. Влезе в мраморното фоайе и отиде до гишето на входа, където помоли да използва телефона.

— Мери? — каза, когато чу гласа ѝ. — Не се чувствам добре... Ще се прибера вкъщи.

Същата вечер седеше, загърната в халата си, и гледаше втренчено празната камина. Ледени тръпки я разтърсваха всеки път, когато си спомняше своето последно посещение при семейство Уитуърт: Каръл Уитуърт, която спокойно ръководеше малкото, тайно събиране, където трима души организираха заговор срещу собствения

й син. Нейния син. Нейния красив, великолепен син. О, Боже, как беше способна да причини подобно нещо тъкмо на него!

Лорън потръпна от безсилна ярост и вкопчи пръсти в дрехата си, обзета от неудържимото желание да ги впие в царственото лице на Каръл Уитуърт и да издере това суетно, високомерно, прекрасно лице.

Осъзна, че ако изобщо имаше някакъв шпионаж, той се извършваше от Филип, не от Ник. Но даже и да беше Ник, даже той наистина да плащаше на някого, за да измъква информация за офертите на „Уитуърт Ентърпрайзиз“, тя не би го упрекнала. Ако можеше, щеше да помогне „Уитуърт Ентърпрайзиз“ да рухне с гръм и трясък.

Ник можеше и да я обича, така поне мислеше Мери. Лорън обаче никога нямаше да научи това. Щом разбере, че тя е свързана с фамилията Уитуърт, той ще убие у себе си всички чувства към нея, точно както беше унищожил чувствата към майка си. Щеше да поиска да разбере защо е кандидатствала за работа в „Синко“ и никога нямаше да ѝ повярва, че е било просто съвпадение, даже и да се опиташе да го излъже.

Лорън хвърли горчив, презрителен поглед към лъскавото любовно гнезденце, в което се беше настанила. Живееше като разглезена любовница на Филип Уитуърт. Трябваше да се върне в родния си дом — щеше да работи на две места, а също и да преподава уроци по пиано. Не можеше обаче да остане в Детройт. Щеше да се побърка така — където и да отиде, да търси да зърне Ник, да се терзае дали мисли за нея или не.

— По-добре ли си днес? — попита я Джим на другата сутрин. После сухо добави: — Мери ми каза, че ти говорила за Каръл Уитуърт и ти си се почувствала зле.

Лицето на Лорън беше преbledняло, но спокойно, когато тя затвори вратата на Джим и му подаде листа, който току-що беше извадила от машината си.

Той го разгъна и хвърли бегъл поглед върху четирите ясни реда.

— Напускаш поради лични причини. Какво, по дяволите, означава това? Какви са тези лични причини?

— Филип Уитуърт е мой далечен роднина. Едва вчера разбрах, че Каръл Уитуърт е майката на Ник.

Той подскочи стреснато и се изправи на стола си. Втренчи се в нея с гневно объркване, след което попита:

— И защо ми казваш всичко това?

— Защото искаше да знаеш причината за моето напускане.

Взря се в нея, а суровото изражение по лицето му постепенно омекна.

— Значи ти имаш роднинска връзка с втория съпруг на майка му — каза накрая той. — И какво от това?

Лорън се отпусна изтощено на един стол.

— Джим, кога най-сетне ще проумееш, че като роднина на Филип Уитуърт аз може би те шпионирам в негова полза?

Погледна я остро.

— Истина ли е това, Лорън?

— Не.

— Искал ли е Уитуърт подобно нещо от теб?

— Да.

— И ти се съгласи? — попита рязко той.

Лорън не беше подозирала дори, че човек можеше да се чувства толкова жалък и окаян.

— Обмислях го, но на път за интервюто ми тук, реших, че не мога да направя подобно нещо. Изобщо не мислех, че ще ме наемат на работа, то така и трябваше да... — Накратко му разказа как се беше запознала с Ник същата вечер. — И така на другия ден ти проведе разговор с мен и ми предложи работа. — Отпусна глава и затвори очи. — Искях да бъда близо до Ник. Знаех, че той работи в тази сграда, затова приех твоето предложение. Но пред Филип никога не съм казвала и думичка за нашата работа.

— Не мога да повярвам — изрече Джим. Заредиха се минути на пълно мълчание, но Лорън се чувстваше толкова безпомощна и нещастна, че това изобщо не ѝ направи впечатление. Тя просто седеше и го чакаше да произнесе присъдата си над нея. — Все едно — заяви накрая той. — Не можеш да напуснеш. Не ти разрешавам.

Лорън зяпна.

— Какво искаш да ми кажеш? Нима не те интересува, че мога да предавам на Филип всичко, което знам?

— Не го правиш.

— Как можеш да си толкова сигурен?

— Въпрос на нормална логика. Ако беше решила да ни шпионираш, нямаше да дойдеш тук при мен, за да си подадеш молбата за напускане и да ми кажеш, че си роднина на Уитуърт. Освен това ти си влюбена в Ник, а си мисля, че той също е влюбен в теб.

— Аз обаче не мисля така. А дори и да е влюбен, в мига, в който открие с кого имам роднински връзки, той ще се откаже от мен. Ще поиска да разбере как така се е случило да кандидатствам за работа именно в „Синко“, но никога няма да повярва, че е било съвпадение, даже и ако се опитам да го излъжа, макар че не мога да го направя...

— Лорън, една жена може да признае почти всичко на един мъж, стига да избере подходящ момент за това. Изчакай, докато Ник се върне, и тогава...

Когато тя категорично поклати глава, той я заплаши:

— Ако напуснеш просто така, без предупреждение, няма да ти дам добри препоръки.

— Аз и не очаквам такива.

Джим я изгледа как излезе от кабинета му. В продължение на няколко минути той остана съвсем неподвижен, замислено смръщил вежди. После протегна ръка и взе телефонната слушалка.

— Господин Синклер — прошепна секретарката на Ник, за да не смуцава останалите седем крупни американски индустриалци, които бяха насядали около съвещателната маса, за да обсъждат международно търговско споразумение. — Извинявайте, че ви прекъсвам, сър, но по телефона ви търси господин на име Джеймс Уилямс...

Ник само кимна, вече отмествайки стола си назад, а по лицето му не се появи и следа от тревогата, която го обзе при това ненадейно прекъсване. Явно нещо сериозно се е случило и Мери е накарала Джим да му се обади. Секретарката го въведе в една изолирана стая и той веднага грабна слушалката.

— Джим, какво се е случило?

— Нищо, просто имах нужда от едно напътствие.

— Напътствие ли? — повтори Ник ядосано, защото не можеше да повярва. — Аз съм в средата на международна търговска среща, а ти...

— Знам, затова ще бъда кратък. Новият търговски директор, когото наех, ще може да започне работа при нас след три седмици, на петнайсети ноември.

Ник гневно изруга.

— И какво от това?

— Ами, обаждам ти се, защото искам да знам дали ще имаш нещо против той да се яви на работа през ноември или предпочиташ да го оставиш да изчака, за да започне през януари, както беше първоначалната ни уговорка Аз...

— Просто не мога да повярвам! — прекъсна го вбесен той. — Не ме интересува кога точно ще започне, и ти много добре знаеш това. Петнайсети ноември е добре. Какво друго?

— Ами това е — отвърна невъзмутимо Джим. — Как е в Чикаго?

— Бурно! — изръмжа приятелят му. — Ако искаш, ела да ми помогнеш, щом ме измъкваш от тази среща само за да ме питаш за...

— Добре, извинявай. Оставям те. А, между другото, тази сутрин Лорън подаде молба за напускане.

Сякаш някой му зашлеви плесница.

— Ще говоря с нея в понеделник, когато се върна.

— Няма да можеш... тя напуска веднага. Мисля, че възнамерява утре да замине за Мисури.

— Явно си започнал да позагубваш неотразимия си чар — отвърна язвително Ник. — Досега обикновено все се влюбвах в теб, та ти се налагаше дори да ги прехвърляш по други отдели само за да ги разкараш от главата си. Лорън обаче ти е спестила този проблем.

— Тя не е влюбена в мен.

— Това си е твой проблем, не мой.

— По дяволите, твой е, и още как! Именно ти искаше да играеш сексуалните си игрички с нея, а когато тя ти отказа, реши да ѝ извадиш душата от работа. Тя е влюбена тъкмо в теб, а ти я караше да ти предава съобщенията на други жени, караше я да...

— На Лорън изобщо не ѝ пука за мен, а освен това нямам време да обсъждам това с теб.

Той тресна телефонната слушалка и тръгна към заседателната зала. Седем души вдигнаха очи към него с израз на нещо смесено между любезна загриженост и укор. Имаха взаимното споразумение никой да не приема обаждания по време на срещите, освен в случаи на крайно спешни повиквания. Ник седна на мястото си и изрече хладно:

— Извинявам се за прекъсването. Секретарката ми е надценила важността на един проблем и е препратила обаждането директно към мен.

Опита се да се съсредоточи върху настоящата сделка, но в съзнанието му непрекъснато беше Лорън. Точно в средата на разгорещена дискусия за пазарните права той я видя как се смее, обърнала лице към слънцето, а косите ѝ се развяваха, докато се носеха по водите на Мичиганското езеро.

Спомни си как вдигна очи към пленителното ѝ лице. „И какво ще стане с мен, ако тази пантофка ти е по мярка?“

„Ще те превърна в красив жабок.“

Вместо това обаче го беше превърнала в маниак! Цели две седмици вече ревността го докарваше до лудост. При всяко позвъняване на телефона ѝ той се питаше кой ли от нейните любовници се обажда. Всеки път, когато някой от подчинените му мъже отправеше поглед към нея, го обхващаше желание да му избие зъбите.

Утре тя щеше да си тръгне. В понеделник нямаше да я види. Така беше най-добре и за двамата. Беше най-добре за цялата проклета корпорация — служителите бързаха да се отстранят от пътя му, щом го видеха да се задава!

Срещата завърши в седем часа и веднага след вечерята Ник помоли да го извинят, за да се качи в апартамента си. Докато пресичаше фойето на модерния хотел, за да стигне до асансьорите, той мина покрай витрината на луксозен магазин за бижута. Погледът му моментално беше привлечен от великолепен медальон с рубин и искрящи диаманти и той се спря. Погледна към обиците в комплект с медальона. Ами ако купи този медальон на Лорън, може би... Внезапно отново се почувства като малкото момченце, което стоеше до Мери и купуваше емайлирана кутийка за хапчета.

Извърна рязко глава и се отдалечи. Яростно си напомни, че с подаръци не би могъл да спечели любовта ѝ. Нямаше да се моли на

Лорън да си промени решението. Нямахше да се моли никога и на никого.

През следващия час и половина остана до телефона в апартамента си, за да отговори на хората, които го бяха търсили, както и да уреди проблемите, възникнали в негово отсъствие. Когато затвори телефона, беше почти единайсет. Отиде до прозорците и се загледа в светлините на Чикаго.

Лорън си тръгваше. Джим каза, че била капнала от изтощение. Ами ако е болна? Ами ако е бременна? По дяволите, даже и да е, какво от това? Дори не можеше да бъде сигурен дали детето е негово или на някой друг.

Някога можеше и да е сигурен. Някога той беше единственият мъж в нейния живот. Сега вече дори той самият можеше да понаучи някои неща от нея, помисли си с яд.

Спомни си за онзи неделен следобед, когато отиде в апартамента ѝ за да ѝ даде обиците. Когато пожела да се любят, тя се вбеси и направо избухна. Повечето други жени щяха да останат доволни от подобно негово предложение, но не и Лорън. Тя искаше от него да изпитва чувства, да бъде свързан с нея не само сексуално, но и емоционално. Искеше някаква вярност от негова страна.

Ник се изтегна на леглото. По-добре, че си тръгваше, реши гневно. Нека да си върни у дома и да си намери някой провинциален мухльо, който да ѝ пълзи в краката, да ѝ обяснява колко я обича и да се обвързва с нея, както тя му поиска.

Срещата се възобнови точно в десет часа на другата сутрин. И тъй като всички участници бяха големи индустриалци, чието време беше изключително ценно, всеки беше изключително точен. Председателят на срещата погледна към шестимата мъже около заседателната маса и каза:

— Днес Ник Синклер ще отсъства. Помоли ме да ви обясня, че тази сутрин бил повикан да се върне в Детройт по някакъв много спешен проблем.

— Всички ние имаме спешни ангажименти, които ни чакат — измърмори недоволно един от присъстващите. — Какъв, по дяволите,

може да бъде проблемът на Ник, че да възпрепятства присъствието му тук?

— Каза, че име някакъв проблем е работниците си.

— Това не е извинение! — избухна друг. — Ние всички имаме проблеми с работниците.

— Аз му напомних същото — отвърна председателят.

— И какво ти отговори.

— Заяви, че точно такъв проблем с работниците нямал никой от нас.

Лорън отнесе куфарите до колата си, след което се спря и вдигна очи към покритото с облаци октомврийско небе. Сигурно щеше да завали или дъжд, или сняг, помисли си мрачно.

Върна се обратно в апартамента, но остави вратата леко открената, за да може да я бутне с крак, когато пак се върне натоварена с багаж. Краката ѝ бяха мокри от газенето през малките локвички по тротоара — тя машинално се наведе и свали гуменките. Мислеше да бъде с тях докато кара към къщи, затова трябваше да ги изсуши по най-бързия начин. Занесе ги до кухнята, сложи ги във фурната, включи я на подгриване и остави вратичката леко отворена.

Качи се горе, обу си други обувки и затвори последния куфар. Единственото, което ѝ оставаше сега, беше да на пише бележка за Филип Уитуърт и после да потегля. Очите ѝ се насълзиха и тя побърза да ги изтрие. След това взе куфара и го понесе надолу.

Чу стъпки, идващи от кухнята зад гърба ѝ. Безкрайно изненадана, тя рязко се обърна и замръзна на мястото си когато видя как от кухнята се появи Ник. Забеляза безумните искри в очите му и си помисли с ужас, че е разбрал за Филип Уитуърт.

Тя изпусна куфара и бързо заотстъпва назад. В бързината обаче кракът ѝ се закачи за крака на канапето, тя загуби равновесие и се приземи право по гръб върху възглавниците.

Очите на Ник блеснаха развеселено и той се загледа в прелестната красавица, просната съблазнително върху канапето.

— Поласкан съм, скъпа, но бих предпочел първо да се нахраня. Какво друго можеш да ми поднесеш освен печени обувки?

Лорън побърза да се вдигне на крака, като го гледаше предпазливо. Въпреки шеговития му тон лицето му беше строго, тялото му — напрегнато. Тя внимателно отстъпи назад, за да бъде по-далеч от него.

— Спри се — нареди ѝ с мек тон.

Лорън отново се вцепени.

— Защо... защо не си на международната търговска среща?

— В действителност аз самият си задавах същия въпрос вече няколко пъти тази сутрин. Зададох си го, когато изоставих седем души, които се нуждаят от моя глас за жизненоважни решения. Зададох си го, когато жената, която седеше до мен в самолета, повърна в торбичка.

Лорън с мъка потисна нервния си смях. Той беше напрегнат, беше ядосан, но не беше разгневен. Сигурно не знаеше за Филип.

— Зададох си този въпрос — продължи — и когато буквално изхвърлих някакъв възрастен мъж от задната седалка на едно такси, за да се кача на негово място, защото се боях, че ще пристигна тук прекалено късно.

Младата жена отчаяно се опитваше да разгадае какво означава това негово настроение.

— Щом вече си тук — изрече с разтреперан глас, — ще ми обясниш ли какво искаш?

— Искам теб.

— Казах ти, че...

— Знам какво си ми казала — прекъсна я нетърпеливо Ник. — Каза ми, че съм прекалено стар и циничен за теб. Нали така?

Тя кимна утвърдително.

— Лорън, аз съм само с два месеца по-възрастен от времето, когато бяхме заедно в Харбър Спрингс. Макар че наистина се чувствам дяволски по-стар сега, отколкото тогава, факт е обаче, че тогава ти съвсем не ме смяташе за прекалено стар за тебе, а истината е, че и днес не ме смяташ за такъв. Сега ще донеса багажа от колата ти и можеш да започнеш да си разопаковаш нещата.

— Прибирам се у дома, Ник — каза Лорън тихо, но решително.

— Не, няма да се прибираш — заяви неумолимо той. — Ти принадлежиш на мен и ако ме предизвикаш, ще те занеса в леглото и ще те накарам да си го признаеш там.

Знаеше, че той наистина можеше да направи тъкмо това. Тя отстъпи още крачка назад.

— Единственото, което ще докажеш, е твоето физическо надмощие над мен. Каквото и да си призная в подобно положение, то няма да има никаква реална стойност. Истината е, че аз не желая да ти принадлежа по абсолютно никакъв начин!

Ник се усмихна мрачно.

— Аз обаче искам да ти принадлежа... по всякакъв възможен начин.

Сърцето ѝ едва не изхвъркна от гърдите. Какво искаше да ѝ каже с това, да ѝ принадлежи. Интуитивно усещаше, че ѝ правеше предложение за женитба, но поне и предлагаше себе си. Какво ли щеше да стане, ако точно сега му каже за Филип Уитуърт?

Ник заговори с тон, в който се усещаше отчаяние:

— Като се има предвид какъв неморален и безскрупулен циник съм аз... помисли си само колко благотворно влияние можеш да имаш върху мене.

Лорън отпусна глава, борейки се със сълзите, а косата ѝ падна като тежка завеса пред лицето ѝ. Този път нямаше да устои и щеше да се превърне във влюбена в своя шеф секретарка, която поддържа тайна любовна връзка с него. Беше на път да заложи гордостта и достойнството си за несигурната възможност да го накара да я обича. Щеше да поеме риска да я намрази, когато най-напред му признае за Филип.

— Лорън — изрече дрезгаво Ник, — обичам те.

Невярваща, тя се втренчи в него с насълзени си очи. Като видя сълзите ѝ, сърцето му се сви от чувството за мъчително поражение.

— Да не си посмяла да плачеш — предупреди. — Никога досега не съм казвал това на друга жена и...

Думите му пресекнаха, защото Лорън най-неочаквано се хвърли в прегръдките му. Той неуверено я хвана за брадичката и се вгледа в лицето ѝ. Гъстите мигли и сините ѝ очи плуваха в сълзи. Преди да му отговори, Ник стана напрегнат, пригответи се да чуе отказа, за който мислеше с такъв ужас през целия път от Чикаго.

— Ти си толкова красив — прошепна тя. — За мен ти си най-красивият...

Ник изстена и впи устни в нейните. Вложи в целувката си цялата ненаситна страст, която го беше горяла в продължение на седмици. Целуваше я бурно, ненаситно, нежно, но все не му беше достатъчно. Накрая с мъка успя да откъсне устни от нея, като се бореше с желанието на своето тяло, обгърна я с ръце и я притисна към побеснялото си сърце.

Тъй като той не помръдна в продължение на няколко минути, Лорън се облегна на гърдите му и вдигна глава. Той забеляза въпросителното изражение в очите ѝ и готовността и да приеме всяко негово решение. Беше готова да легне до него не само тук, но и навсякъде другаде, където поиска той.

— Не — промърмори нежно Ник. — Не по такъв начин.

Дръзката красавица в неговите ръце му се усмихна с една от своите пленителни усмивки.

— Наистина ли си гладен? Бих могла да ти приготвя малко задушени чорапи като допълнение към обувките. Или може би ще предпочетеш нещо по-традиционно, като омлет например?

Ник се разсмя и целуна бързо гладкото ѝ чело.

— Ще накарам моята икономка да ми приготви нещо, докато се изкъпя. После ще легна да поспя малко. Цяла нощ не съм спал — добави многозначително.

Лорън го изгледа със съчувствие, с което си спечели още една целувка.

— На теб също предлагам да поспиш, защото когато се върнем довечера от партито, ще си легнем заедно.

Само за петнайсет минути разтовариха багажа ѝ.

— Ще дойда да те взема в девет — каза накрая той, преди да си тръгне. — Имаш ли някакъв по-официален тоалет?

Лорън мразеше да облича тоалетите, които бяха принадлежали на любовницата на Филип, но за предстояща вечер просто нямаше друг избор.

— Къде ще ходим?

— На благотворителен бал за детското здравеопазване в хотел „Уестин“. Аз съм един от спонсорите, така че всяка година разполагам с покана.

— Това няма да бъде особено дискретно — притесни се тя. — Някой може да ни види там.

— Всички ще ни видят. Става дума за едно от най-важните събирания на висшето общество и тъкмо по тази причина искам да те заведа и теб. Какво лошо има в това?

Ако този благотворителен бал беше прием за хората от хайлайфа, там нямаше да присъства никой друг от служи телите на „Глобал“, което обясняваше защо Ник изобщо — не се притесняваше от служебните клюки.

— Нищо лошо. С удоволствие ще дойда — отвърна тя и се надигна на пръсти, за да го целуне. — С теб съм готова да отида навсякъде.

ГЛАВА 17

Ник изглеждаше изключително елегантен в наситено черния фрак, снежнобялата риза и черната папионка.

— Изглеждаш прекрасно — каза Лорън, когато му отвори вратата на апартамента същата вечер.

Той плъзна поглед, изпълнен с възхищение, по красивото ѝ лице, по лъскавата ѝ коса, прибрана на тила в сложна прическа, после за миг застина при възбуждащия вид на нежните ѝ гърди, надигащи се над деколтето на дългата, тясна, черна рокля с цепка встрани.

— Какво ще кажеш? — попита тя, като му подаваше черна кадифена пелерина, обшита с бял сатен.

— Обожавам ги — отвърна той, а Лорън се изчерви, защото разбра какво точно имаше предвид.

Хотел „Уестин“ беше разположен в така наречения Ренесансов център на Детройт. На тротоара пред главния вход на хотела беше опънат червен килим. От двете му страни бяха разположени телевизионни камери. Когато шофьорът на Ник спря лимузината, фотографите започнаха да се блъскат отпред с високо вдигнати апарати.

Един от портиерите на хотела отвори вратата на Лорън. Когато Ник я последва и я хвана под ръка, от двете им страни избухнаха светкавици, а телевизионните камери неотлъчно ги следваха.

Първият човек, когото Лорън забеляза в препълнената бална зала, беше Джим. Той също ги видя и на лицето му се изписаха радост и задоволство. Въпреки това обаче, когато протегна ръка, Лорън забеляза, че Ник се поколеба за миг, преди да приеме поздрава му.

— Върнал си се по-рано от Чикаго — отбеляза при лят му, като се правеше, че не забелязва хладната жалост. — Чудя се защо ли?

— Дяволски добре знаеш защо — тросна му се той.

Джим повдигна учудено вежди, но обърна възхитените си очи към Лорън.

— Бих ти казал, че си прекрасна, но Ник едва се сдържа да не ми избие зъбите.

— Защо? — попита смаяно тя и погледна към Ник.

Джим отвърна, като се подсмиваше:

— Ами заради две дузини червени рози и една целувка, която той видя. Забравил е явно за момичето, в което бях влюбен някога, но не можех да събера смелост да му направя предложение за женитба. На него му писна да ме чака, затова изпрати на Ерика две дузини...

Ник избухна в смях.

— Ах, ти, мошеник такъв! — възкликна и този път най-сърдечно стисна ръката му.

За Лорън — това беше вечер, изпълнена с вълшебна омая, с аромата на цветя, с трептящите светлини на огромни полилеи, с прекрасна музика и танци. Всеки път, когато слизаха от дансинга или се спираха да изпият чаша шампанско, около тях се събираха хора. Ник бе уважаван — доста харесван човек и това я караше да се чувства ужасно горда с него. Но и той самият се гордееше не по-малко с нея — тя виждаше това в сърдечната му усмивка, когато я представяше на своите познати, от това, че непрекъснато я придържаше през кръста, сякаш не ѝ позволяваше да се отдели от него.

— Лорън?

Отдавна минаваше полунощ. Тя наклони глава и му се усмихна, докато танцуваха.

— Хммм?

— Бих искал да си тръгнем.

Желанието, изписано в очите му, веднага ѝ даде да разбере причината. Тя само кимна и покорно слезе с него от дансинга.

Тъкмо си мислеше, че това е най-прекрасната вечер в живота ѝ, когато чу познат глас, от който изпита панически ужас.

— Ник — каза Филип Уитуърт с престошена сърдечност. — Радвам се да те видя.

Лорън застина. „О, не! Не тук, не точно така!“ — молеше се като обезумяла.

— Струва ми се, че досега не си ни запознавал с тази млада дама — добави Филип и повдигна вежди към Лорън. Едва не ѝ прилоша от облекчение при тези негови думи.

Лорън насочи поглед към Каръл Уитуърт, а после и към Ник. Майка и син стояха един срещу друг като възпитани непознати — стройна, величествена, русокоса жена и висок загадъчно красив мъж, който имаше нейните сиви очи. С хладна вежливост Ник ѝ ги представи като „Филип Уитуърт и неговата съпруга Каръл“.

Няколко минути по-късно в лимузината младата жена усети, че той я наблюдава. Накрая попита:

— Какво има?

Тя смутено пое дъх.

— Каръл Уитуърт е твоята майка. Мери ми каза преди няколко дни.

Лицето му не трепна.

— Да, така е.

— Ако аз бях твоя майка — прошепна, като извърна глава настрани, — щях да бъда толкова горда с теб. Всеки път, когато те видех, щях да си мисля, че този красив, елегантен, силен мъж е моят...

— Твоят обожател — довърши Ник, привлече я в обятията си и започна да я целува с нежна страст.

Лорън зарови пръсти в гъстата му тъмна коса и прошепна:

— Обичам те.

От гърдите му се изтръгна въздишка:

— Вече бях започнал да си мисля, че никога няма да чуя това от теб.

Лорън се сгуши в прегръдките му, но задоволството и беше съвсем краткотрайно. Облекчението, че Филип Уитуърт не я разобличи, се измести от тревога. Като се престори, че не познава Филип и Каръл, всъщност стана съучастничка в грозна измама. Обзе я ужас. Ще му каже, след като се любят. Трябваше да му го признае преди примката на измамата ѝ да се затегне около нея.

Когато влязоха в нейното жилище, Ник свали от раменете ѝ пелерината и я захвърли върху един стол. После съблече смокинга си и Лорън усети гореща възбуда. Тя се обърна и отиде към прозореца. Усетила присъствието на Ник зад гърба си, попита с треперещ глас:

— Искаш ли да пийнеш нещо?

— Не.

Той плъзна ръка около кръста ѝ, придърпа я към себе си и я целуна по слепоочието. Дишането ѝ се учестен, когато топлите му

устни докоснаха ухото ѝ, после — тила ѝ. Едната му длан се спусна между бедрата ѝ, а с другата нежно обгърна гърдата ѝ. Неговото докосване ѝ донесе безкрайна наслада и предизвика силно желание.

Разтворените му устни се притискаха към нейните. Целуваше я със страст, която непрекъснато нарастваше, докато достигна връхната си точката.

Подтиквана едновременно от любов и от страх да не го загуби, Лорън изви тялото си с трескавото желание както да сподели, така и да подхрани страстта му. Усети как дъхът му пресекна, а когато погали гърба му, той я притисна плътно към себе си.

Ник усещаше, че Лорън го целува така, както никога не го бе правила, и сладострастно се потриваше в тялото му, като предизвикваше мощните вълни на желание, които го обливаха непрекъснато. Когато Лорън започна да разкопчава ризата му, той погледна ръцете ѝ, а в предателското му съзнание се възстанови картината на същия момент в Харбър Спрингс — тогава обаче той трябваше да постави ръката ѝ върху ризата си и да я накара да го разкопчае. Онази нощ тя беше невинна и стеснителна. Очевидно вече бе натрупала доста голям опит.

Ник усети съжаление и разочарование. Хвана ръката ѝ и я спря.

— Ще ми приготвиш ли едно питие? — попита той, изпълнен с отвращение от самия себе си заради това, което мислеше и чувстваше към нея.

Лорън се сепна от остротата в гласа му и отпусна ръце. Отиде до барчето, наля му бърбън с вода и му подаде чашата. Леко се усмихна, като видя, че тя помни каква е любимата му напитка, но без да каже нито дума, той вдигна чашата си и отпи.

Младата жена беше объркана от неговото поведение, а следващите му думи направо я шокираха:

— Давай да си изясним тази работа, за да престана да се чудя. Колко са били?

Тя го погледна втренчено.

— Колко са били какво?

— Любовниците ти — поясни мрачно той.

Не можеше да повярва на ушите си. След като беше приемал моралните ѝ задръжки за детски и наивни, след като винаги се беше държал така, сякаш безразборните сексуални връзки бяха нещо съвсем

почтено и достойно, след като беше твърдял, че мъжете предпочитали опитни жени, сега той ревнуваше. Защото вече изпитваше някакви чувства към нея.

Лорън не знаеше дали да го удари, дали да се смее, или да го прегърне. Вместо това реши да го подразни заради мъката и несигурността, които я беше накарал да преживее. Отиде до барчето и взе бутилка бяло вино.

— Какво значение има броят им? — попита. — Нали тъкмо ти ми казваше в Харбър Спрингс, че мъжете вече не държали на девствеността, предпочитали опитни жени. Така ли беше?

— Така — отвърна мрачно той.

— Освен това ти ми каза, че жените имат същите физически потребности като мъжете и че освен това имаме правото да ги задоволяваме, с когото поискаме. Бе много категоричен по този въпрос.

— Лорън — напомни й, — зададох ти съвсем ясен въпрос. Не ме интересува какъв ще бъде отговорът ти, искам просто да имам някакъв отговор, за да престана да се чудя. Каж ми колко са били. Каж ми дали си ги харесва или си го направила само за да ми отмъстиш. Просто ми кажи. Няма да те обвинявам за нищо.

„О, ще ме обвиняваш, и още как!“ — помисли си щастливо, докато се опитваше да извади тапата от бутилката.

— Разбира се, че няма да ме обвиняваш — отвърна. — Ти изрично ми каза...

— Знам какво съм ти казал — прекъсна я ядосано. — Хайде сега да чуя, колко са?

Тя хвърли бърз поглед към него, сякаш е смутена.

— Само един.

Яд и съжаление пламнаха в очите му, а тялото му се скова така, сякаш току-що беше получил удар.

— Ти... обичаше ли го?

— Тогава си мислех, че го обичам.

— Добре. Нека да го забравим — отвърна рязко той. Чак тогава забеляза усилията й да се справи с бутилката и отиде при нея, за да й помогне.

— Мислиш ли, че ще можеш да го забравиш? — попита го.

— Ще мога... след известно време.

— Как така след известно време? Нали казваше, че нямало нищо непочтено в това една жена да задоволява своите...

— Знам какво съм казал, по дяволите!

— Тогава защо изглеждаш толкова сърдит? Надявам се, не си ме лъгал, нали?

— Не съм лъгал — отвърна той и сложи бутилката върху барчето. — Тогава си вярвах на тези неща.

— Защо? — настояваше тя.

— Просто защото така ми изнасяше — процеди през зъби. — Тогава не бях влюбен в теб.

В този момент Лорън го обичаше повече от когато и да било.

— Искаш ли да ти кажа нещо повече за този човек?

— Не — отсече.

За всеки случай тя отстъпи крачка назад, но смело продължи:

— Сигурна съм, че щеше да го одобриш. Той е висок, смугъл и красив като теб. Много елегантен, изтънчен и опитен. Успя да преодолее съпротивата ми само за два дни и...

— По дяволите, спри! — процеди през зъби Ник.

— Името му е Джон.

— Не желая да слушам за него!

— Джон Николас Синклер — уточни Лорън.

Той въздъхна с облекчение и се обърна. Лорън стоеше в средата на стаята — неземна красавица в изкусително черно кадифе. Имаше у нея някакъв финес, някаква изключителна гордост.

Тя беше влюбена в него.

Можеше да я направи своя любовница, а можеше да я направи и своя съпруга. Дълбоко в душата си знаеше, че ѝ прилягаше да бъде годеница — в противен случай би я унизил. Тялото ѝ принадлежеше единствено на него. Не можеше да приеме този дар и любовта ѝ и в замяна да и предложи някаква краткотрайна връзка. Макар и да беше много млада, той я обичаше. Освен това притежаваше упоритост, воля и предизвикателна дързост, както сам успя да се увери през последните няколко седмици.

Ник продължи да я гледа мълчаливо, след което пое дълбоко дъх.

— Лорън — започна сериозно, — искам да имам четири дъщерички със сини очички, малко кривогледа и с очилца с рогови рамки. Освен това вече имам доста голяма слабост към твоята коса с

меден цвят, тъй че, ако можеш... — Видя как очите ѝ се напълниха със сълзи и веднага я грабна в прегръдките си. — Недей да плачеш, мила моя. Моля те, недей — прошепна и започна да я целува.

Като си напомняше, че Лорън все още е твърде неопитна и не бива да я притеснява с прекалена настойчивост Ник я вдигна на ръце и я понесе към спалнята.

Там се изправиха един срещу друг. Лорън започна да го съблича под изгарящия му поглед. И когато накрая дантеленото ѝ бельо се свлече на пода, тя го погледна право в очите ѝ застана смело пред него.

Ръцете на Ник трепереха от нежност, когато обгърна лицето ѝ. След като седмици наред упорито го беше предизвиквала и студено го беше отблъсквала, в погледа и грееше любов — тя го изпълни както със смирение, така и с безкрайна гордост.

— Лорън — прошепна, — аз също те обичам.

В отговор тя обви ръце около врата му и се притисна към него, разпалвайки страстта му. Той наведе глава и я целуна. Меките ѝ устни го накараха да загуби всякакъв контрол над себе си. С приглушено стенание я положи на леглото, а устните и ръцете му я обсипваха с целувки и ласки на необузdana, настойчива сладост.

Лорън усети, че тази нощ любовта на Ник е някак по-различна. В Харбър Спрингс той се отнасяше към нея подобно на изкусен маестро, който държи познат инструмент с вещи, опитни ръце. Тази нощ имаше някаква томителна нежност и почитателност в начина, по който ръцете му я галеха и я възбуждаха. В Харбър Спрингс страстта му беше добре контролирана. Тази вечер желанието му беше неудържимо.

Устните му докоснаха гърдите ѝ, езикът му галеше зърната им и Лорън вече не беше в състояние да мисли. Зарови пръсти в гъстата му коса и притисна главата му към гърдите си.

— Искам те — шепнеше дрезгаво той. — Така те искам! Всеки допир на неговите търсеци пръсти, всяко погалване на устните и езика му я издигаше все по-високо и по високо в един свят, където не съществуваха нищо друго освен бурната красота на неговата любов.

Когато ръцете му разделиха бедрата ѝ, Лорън изстена и изви хълбоци към него. Всички задръжки на Ник рухнаха. Той впи устни в нейните и се потопи в неимоверната ѝ топлина.

— Движи се с мен, мила моя — помоли Ник с хрипкав глас, а когато Лорън го направи, той изстена.

Дълбоките тласъци водеха младата жена към екстаз. Той избухна с такава мощ, че от гърлото ѝ се изтръгна приглушен писък. Ник я притисна още по-силно и с един последен, мощен тласък се присъедини към нея в блажено опиянение.

Рано на другата сутрин тя се събуди стреснато от рязкото иззвъняване на телефона. Пресегна се през Ник и вдигна слушалката.

— Джим е — теб търси — каза и му подаде телефона.

Като приключи разговора, той прокара ръце през косата си и със съжаление изрече:

— Днес ще трябва да замина за Оклахома. Преди няколко месеца купих една петролна компания, притежавана от човек, който с течение на годините беше настроил враждебно всичките си служители. Моите хора се опитваха да се споразумеят със същите служители за новите им договори, но те са свикнали да получават обещания, които не се изпълняват. Сега настояват да говорят с мен, иначе щели да вдигнат стачка.

— Ще се видим утре в офиса — обеща Ник на входната врата няколко минути по-късно. Взе я в прегръдките си за една дълга целувка, след което неохотно я пусна. — Може и да ми се наложи да летя цяла нощ, за да се върна обратно, но утре ще бъда тук. Обещавам.

ГЛАВА 18

В понеделник сутринта, докато вървеше към кабинета си, усещаше любопитните погледи на колегите си. Окачи палтото си и продължи към своето бюро, където завари Сюзан Брук и още пет шест други жени.

— Какво се е случило? — попита.

Беше безкрайно щастлива — Ник ѝ се беше обадил вече два пъти от Оклахома, а днес щеше да се върне.

— Ти ще ни кажеш — отвърна Сюзан. — Това не си ли ти?

Разгърна върху бюрото ѝ неделния вестник. Очите на Лорън се разшириха от удивление. Цяла, страница беше посветена на благотворителния бал за детското здравеопазване. В средата имаше снимка на нея самата... заедно с Ник. Танцуваха и той я гледеше усмихнат. Текстът отдолу гласеше: „Детройтският индустриалец Дж. Николас Синклер и неговата придружителка“.

— Много прилича на мен, нали? — опита се да се пошегува Лорън. — Ама че удивителна прилика, нали? — Не искаше връзката ѝ с Ник да става публично достойние, докато не дойдеше подходящият момент за това, а и определено нямаше желание колегите ѝ да започнат да се отнасят с нея по-различно, отколкото досега.

— Искаш да кажеш, че това не си ти? — попита разочаровано една от жените. Нито една от тях не обърна внимание на внезапната тишина, която се възцари в кабинета.

— Добър ден, дами — Лорън чу зад гърба си гласа на Ник.

Шест изумени жени вторачиха очаровани погледи в Ник, който се приведе над Лорън.

— Здравей — каза, а устните му бяха толкова близо до ухото ѝ, че тя не смееше да обърне главата си, за да не би да я целуне пред всички. Ник хвърли поглед към вестника върху бюрото ѝ. — Изглеждаш прекрасно, но кой е този грозен мъж, с когото танцуваш? — Без да дочака отговор, той се изправи, поразроши косата ѝ и се отпрати към кабинета на Джим.

Лорън потъна в земята от срам и притеснение. Сюзан Брук повдигна вежди и шеговито изрече:

— Каква удивителна прилика наистина!

Ник излезе от кабинета на Джим няколко минути по-късно и помоли Лорън да се качи горе при него. Щом и двамата се озоваха в неговия кабинет, той я привлече в обятията си.

— Липсваше ми — прошепна ѝ, после въздъхна и неохотно я пусна. — Ще ми липсваш и още повече — след час трябва да замина за Казано. Роси не могъл да се свърже с мен затова се обади на Хорас Моран в Ню Йорк. По всичко личи, че някакви американци слухтят из селото и разпитват за него. Изпратих да проверят какво е положението. Междувременно Роси се е покрил някъде и нямам никаква връзка с него.

Джим ще дойде с мен. Бащата на Ерика изпаднал в паника и я изпратил в Казано, за да се опита да успокои Роси. Тя говори малко италиански. Ще се върна в сряда, най-късно в четвъртък. — Той се смръщи. — Лорън, досега не съм ти обяснявал за Ерика...

— Мери ми обясни — отвърна тя. Беше много нещастна от предстоящото му заминаване. Не само че щеше да ѝ липсва, но се налагаше да отложи момента, когато щеше да му каже за Филип.

— Защо ще идва и Джим?

— Когато директорът на „Синко“ се оттегли от работа следващия месец, Джим ще заеме неговия пост. По време на пътуването ще можем да обсъдим някои непосредствени задачи, както и някои дългосрочни планове за „Синко“. — Той ѝ се усмихна. — Освен това съм благодарен на Джим за намесата му в нашия живот и съм решил и аз също да се намеся в неговия. Ще го отведе в Италия защото там ще бъде Ерика, и... Виждам, че разбираш моите намерения — каза, когато тя се усмихна.

Прегърна я още веднъж, след което отиде до бюрото си и започна да прибира различни документи в куфара то си.

— Ако Роси се обади пак, казах на Мери да те свързва с него, независимо къде се намиращ в момента. Успокой го, че вече съм тръгнал и че няма за какво да се притеснява. В момента четири наши лаборатории изследват проби от рецептата на Роси. До две седмици трябва да разберем дали е гений или мошеник, но дотогава ще приемем, че не е мошеник, и ще гледаме да му угаждаме.

Лорън го слушаше с възхищение. Ако е омъжена Ник, това ще означава редовно да бъде повличана от вихъра.

— Между другото — вметна той и Лорън моментално застана нащрек — тази сутрин ми се обади един репортер. Знаят коя си, както и това, че ние с теб ще се оженим. Боя се, че щом историята се разпространи, от пресата ще за почнат да те преследват.

— Откъде са разбрали всичко това? — попита смаяно младата жена.

Той я погледна с лукава усмивка.

— Аз им казах.

— А не знаят ли случайно кога и къде точно ще се оженим?

— И за това ще ги уведомя. — Той затвори куфарчето си — Искаш ли голяма сватба със стотици гости... или ще приемеш само мен заедно с твоето семейство и неколцина приятели? Когато се върнем от сватбеното ни пътешествие, можем да организираме тържество и така ще изпълним социалния си дълг към всички останали, които познаваме.

Лорън знаеше какво огромно бреме би била една голяма сватба за баща ѝ, освен това гореше от желание по-бързо да стане съпруга на Ник.

— Теб и скромна сватба — отвърна тя.

— Чудесно. — Той се захили. — Защото иначе ще взема да се побъркам, докато чакам да те направя моя. Пък не съм особено търпелив мъж.

— Сериозно? Изобщо не съм го забелязала.

— Хитруша — каза галовно той, след което добави: — Написал съм чек и съм го дал на Мери. Сложи си го в банката, вземи си отпуск за няколко дни и си накупи всичко необходимо за сватбата. Чекът е за доста голяма сума. Няма да можеш да похарчиш всичко само за дрехи. Използвай останалото, за да си купиш нещо специално за спомен от нашия годеж. Някакво бижу — допълни — или пък кожено палто.

Когато Ник излезе, тя се облегна на бюрото му с печална усмивка, спомняйки си думите на Мери. „Оттогава досега Ник никога не е купувал подарък за жена... Вместо това им дава пари и им казва сами да си изберат нещо, което ще им хареса...“

Тя прогони неприятните мисли. Може би един ден Ник щеше да се промени. Дотогава имаше всички причини да му е много по-

благодарна от която и да било друга жена на този свят. Погледна часовника си. Вече беше десет и петнайсет, а тя все още не бе свършила никаква работа.

Джак Колинс се беше загледал в големия кръгъл часовник на стената срещу болничното му легло и се опитваше да преодолее изтощението, което го обземаше от инжекциите, които му поставяха преди изследванията. Часовникът показваше десет и половина. Беше понеделник. Руди трябваше да му съобщи резултатите от проучването на онази секретарка, която беше назначена при Ник Синклер.

Сякаш в отговор телефонът до леглото му започна звъни.

— Джак, Руди е — чу се гласът на колегата му.

— Проучи ли онази жена Данър? — попита той.

— Да-а. Проучих всичко точно така, както ти ми нареди. Тя живее в един баровски апартамент в Блумфийл Хилс, а наемът ѝ го плаща някакъв дъртак. Говорих с тамошния портиер и той ми обясни, че оня дъртак пази мястото за своята любовница. Последната мадама, която е живяла там, била някаква червеночоса госпожа. Старият Уитуърт се отбил една вечер да я види и я завари да се забавлява с друг мъж, след което я изхвърлил оттам. Портиерът казва, че Данър живее доста кротко и спокойно — апартаментът ѝ се вижда от неговата врата. — Руди се изкикоти. — Портиерът казва, че Уитуърт нямал сметка да си харчи парите по тази жена, защото бил идвал при нея само веднъж. По мое мнение Уитуърт вече остарява и...

Джак се опита да превъзмогне замайването.

— Кой?

— Уитуърт — отвърна подчиненият му. — Филип А. Уитуърт. Според мен той вече си е позагубил мераците и.

— Млъкни и ме слушай! — прекъсна го грубо Джак. — След малко ще ми направят изследвания и ми сложиха инжекция, която ще ме приспи. Иди веднага при Ник и му разкажи това, което каза на мен. Разбра ли ме? Кажй на Ник... кажи му, че според мен тя е издала сделката „Роса“.

— Тя е какво? Тя ли? Сигурно си правиш майтап! Значи тази курва... — презрително извика Руди. — Аз сам ще се погрижа за това, Джак, остави всичко на...

— Млъкни, по дяволите, и ме слушай! — сръза го грубо той. — Ако Ник Синклер е заминал, иди при Майк Уолш, главния адвокат на корпорацията, и му предай това, което ти казах. После искам да я наблюдаваш. Искам да бъдат подслушвани телефонните ѝ разговори. Искам да следиш всяка нейна стъпка. Намери и друг човек, който да ти помага...

Лорън гледаше замечтано, когато във вторник телефонът ѝ иззвъня. Беше толкова щастлива и възбудена, че едва успяваше да се съсредоточи върху досадните си служебни задължения. Даже и да искаше да прогони от съзнанието си образа на Ник, пак щеше да ѝ бъде невъзможно, защото колегите ѝ непрекъснато говореха за това. Вдигна телефона и разсеяно забеляза съвсем лекичкото тракване, което се появяваше при всеки разговор от предния ден.

— Лорън, скъпа моя — каза Филип Уитуърт, — мисля си, че днес ще трябва да обядваме заедно.

Това не беше покана, беше заповед. Тя изгаряше от желание да наругае Филип Уитуърт и да му затвори телефона, но не смееше да го направи. Ако го ядоса, той щеше каже на Ник коя и каква беше тя, преди сама да беше успяла да направи това. Освен това живееше в апартамента на Филип и не можеше да се изнесе оттам, докато Ник беше далеч, защото той нямаше да има възможността да ѝ се обажда. Ако ѝ позвъни в офиса, можеше да му каже, че се мести в мотел, но пък трябваше да измисли някаква убедителна причина за това, а не ѝ се искаше да добавя и още една лъжа.

— Добре — съгласи се неохотно тя. — Но не мога да излизам от офиса за дълго време.

— Трудно ще можем да обядваме във вашата сграда, Лорън — напомни ѝ саркастично Филип.

Полазиха я тръпки. Не искаше да бъде насаме с него. После си спомни за Тони и почувства леко облекчение.

— Ще те чакам в ресторанта на Тони. Знаеш ли го къде се намира?

— Да, но там няма да стане. Там можеш да получиш маса само ако...

— Аз ще направя резервация — отсече рязко Лорън. Когато пристигна там, ресторантът беше препълнен Тони я видя и успя да ѝ се усмихне, а Доминик я отвел до нейната маса. Младият мъж се изчерви, когато Лорън го поздрави с плаха усмивка.

— Масата ви не е особено хубава, Лорън. Съжалявам Ако се обадите малко по-рано следващия път, ще ви на мерим по-добра.

Тя разбра какво имаше предвид, когато я заведе при масите в задната част на ресторанта, която се намиреше до салона за коктейли. Този слабо осветен салон беше отделен от трапезарията само с цветни дървени решетки покрити с увивни растения. От препълнения салон се носеше постоянна глъч, а сервитьорите непрекъснато тичаха до каните с кафе, които бяха разположени в една ниша близо до масата.

Филип Уитуърт вече беше там. Той се изправи галантно, когато тя се приближи, изчака, докато Доминик я настани, след което ѝ предложи чаша вино. Изглеждаше прекалено спокоен, прекалено невъзмутим, прекалено... доволен, помисли си, когато се вгледа в изражението му.

— Е, добре — започна той, — хайде сега да ми кажеш как точно стоят нещата между теб и нашия общ приятел...

— Искаш да кажеш твоя доведен син! — поправи го, ядосана от това, че продължаваше да се опитва да я заблуждава.

— Точно така, мила моя, но нека да не използваме това име на подобно оживено обществено място.

Ненавиждаше Филип и съпругата му за това, което бяха причинили на Ник. Опита се обаче да си напомни, че все пак Филип не се беше отнасял лошо с нея, и внимателно изрече:

— След ден два ще можеш и сам да го прочетеш във вестниците, но аз още сега ще ти кажа, че ние двамата ще се оженим.

— Моите поздравления — отвърна любезно той. — Успя ли вече да му кажеш за твоята... връзка с мен? Когато се видяхме на благотворителния бал, по всичко личеше, че той все още не знаеше нищо.

— Ще го информирам съвсем скоро.

— Не мисля, че това ще бъде много разумно Лорън. Той изпитва известна враждебност към мен и моята съпруга...

— И то съвсем основателно! — не се сдържа младата жена.

— А, виждам, че вече знаеш историята. Е, добре си помисли как тогава ще реагира той, щом открие, че си моя любовница и че носиш дрехи, които съм ти купувал аз.

— Не ставай смешен! Не съм твоя любовница...

— Да, двамата с теб знаем това, но той дали ще повярва?

— Ще го накарам да повярва.

Той я погледна и хладно се усмихна.

— Боя се, че ще ти бъде невъзможно да го убедиш, ако освен това знае, че си ми казала за неговото проектче в Казано.

Лорън беше обзета от паника.

— Нищо не съм ти казвала за Казано, абсолютно нищо! Никога не съм ти съобщавала нищо поверително.

— Той обаче ще реши, че си.

Тя склочи длани, за да възпре треперенето им. Бавно и неумолимо я обхващаха подлите пипала на страха.

— Филип, ти да не би... да ме заплашваш, че ще му кажеш, че съм ти била любовница, че съм ти предала всички онези лъжи?

— Не бих се изразил точно така — отвърна лукаво той. — Просто ние с теб сега ще сключим една сделка и аз искам да си наясно, че нямаш интерес да се противопоставяш на моите условия.

— Каква сделка? — попита Лорън, макар вече да знаеше.

— В замяна на моето мълчание аз от време на време ще искам да получавам определена информация от теб.

— И смяташ, че аз ще ти я дам? Наистина ли може повярваш подобно нещо? По-скоро бих умряла, отколко да му причиня нещо лошо, ясно ли ти е?

— Реагираш прекалено остро — отвърна рязко той и се приведе напред. — Аз не искам да отстранявам този човек от бизнеса... просто се опитвам да спася своята компания. Тя все повече губи позициите си заради конкуренцията „Синко“.

— Толкова по-зле за вас! — изсъска злорадо тя.

— За теб тя може и да не значи нищо, но „Уитуърт Ентърпрайзиз“ е законно притежание на Картър, негово, наследство, а това е изключително важно за моята съпруга. Хайде, да не спорим повече дали ще ми помогнеш или не, защото нямаш друг избор. Петък е крайният срок за избора на офертите по четири много важни договора. Искам да знам сумите, които ще предложи „Синко“. —

Извади листче с имената на четири проекта, разтвори дланта на Лорън, пъкна го вътре и пак притисна пръстите ѝ отгоре. После я потупа снизходително по ръката. — Боя се, че вече ми е време да се връщам в офиса — каза и отмести стола си.

Младата жена бе обзета от такава ярост, че не беше в състояние да усети нищо друго, даже и страх.

— Значи тези оферти са много важни за теб? — попита.

— Много.

— Защото твоята съпруга иска да запази компанията за сина си? И това е много важно за нея?

— По-важно, отколкото изобщо можеш да си представиш. Освен всичко останало, даже и да се опитам да продам компанията сега, което е единствената ми алтернатива, нашите финанси ще станат обществено достояние. А това би ме поставило в изключително неудобно положение.

— Разбирам — изрече тя с невъзмутимо спокойствие. За да го убеди поне за момента, че е решила да му сътрудничи, добави предпазливо: — И ти обещавах, че ако ти помогна, няма да кажеш на Ник нито една от онези твои лъжи?

— Давам ти честната си дума — отвърна той.

Лорън се върна на работа, все още обзета от смразяващ, убийствен гняв. Каръл Уитуърт искаше да придобие „наследството“ за любимия си втори син, унищожавайки онова, което беше постигнал първият ѝ син. Те наистина се надяваха тя да им помогне. Тя беше подложена на шантаж. Семейство Уитуърт бяха алчни, безмилостни и безскрупулни. Не само че нямаше да допуснат собствения си провал, но бяха решили на всяка цена да превърнат и „Глобал Индъстрис“ в част от наследството на Картър.

Няколко минути по-късно телефонът на бюрото ѝ иззвъня. Тя го вдигна съвсем механично.

— Извинявай, че те притеснявам, мила моя — чу се любезният глас на Филип, — но тази информация ще ми трябва за днес. Ще намериш офертите, които ти трябва, някъде в техническия отдел. Ако мога да получа за всяка от тях страницата с общите технически обобщения, това също би ни помогнало страшно много.

— Ще направя всичко, което мога — отвърна глухо Лорън.

— Прекрасно. Много разумно от твоя страна. Ще се срещнем пред сградата в четири часа. Просто слез долу до фоайето, аз ще те чакам в колата си. Цялата работа ще ти отнеме не повече от десет минути.

Тя затвори и се отправи към техническия отдел. Поне засега нямаше причини да проявява излишна предпазливост. Веднага щом се върнеше Джим, тя сама щеше да му разкаже какво се е случило. Може би той дори щеше да ѝ помогне да каже на Ник.

— Господин Уилямс би желал да получи папките върху тези четири проекта — каза тя на секретарката в техническия отдел.

Само след няколко минути Лорън получи и четири папки. Тя ги взе и се върна обратно на бюрото си. В началото на всяка от тях имаше по една обобщителна страница, върху която бяха отбелязани името на проекта, кратко изложение на техническото оборудване, което „Синко“ щеше да осигури, ако получи договора, както и сумата на офертата от страна на „Синко“.

Лорън извади страниците и отиде при ксерокса, след което взе копията и заедно с оригиналите се върна на бюрото си. Прибра оригиналите обратно в папките им, извади един коректор от чекмеджето и много старателно, много хладнокръвно промени сумите, които „Синко“ щеше да предложи, увеличавайки всяка от тях с по няколко милиона долара. Течността от коректора личеше върху копията в ръцете ѝ, но когато направи други копия на тях самите, следите се заличиха и корекциите станаха абсолютно невидими. Тъкмо се отдели от ксерокса, когато към нея се приближи някакъв кръглолик млад мъж.

— Извинявайте, госпожице — каза той, — аз съм от компанията, която поддържа тази фото копирна машина, но цял ден все възникват някакви проблеми с нея. Ще имате ли нещо против още веднъж да пуснете тези оригинали през машината, за да видя дали работи добре?

Леко смущение обзе Лорън, но машината наистина често се повреждаше, ето защо тя се съгласи и го направи. Той измъкна копията, погледна ги и кимна.

— Този път изглежда вече наистина се е оправила — отбеляза непознатият.

Точно когато се обръщаше на другата страна, тя го видя как хвърли копията в кошчето. След това така и не забеляза да се навежда, за да си ги вземе обратно.

Тъкмо когато прекосяваше фоайето, до тротоара спря един кадилак. Прозорецът откъм нейната страна се смъкна автоматично и Лорън се приведе, за да подаде плика на Филип.

— Надявам се, че разбираш колко важно е това за нас — започна той — и...

Лорън рязко се извърна и се втурна обратно към сградата. На прага едва не се сблъска с кръглоликия мъж, който бързо скри някаква камера зад гърба си.

ГЛАВА 19

— Слава Богу, че се връщаш! — възкликна Мери в срядата, когато Ник влезе забързано в кабинета си, следван от Ерика и Джим. — Майк Уолш настоява да говори не забавно с теб. Казва, че е много спешно.

— Кажи му да се качи при мен — каза той. — А после ела при нас да вдигнем наздравица. Решил съм още сега да за мина с Лорън за Лае Вегас, за да се оженим. В момента презареждат самолета с гориво и го регистрират на летището.

— Лорън знае ли за това? — смръщи се секретарката. — Тя е долу в кабинета на Джим, има много работа.

— Аз ще я убедя колко разумен е моят план.

— Когато самолетът излети и тя вече няма да има никакъв избор — добави Ерика със заговорническа усмивка.

— Точно така — захили се Ник. Тя му беше липсвала толкова много, че всеки ден ѝ се обаждаше по три пъти като някакъв побъркан от любов ученик. — Настанявайте се удобно — добави. После се протегна към широк шкаф, където имаше някои дрехи за преобличане, и извади чиста риза. Пет минути по-късно той излезе свежо обръснат от банята и погледна към Майк Уолш и кръглоликия мъж, изправени до дивана, където седяха Джим и Ерика.

— Какво има, Майк? — попита Ник, като се приближи към бара и извади бутилка шампанско, застанал с гръб към останалите.

— Има изтичане на информация за проекта „Роси“ — започна предпазливо адвокатът.

— Точно така. Нали аз сам ти го казах вече.

— Хората в Казано, които са се опитвали да се доберат до повече информация за Роси, са били хора на Уитуърт.

— Давай нататък — подкани го с равен глас.

— По всичко личи — продължи адвокатът, — че в нашите редици има жена, която явно шпионира за Уитуърт. Аз наредих на Руди

да подслушва нейния служебен телефон тук и да я държи под постоянно наблюдение.

Ник извади четири чаши за шампанско от барчето, като си мислеше за усмивката на Лорън и нейното красиво лице. Довечера щяха да се оженят, а след това единствено той щеше да има правото да я прегръща, да съединява тялото си с нейното, да я милва и целува...

— Слушам те — каза. — Давай нататък.

— Вчера тя беше заснета как му предава четири от офертите на „Синко“. Имаме на разположение сбора от копията, които е предала на Уитуърт, за да ги използваме като доказателство в съда.

— Този мръсен кучи... — Ник едва сдържаше гнева си и се опитваше да не допусне ненавистта към Филип Уитуърт да му развали настроението. — Джим, ще направя онова, което трябваше да направя още преди пет години. Напълно ще го отстраня от сферите на бизнеса. Отсега нататък искам „Синко“ да се включва с оферти във всяка сделка, с която се заеме той, и при това искам да предлагаш по-ниски от нормалните за нас цени. Ясно ли е? Искам това копеле да ми се махне от главата веднъж завинаги!

След като Джим измърмори нещо в знак на съгласие, Майк продължи:

— Можем да получим разрешение за арестуването на тази млада жена. Вече говорих със съдия Спат и той е готов да направи това веднага щом получи твоята дума.

— Коя е тя? — попита Джим, когато видя, че вниманието на Ник сякаш беше по-ангажирано с шампанското.

— Любовницата на Уитуърт! — намеси се Руди. — Аз лично направих проучванията за нея. Тази мадама живее като кралица в луксозен апартамент в Блумфийлд Хилс, наемът на който се плаща от Уитуърт. Облича се като манекенка и...

Ник застина от ужасно предчувствие. Все още с гръб към останалите, прошепна:

— Коя е тя?

— Лорън Данър — намеси се адвокатът и по този начин попречи на разгорещения агент по сигурността да довърши. — Ник, знам, че тя има някакви лични взаимоотношения с теб и че тъкмо това е момичето, което буквално падна в краката ни през онази нощ. Публичното разгласяване на нейния арест определено ще възпре всеки,

който има намеренията да ни шпионира, но изчаках първо да поговоря с теб. Трябва ли да...

Ник се задуши от болка и гняв.

— Прибирай се обратно в твоя кабинет — нареди той — и ме чакай там. Аз ще ти се обадя. — Без дори да се обръща, Ник кимна с глава към Руди. — Махни го от очите ми, за да не го виждам повече... никога!

— Ник... — обади се Джим.

— Махайте се! — извика несдържано, след което гласът му стана опасно спокоен. — Мери, обади се на Лорън и ѝ кажи след десет минути да се качи при мен. После се прибирай вкъщи. Вече е почти пет.

Когато те излязоха, Ник се изправи над бара и изля шампанското, с което смяташе да отпразнува женитбата си с ангел. За една принцеса с усмихнати сини очи, която влезе в живота му и го обърна наопаки. Лорън го шпионираше, предаваше го на Уитуърт. Тя беше любовница на Уитуърт.

Сърцето му не желаше да приеме тази мисъл, но умът му знаеше, че това е истина. Това обясняваше откъде всъщност е имала средства, за да живее така и да се облича по този начин.

Спомни си как в събота вечер я беше представил на Уитуърт, както и начина, по който тя се направи, че не го познава. Гняв и болка се лееха във вените му подобно на прогаряща киселина. Искаше му се да я смачка и да я принуди да каже, че това не е истина; искаше му се да излее вътре в нея цялата си любов, докато в сърцето ѝ не остане никакво място за друг човек, освен за него.

Искаше му се да я удуши за предателството. Искаше му се просто да умре.

Докато бързаше към кабинета му, Лорън забеляза тримата охранители, които стояха в специалната приемна на Ник. Те я наблюдаваха с някак странно съсредоточени и напрегнати изражения. Тя им се усмихна леко, когато ги подмина, но само един от тях ѝ отвърна — той ѝ кимна рязко.

Точно пред вратата на Ник тя се спря за момент, за да пооправи косата си. Ръката ѝ трепереше от радостта, че ще го види пак и страха

от неговата реакция, когато му разкаже за Филип. Мислеше да му го каже довечера, за да му даде възможност да си почине, но тъй като Филип се опитваше да я изнудва, трябваше да му го признае веднага.

— Добре дошъл — поздрави, влизайки при него.

Ник стоеше до прозореца и се взираше навън. Нямаше включена никаква лампа, която да разсее мрака на дъждовната вечер.

— Затвори вратата — каза кротко той. Гласът му звучеше някак странно, но тъй като беше обърнат с гръб, докато вървеше към него, тя не можеше да види изражението на лицето му. — Липсвах ли ти, Лорън? — попита я, но без да се обръща.

Лорън се усмихна, защото винаги когато се връщаше от път, той ѝ задаваше този въпрос.

— Да — призна си тя и смело обви ръце около него. Тялото му сякаш се скова при нейното докосване.

— Колко ти липсвах? — прошепна Ник.

— Обърни се и ще ти покажа — отвърна тя.

Той се обърна. Без да поглежда към нея, отиде при канапетата и седна.

— Ела тук при мен — покани я.

Лорън се приближи и погледна към красивото му лице, като се опитваше да разгадае странното му настроение. Изражението му беше студено, почти надменно, но когато понечи да седне до него, той я хвана за ръката и я придърпа върху краката си.

— Покажи ми колко ме искаш — подкани я.

В гласа му прозвуча странна нотка, която предизвика тревожни тръпки по гърба ѝ. Устните му обаче моментално унищожиха напрежението ѝ. Явно, че му беше липсвала. Пръстите му вече разкопчаваха копринената ѝ блуза. Смъкна сутиена ѝ и я положи върху канапето. Устните му си играеха с гърдите ѝ, а ръката му се плъзна под полата ѝ и смъкна бикините ѝ.

— А сега искаш ли ме?

— Да — отвърна тя.

Свободната му ръка се плъзна по тила ѝ и я стисна за косата.

— Тогава си отвори очичките, миличка — изрече спокойно. — Искам да съм сигурен, че знаеш, че върху теб съм аз, а не Уитуър!

— Ник... — безумният писък на Лорън моментално беше задушен, когато той скочи и грубо я изправи.

— Чуй ме. Моля те! — изплака тя, ужасена от чудовищния гняв, от безумната омраза, която гореше в очите му. — Ще ти обясня всичко, аз... — От гърлото ѝ се откъсна приглушен писък, когато дръпна косата ѝ и изви главата ѝ.

— Искам обяснение за това — нареди той със застрашителен шепот.

Лорън замръзна от ужас при вида на листовете, пръснати по масичката: копия на четирите оферти, които беше дала на Филип; увеличени черно бели снимки, на които се виждаше тя, приведена в неговата кола, номера на черния му кадилак с регистрацията от щата Мичиган.

— Моля те, аз те обичам! Аз...

— Лорън — прекъсна я той с опасно тих тон, — ще ме обичаш ли и след пет години, когато ти и твоят любовник излезете от затвора?

— О, Ник, моля те, чуй ме — примоли му се. — Филип не ми е любовник, а роднина. Той ме изпрати да кандидатствам за работа в „Синко“, но се кълна, че никога не съм му казала нищо. — Гневът на Ник се замени от ужасяващо презрение, което я уплаши много повече. — Докато... докато не ни видя на бала, той ме беше оставил, но сега се опитва да ме изнудва. Заплаши ме, че ще ти каже лъжи, ако аз не...

— Твой роднина значи — повтори Ник със смразяващ сарказъм. — И твоят роднина се опитва да те изнудва.

— Да! — Лорън трескаво се мъчеше да му обясни. — Филип си мислеше, че ти плащаш на някого, за да го шпионира, затова ме изпрати тук, за да открия кои и...

— Само Уитуърт е човек, който използва шпионин. И този единствен шпионин си ти! — Пусна, я и се опита да я отблъсне от себе си, но Лорън се притисна към него.

— Моля те, чуй ме — молеше се като обезумяла. — Недей да правиш това с нас!

Той рязко я отблъсна от себе си и тя се сви на пода, а раменете ѝ започнаха да се тресат от ридания.

— Аз те обичам толкова много — плачеше тя. — Защо не искаш да ме изслушаш? Защо? Моля те, моля те просто да ме изслушаш.

— Изправи се! — рязко изрече той. — И си закопчай блузата.

Беше тръгнал вече към вратата. Гърдите ѝ се надигаха в конвулсивни, приглушени ридания но тя оправи дрехите си, подпря се

на масичката и бавно се изправи.

Ник рязко отвори вратата и тримата охранители пристъпиха навътре.

— Махнете я оттук — нареди.

Парализирана от ужас, Лорън се втренчи в тримата мъже, които тръгнаха решително към нея. Тя щяха да я отведат в затвора. Обърна поглед към Ник, отправяйки му за последен път безмълвна молба да я изслуша, да ѝ по вярва, да спре това.

Пъхнал ръце в джобовете си, той отвърна на погледа ѝ, без да трепне дори, а красивото му лице беше застинало като маска, а очите му — като парченца сив лед.

Тримата въоръжени охранители я обградиха и един от тях я хвана за лакътя. Лорън веднага издърпа ръката си, а в сините ѝ очи пролича силна болка.

— Не ме докосвайте.

Без да се обръща, тя тръгна с тях, излезе от кабинета и тръгна през тихата, безлюдна приемна.

Когато вратата се затвори зад тях, Ник отиде до канапето. Седна, опря лакти на коленете си и се вторачи в увеличената черно бяла снимка на Лорън, която подаваше на Уитуърт откраднатите копия на офертите. Беше много фотогенична, помисли си и усети как го проряза горчиво сладка болка. Денят е бил ветровит, но тя не си бе направила труда да си наметне палто. Снимката беше уловила изящния ѝ профил — вятърът брулеше косите ѝ с неудържима страст.

Това бе снимка на Лорън, на която тя го предаваше.

Ник се опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото му. Той реши, че снимката трябваше да бъде цветна. Само черното и бялото не можеха да уловят нежната ѝ кожа, златистата ѝ коса, нито пък блясъка на изразителните ѝ очи.

Покри лицето си с ръце.

Мъжете от охраната мълчаливо придружаваха Лорън през мраморното фоайе, което беше претърпано от по-късно напускащи служители. Блъсканицата между толкова много хора ѝ спести унижението да бъде оглеждана от любопитните. Всички бързаха към домовете си, погълнати от собствените си мисли. Не че тя особено

много се притесняваше от това кой щеше да види срама ѝ — в момента не я интересуваше абсолютно нищо.

Навън беше тъмно и валеше, но Лорън почти не усещаше ледения дъжд. Огледа се безразлично за полицейската кола, която предполагаше, че ще я чака пред тротоара, но не видя нищо подобно. Охранителят от лявата ѝ страна, както и този зад нея се спряха. Охранителят отдясно също се обърна, за да си тръгне, но се поколеба за миг и попита:

— Имате ли палто, госпожице?

Лорън го погледна с болка в очите.

— Да — отвърна. Наистина имаше палто, но то бе останало заедно с чантичката ѝ в кабинета на Джим.

Мъжът погледна колебливо към бордюра, сякаш очакваше някой да спре и да ѝ предложи да я откара.

— Аз ще ви го донеса — каза и заедно с колегите си влезе в сградата.

Лорън остана на тротоара под силния дъжд. Очевидно, че все пак нямаше да я откарат в затвора. Не знаеше нито къде да отиде, нито как да стигне. Тя се обърна и като в транс пое по Джефърсън Авеню. Изведнъж видя как една позната фигура излезе от сградата и тръгна към нея. За миг я озари надежда.

— Джим! — извика, когато видя, че двамата с Ерика щяха да я подминат.

Той се извърна рязко и тя се сви от безмилостния осъдителен гняв в погледа му.

— Нямам какво да ти кажа — отвърна младият мъж.

Плахата надежда на Лорън рухна и заедно с това я обхвана една блажена безчувственост. Тя се обърна рязко на другата страна, пхна измръзналите си ръце в джобовете на полата си и тръгна надолу по улицата. Изведнъж Джим я хвана и я извърна.

— Ето — каза ѝ все така враждебно, — вземи моето палто.

Лорън внимателно издърпа ръката си от неговата и бавно изрече:

— Не ме докосвай. Не искам никой да ме докосва.

За миг в очите му се появи тревога.

— Вземи палтото ми — повтори. — Ще умреш от студ.

Младата жена не намери нищо чак толкова лошо във възможността да умре от студ. Погледна в очите на Джак и попита:

— Вярваш ли в онова, което твърди Ник?

— До последната дума — заяви той.

— В такъв случай не искам палтото ти — отвърна с достойнство тя. — Но можеш да предадеш на Ник едно съобщение от мен, когато накрая той все пак открие истината. — Зъбите й тракаха от студ, когато заяви: — К-кажи му никога повече да не се доближава до мен. К-кажи му да стои далеч от мен!

Без изобщо да се замисля къде отива, Лорън механично премина осемте пресечки, запътена към единствените хора, които щяха да я приемат, без да поискат да им се плати. Отиде в ресторанта на Тони.

С премръзнали пръсти почука на задния вход. Вратата се отвори и възрастният човек зяпна от изненада, а черният му фрак нелепо контрастираше с шума и парата от кухнята зад гърба му.

— Лори? — възкликна. — Лори! Боже мой! Доминик Джоу — извика, — елате веднага!

Лорън се събуди в топло, удобно легло, отвори очи и видя една уютна, старомодна, но непозната стая. Надигна се с усилие и се огледа. Намираше се в къщата над ресторанта, а младата съпруга на Джоу й бе помогнала да си легне. Разбра, че не беше умряла. Колко жалко, помисли си мрачно тя. Тялото я болеше така, сякаш беше пребита.

Почуди се кога ли Ник щеше да открие, че беше променила цифрите в офертите. Ако някой от четирите договора бъде даден на „Синко“, той със сигурност щеше да се почуди как така се беше случило това. Щеше да се почуди защо Уитуърт не бе предложил пониска цена, отколкото „Синко“, а можеше дори да сравни копията на офертите, които беше дала на Филип, с оригиналите.

От друга страна обаче, винаги съществуваше възможността договорите да бъдат дадени на други компании, и при такъв случай Ник винаги щеше да повярва, че тя го е предала.

Лорън отметна тежките завивки и бавно се изправи. Чувстваше се толкова зле, че дори не можеше да мисли за случилото се.

Почувства се още по-зле няколко минути по-късно, когато влезе в кухнята и чу Тони да разговаря по телефона. Синовеите му бяха насядали около масата.

— Мери — каза той, а лицето му се сбърчи в сериозно изражение, — обажда се Тони. Искам да говоря с Ник.

Сърцето на Лорън заби като лудо.

— Ник, обажда се Тони — каза той. — Трябва да дойдеш веднага тук. Нещо се е случило с Лори. Тя се появи тук миналата вечер мокра и измръзнала. Няма нито палто, нито чанта, абсолютно нищо. Не иска да ми каже какво се е случило. Не позволява на никого от нас да я докосва, освен... Какво? — Ядосано извика: — Недей да ми говориш с такъв тон, Ник. Аз... — Замълча за момент, заслушан в онова, което му казваше Ник, после дръпна слушалката от ухото си и я погледна така, сякаш го беше ухапала. — Ник ми затвори телефона — каза той на синовете си.

Смаяният му поглед попадна на Лорън, която стоеше неуверено на прага.

— Ник каза, че си откраднала информация от него, че си любовница на Филип. Заяви ми, че не желае повече да чува твоето име и че ако още веднъж се опитам да му говоря за теб, щял да накара неговата банка да наложи в забрана върху заема, който направиха, за да се извършат някои подобрения по моя ресторант. Ник ми каза всичко това... каза ми всичко това по такъв начин! — повтори невярващо.

Лорън тръгна напред с пребледняло лице.

— Тони, ти не знаеш какво се случи. Не разбираш какво стана.

— Разбирам, че той ми говори с такъв тон. — Без да я погледне втори път, той се обърна отново към телефона и набра номера с вбесено изражение. — Мери — рязко изрече, — веднага ме свържи пак с Ник. — Замълча за миг докато тя явно го питаше за нещо. — Да — отвърна, — можеш да бъдеш повече от сигурна, че е заради Лорън. Какво? Да, тук е.

Тони подаде телефона на Лорън с толкова разгневено и обидено изражение, че тя се почувства зле.

— Ник не иска да говори с мен — обясни той, — но Мери иска да говори с теб.

Със смесица от надежда и страх младата жена каза:

— Здравей, Мери?

Гласът на възрастната жена беше остър като бръснач:

— Лорън, ти вече навреди достатъчно много на всички нас, които имахме глупостта да ти се доверим. Ако изобщо имаш някакво

чувство за почтеност, не забърквай и Тони в това. Ник не отправя празни заплахи — онова, което каза на Тони, е съвсем сериозно. Ясна ли съм?

Лорън преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Съвсем.

— Добре. Тогава ти предлагам да останеш там през следващия един час. Нашият адвокат ще ти донесе вещите и ще ти обясни какви са твоите законни права, както и обвиненията, които се отправят към теб по съдебен път. Щяхме да те уведоим за това чрез Филип Уитуърт, но така ще бъде много по-добре. Дочуване, Лорън.

Младата жена се отпусна на стола до масата, прекалено засрамена, за да вдигне очи към мъжете пред себе си, които сега щяха да я гледат със същата безмилостна осъдителност като Джим и Мери.

Тони я потупа окуражително по рамото и Лорън неуверено си пое дъх.

— Ще си тръгна веднага щом адвокатът ми донесе чантата. — С мъка вдигна очи нагоре. Вместо с презрение обаче момчетата на Тони я гледаха с безпомощно съчувствие.

След всичко, което ѝ се беше случило, Лорън можеше по-лесно да се справя с враждебност, отколкото с благосклонност, и тяхното състрадание сломи сърцето ѝ.

— Не ме карайте да ви обяснявам — прошепна тя. — И да го направя, няма да ми повярвате.

— Ще ти повярваме — разпалено отвърна Доминик и се изчерви. — Аз стоях зад етажерката с каните за кафе и чух всяка дума, която онзи... онази свиня ти каза по време на обяда, но не му знаех името. Татко го позна и дойде да стои при мен, защото се почуди защо ли ще обядваш с човек, когото Ник мрази.

Лорън примигна, за да прогони сълзите, и каза с разтреперан глас:

— Обслужването трябва да е било ужасно през онзи ден, щом и двамата сте стояли да ме пазите.

Не беше плакала често, преди да срещне Ник. Сега обаче слагаше край на сълзите. Завинаги. Беше плакала в краката му, беше го молила на колене да я изслуша. Тази мисъл я накара да се свие от унижение и гняв.

— Аз се опитах да се обадя на Ник, след като ти си тръгна, още същия ден — обясни Тони, — за да му кажа, че Уитуърт те заплашва и че ти си в беда, но той беше в Италия. Казах на Мери да ми се обади веднага щом се върне, но никога не съм вярвал, че ще дадеш на този човек информацията.

Лорън усети укора в гласа му и повдигна сломено рамене.

— Не съм му дала онова, което искаше. Ник обаче се мисли, че съм.

Половин час по-късно Тони и Доминик я придружиха, до ресторанта, който още не беше отворен за посетители, и застанаха закрилнически зад нейния стол. Лорън моментално разпозна в Майк Уолш човека, който беше заедно с Ник през онази нощ, когато тя буквално падна в краката им. Той представи мъжа до себе си като Джак Колинс, директор на детройтския охранителен отдел на „Глобал Индъстрис“. После и двамата седнаха на маса та срещу нея.

— Вашата чанта — каза Майк, като ѝ я подаваше. — Бихте ли искали да проверите съдържанието и?

— Не.

— Много добре — отвърна той. — Ще премина директно на проблема. Госпожице Данър, „Глобал Индъстрис“ разполага с достатъчно доказателства, за да ви обвини в кражба, конспирация с цел измама и други сериозни престъпления. Поне засега корпорацията няма да настоява за вашето задържане. Ако обаче някой някога ви види на територията на „Глобал Индъстрис“ или на някой от неговите филиали, корпорацията ще ви отправи обвиненията за престъпленията, които току-що ви изброих. Вече е изготвена заповед за вашето задържане. Ако бъдете забелязана на наша територия, заповедта ще бъде разписана и вие ще бъдете арестувана. Ако ли пък сте в друг щат, ние ще поискаме вашето екстрадиране.

Той отвори голям кафяв плик и извади няколко листа.

— В това писмо са изброени условията, които току-що ви изброих. — Той ѝ подаде копие от писмото заедно с един документ. — Това — посочи документа — е разпореждане, подписано от съда, което постановява, че за вас става незаконно дори само да стъпвате на територия, собственост на „Глобал Индъстрис“. Разбирате ли ме?

— Напълно — отвърна Лорън и гордо повдигна брадичка.

— Имате ли някакви въпроси?

— Да, имам два. — Стана, целуна нежно Тони, а след това и Доминик. Така се сбогуваше с двамата си приятели в този момент. Обърна се към адвоката и попита: — Къде ми е колата?

Той кимна към вратата на ресторанта.

— Господин Колинс я докара дотук. Паркирана е отвън. Какъв е другият ви въпрос?

Пренебрегвайки адвоката, Лорън попита Джак Колинс:

— Вие ли сте човекът, който е открил така наречените „доказателства“ срещу мен?

Въпреки изтощения му вид Джак Колинс я наблюдаваше изпитателно.

— Един човек, който работи за мен, направи необходимите проучвания, докато аз бях в болница. Защо питате, госпожице Данър?

Младата жена си взе чантата от масичката.

— Защото който и да го е направил, не си е свършил много добре работата.

После с насълзени очи се обърна към Тони и Доминик:

— Довиждане. И ви благодаря.

Излезе от ресторанта и повече не се обърна назад. И двамата мъже от „Глобал Индъстрис“ я изгледаха как се отдалечава.

— Изключителна млада жена, нали? — каза адвокатът.

— Красавица — съгласи се Джак Колинс, склучил замислено вежди.

— Но лъжлива и коварна, както се оказва.

Колинс се смръщи още повече.

— Чудя се дали наистина е така. През цялото време наблюдавах очите ѝ. Изглеждаше разгневена и обидена. Но не и като човек, който се чувства виновен.

Майк Уолш се надигна нетърпеливо от стола си.

— Виновна е. Ако не вярваш, иди погледни в папката, която твоят помощник е подготвил за нея.

— Мисля, че точно това ще направя! — отвърна той.

— Вие само го направете! — обади се ядосано Тони. — А после елате при мен и аз лично ще ви кажа истината. Уитуърт я принуди да направи всичко това!

ГЛАВА 20

Ник се облегна назад, докато наблюдаваше как Джак Колинс, Мери, Джим и Тони влизаха един след друг в кабинета му. Съгласи се на тази среща във връзка с Лорън само защото Джак настоя, че това било изключително важно за корпорацията в случай, че тя реши да заведе дело срещу тях.

„Да заведе дело за какво?“ — помисли си мрачно. Повече от всичко му се искаше точно сега да се намираше някъде другаде. Където и да било, но не тук. Те щяха да говорят за нея, а той трябваше да ги слуша. Вече цял месец, откакто нея я нямаше, но не можеше да я прогони от мислите си.

Все чакаше мига, в който ще вдигне очи и ще я види как влиза в кабинета му.

Миналата седмица беше изцяло погълнат от новия финансов отчет на корпорацията, когато една жена в чакалнята внезапно се разсмя. Смехът ѝ прозвуча точно като на Лорън и той моментално скочи от стола си с мисълта да я предупреди за последен път да не се мярка пред очите му. Но когато излезе и видя, че това беше друга жена, сърцето му се сви.

Повтаряше си, че имаше нужда от почивка — от някакъв отдих, от някакво подходящо развлечение. Напоследък беше твърде напрегнат, защото се опитваше да я прогони от мислите си, като работеше до пълно умствено и физическо изтощение. Сега обаче всичко това щеше да се промени. След няколко часа отлиташе за Чикаго, за да присъства на една международна търговска среща — срещата, която напусна, за да тича след Лорън, и която сега се провеждаше повторно, за да може комитетът да приключи уреждането на сделката, тъй като тогава това стана невъзможно без неговия глас. В неделя, когато срещата приключеше, при него в Чикаго трябваше да дойде Вики и двамата щяха да заминат за три седмици в Швейцария. Три седмици, през които денем щеше да кара ски, а нощем да прави любов, щяха да разрешат всичките му проблеми. Освен това му беше

безкрайно приятно, че щеше да посрещне Коледа отново в Швейцария точно както преди три години.

С кого беше прекарал коледните празници там преди три години? Помъчи се да си спомни.

— Ник — каза Джак Колинс, — мога ли да започна?

— Да — отсече той и обърна глава към прозорците. Колко ли време трябваше да мине, преди да успее да заличи спомена за онзи момент, когато Лорън плачеше в краката му? „Моля те, недей да правиш това с нас — ридаеше тя. — Аз те обичам толкова много.“

Въртеше златната химикалка между пръстите си и усещаше, че Тони го наблюдава сърдито, изчаквайки и най-малката възможност да започне да говори в защита на Лорън.

Но за каква защита можеше да става дума? Само защото Лорън беше италианка, Тони автоматично заставаше на нейна страна. Само защото беше така изумително красива, той оставаше сляп за нейната подла душа. Не можеше да го обвинява, защото и той самият се бе оказал толкова сляп и глупав. Лорън го беше пленила, очаровала и покорила. Още от първия миг, в който я видя, той остана омагьосан от нея, остана зашеметен от неудържимото, изгарящо желание, което изпита към нея...

— Давам си сметка — говореше Джак Колинс, — че Лорън Данър е доста неприятна тема за всички вас, но ние петимата, които сме в тази стая, се познаваме от много години, поради което не виждам причина да не си говорим открито и откровено, нали така? — Когато видя, че никой не му отговори, той въздъхна. — Е, да, тя е твърде трудна тема за обсъждане и за мен самия. Разследването на нейния случай в известен смисъл беше мое задължение и ще ви призная, че то беше извършено доста некадърно. Младият мъж, който ръководеше проучването, докато аз се намирах в болница, е неопитен и прибързан. Ако оттогава насам не ми се беше наложило да влизам още два пъти в болница, щях да проуча проблема много по-рано. Сега обаче, след като вече направих това, трябва да си призная, че все още не мога да дам оценка за тази жена. Вече разговарях с всеки от вас поотделно. Сега се надявам, че чрез общото ни събиране ще можем да разрешим някои от противоречията, които продължават да ме притесняват. Навярно всеки от вас държи някаква част от пъзела и днес ще можем да ги съберем в едно цяло. Тони, в началото ще се обръщам само към Ник, Мери и

Джим. Ще те помоля да не изказваш никакви мнения, докато не приключим.

Възрастният мъж присви нетърпеливо очи, но премълча и се облегна на едно от канапетата.

— Е, да започваме тогава — каза Джак, обръщайки се към Ник, Джим и Мери. — Доколкото разбрах от разговорите ни, вие и тримата вярвате, че Лорън Данър е подала молба за работа тук, защото е искала да ни шпионира за Филип Уитуърт. И пак тримата единодушно потвърдихте, че тя е извънредно интелигентна млада жена с изключителни умения по машинопис и стенография. Нали така?

Мери и Джим казаха „да“. Ник само кимна отсечено.

— Тогава следващият ми въпрос ще бъде такъв: защо една интелигентна, способна секретарка ще се провали на всички тестове, които са ѝ били дадени, и ще твърди, че никога не е посещавала колеж, когато всъщност притежава магистърска степен, която ни показва, че тя е и талантива пианистка? — Тъй като не получи отговор, той продължи: — И защо една интелигентна, образована жена, която иска работата, за да извършва шпионаж, ще направи едно от най-глупавите неща, които някога съм виждал: да напише в документа за постъпване, в графата за изброяване на предпочитаните работни места, длъжностите на президент и началник на отдел „Личен състав“. — Джак огледа лицата на своите слушатели. — Очевидният отговор е, че тя просто не е желала да получи тази работа. Направила е всичко, което е било по силите ѝ, за да бъде сигурна, че няма да ѝ дадат работа, нали така? — Никой не отговори и той въздъхна. — Доколкото разбрах, тя тъкмо си е подала документите, когато срещнала Ник, който е ходатайствал за нея още същата вечер. На другия ден Джим разговарял с нея, при което госпожица Данър най-неочаквано решава да започне работа в „Синко“ и приема предложението на Джим. Защо?

Джим облегна глава назад.

— Вече казах на теб и на Ник онова, което чух от Лорън. Тя ми обясни, че срещнала Ник през онази вечер и приела работата, защото искала да работи близо до него. Каза ми още, че мислела, че той бил обикновен инженер, който работел за „Глобал“.

— И ти ѝ повярва? — попита Джак.

— Как няма да ѝ повярвам? — въздъхна отвратено той.

— Аз сам я видях как се разплака, когато откри кой всъщност е той. И пак аз съм идиотът, който ѝ повярва, че Уитуърт бил неин роднина и макар да я молел да ни шпионира, тя никога нямало да го направи.

— Всъщност — каза Джим и присви устни — Уитуърт наистина е неин роднина. Аз направих справка и според фамилното родословие на Уитуърт, което е проследено около тринадесет години назад и записано в отделна книга, използвана най-вече в средите на снобите, членовете на семейство Данър са седми или осми братовчеди на Уитуърт.

Ник моментално потисна неудържимия изблик на радост, който го обзе в този миг. Обаче братовчеди или не, Лорън си оставаше любовница на Филип.

— Доколкото разбирам — каза Джак, като потриваше челото си така, сякаш имаше главоболие, — госпожица Данър всъщност не е искала да бъде назначавана като твоя секретарка, Ник. В действителност, както разбирам от Уедърби, тя е възразявала срещу тази идея.

— Така беше — отвърна през зъби Ник. Нямаше да издържи дълго на това.

— Ако наистина е искала да шпионира за Уитуърт — продължи упорито Джак, — защо тогава се е противопоставяла на идеята да бъде назначена при теб, когато това е щяло да ѝ даде много по-голям достъп до поверителна информация?

Синклер взе една папка от бюрото си и започна да я чете.

— Не искаше да работи при мен, защото се бяхме скарали по един личен въпрос. Не искаше да спи с мен — добави той.

— Това изобщо не внася яснота в нещата — заяви твърдо Джак. — Ако сте се скарали, тя трябва да е била привлечена от възможността да си отмъсти, като работи при теб и те шпионира.

— Нищо около това момиче не изглежда ясно — обади се колебливо Мери. — Когато ѝ разказах за майката на Ник, тя пребледня като...

— Нямам време за всичко това! — прекъсна ги рязко Ник. — Заминавам за Чикаго. Джак, аз мога да изясня всичко това с няколко изречения. Лорън Данър е дошла в „Синко“, за да шпионира. Тя е любовница на Уитуърт. Тя е лъжкиня и великолепа актриса.

Тони отвори устата, за да му възрази, но Ник заплашително изрече:

— Да не си посмял да я защитаваш пред мен, по дяволите! Тя ме остави да я представям на собствената ми майка и на втория ми баща! Стоеше там и ме гледаше как сам се правя за смях като пълен глупак, докато я запознавам със съучастниците ѝ, единият от които е неин любовник! Тя предаде всички ни, не само мен. Тя е казала, на Унтуърт за Роси и така е накарала хората му да тръгнат да обикалят навсякъде из Казано, за да го открият. Тя даде на Филип информация за наши оферти, което ще струна на „Синко“ загубата на огромни печалби. Тя...

— Тя не е била любовница на Уитуърт — прекъсна го Джак, когато Тони ядосано скочи на крака. — Знам, че моят агент ти е казал така, но истината е, че макар апартаментът да принадлежи на Уитуърт, той я е посетил само веднъж — вечерта, когато е пристигнала, и то за около тридесет минути.

— Възрастта на моя втори баща сигурно вече ограничава възможностите му за по-продължително...

— Престани да говориш така за Лори! — избухна Тони. — Аз...

— Спести си излишните приказки, Тони — срязва го Ник.

— Няма да мълча повече! С Доминик чухме какво ѝ каза Уитуърт, докато обядваха в моето заведение. Лори веднага го осведоми, че вие двамата ще се жените и че щяла да ти каже за роднинската си връзка с него. Веднага щом чу това, той започна да ѝ обяснява как ти ще я помислиш за негова любовница, ще си помислиш също, че тя му е казала за Казано. Лори се разстрои и му заяви, че не е казвала нищо за Казано, както и че не му е любовница. После веднага го попита дали не се опитва да я изнудва. Той отговори, че просто правел сделка с нея. Каза ѝ, че ще си мълчи, ако тя му даде информация за...

— И тя му даде тази информация — тросна се Ник. — При това само след час! Направила го е с намерението да продължи все така безочливо да ме лъже, докато накрая Уитуърт успее напълно да ме разори.

— Не! — изкрещя приятелят му. — Тя му каза, че по-скоро би умряла, отколкото да ти причини нещо лошо. Тя...

Ник удари с ръка по бюрото и скочи.

— Тя е една коварна кучка и лъжкиня. Не искам да знам нищо повече за нея. А сега се махайте от тука всички!

— Тръгвам си! — извика Тони. — Искам обаче да ти кажа само още нещо. Ти й причини такова страдание, на каквото никога не съм виждал да бъде подлаган някой. Ти я изхвърли на улицата без палто, без пари, без нищо, но обади ли се тя на Уитуърт? Не, тя прекоси осем пресечки в студа и дъжда, за да се свлече в ръцете ми. Ето защо ще ти кажа следното... отсега нататък ти не си в списъка на моите гости, Ник. Ако изобщо искаш да се храниш в моя ресторант, най-добре вземи Лори с теб!

ГЛАВА 21

— Господин Синклер — секретарката в Чикаго се приведе до Ник и зашепна, за да не смуцава останалите седем крупни американски индустриалци, които бяха насядали около заседателната маса и обсъждаха окончателните подробности по едно международно споразумение, — съжалявам, че ви безпокоя, сър, но на телефона ви очаква някакъв господин на име Джеймс Уилямс.

Ник кимна и отмести стола. Седем души вдигнаха очи към него и го погледнаха с раздразнение. Никой от тях не приемаше телефонни разговори освен в случаите, когато ставаше дума за нещо изключително спешно. Единствено Ник беше викан два пъти за спешен разговор, като първия път срещата трябваше да бъде отменена и преназначена, защото той най-внезапно ги беше изоставил.

Младият мъж бързо излезе от заседателната зала, мислейки си за последния път, когато телефонното обаждане на Джим прекъсна работата му на тази среща.

— Да, какво има? — попита, ядосан от спомена за Лорън, както и от болката, която винаги усещаше при всяка мисъл за нея.

— В организационния отдел цари празник — колебливо започна приятелят му. — Ник, въпреки че Лорън е дала на Уитуърт копия от четирите ни оферти, ние току-що получихме два от четирите договора. Все още не са обявени най-ниските оферти по другите два договора. — Направи пауза, явно изчаквайки го да отговори. — Не мога да проумея какво става, ти какво мислиш?

— Мисля — изръмжа Ник, — че онова копеле е толкова тъпо, че даже и да му дадеш колода с белязани карти, пак няма да може да си вземе и една ръка на покер.

— Уитуърт е и хитър, и лукав, и всичко друго, каквото пожелаеш, но не и тъп — възрази приятелят му. — Смятам да взема папката от Джак Колинс и да прегледам числата, които Лорън...

— Казал съм ти какво искам да правиш — прекъсна го той. — Независимо от това кой ще вземе другите два договора, искам „Синко“

да прави оферти във всяка сделка, с която се захване Уитуърт, и искам при всички случаи те да бъдат най-ниските, та дори да ни се наложи да предлагаме неизгодни за нас цени. Искам това копеле да бъде разкарано от бизнеса в рамките на една година!

Ник затвори и побърза да се върне в заседателната зала. Председателят го изгледа със зле прикрит укор.

— Е, можем ли да продължим?

Ник рязко кимна. Внимателно се съсредоточи върху гласуването на следващите три въпроса, но в ранните вечерни часове започна да му става все по-трудно да мисли за нещо друго, освен за Лорън. През прозорците на чикагския небостъргач се виждаше как вали сняг, а в главата му отекваше гласът на Тони: „Ти я изхвърли на улицата без палто, без пари, без нищо, но обади ли се тя на Уитуърт? Не, прекоси осем пресечки в студа и дъжда, за да се свлече в ръцете ми.“

Осем пресечки! Защо ли охранителите не я бяха спрели, за да ѝ донесат палтото? Той си спомни тънката блуза, която тя носеше, защото сам я бе разкопчал с намерението да я унижи, точно както беше направил всъщност. Спомни си за съвършените ѝ гладки гърди, копринената ѝ кожа, вкуса на устните ѝ, начина, по който го беше целувала и притискала към себе си...

— Ник — обърна се рязко председателят към него, — предполагам, че ти подкрепяш това предложение?

Младият мъж бавно откъсна очи от прозорците. Нямахше представа дори какво беше предложението, което обсъждаха.

— Бих искал да чуя повече подробности по въпроса, преди да мога да реша — започна.

Седем изненадани лица се обърнаха към него.

— Предложението е твое, Ник — смръщи се председателят. — Ти си го написал.

— Естествено тогава, че го подкрепям — изрече хладно той.

Членовете на комитета вечеряха в един от най-изисканите чикагски ресторанти. В момента, в който вечерята приключи, Ник помоли за извинение и тръгна към хотела си. Валеше сняг на едри парцали. Младият мъж крачеше по чикагското Мичиган Авеню и гледаше безразлично към скъпите магазини, чиито осветени витрини бяха украсени за Коледа.

Пъхна ръце в джобовете си и мислено взе да проклина Джим, задето му се обади тази сутрин за Лорън, а едновременно с това проклинаше и нея, задето изобщо се появи в живота му. Защо ли не се беше обадила на Уитуърт да дойде и да я вземе, когато охранителите я изведоха от сградата на „Глобал“? Защо, за Бога, беше прекосила пеш цели осем пресечки под дъжда, за да отиде при Тони?

Защо, въпреки че вече я беше нагрубил и унижил, тя плачеше в краката му подобно на съкрушен ангел? Ник се спря за момент, за да запали цигара. Чуваше Лорън да ридае: „Толкова много те обичам. Моля те, изслушай ме... Моля те, недей да постъпваш така с нас...“

С болка и гняв си помисли, че няма правото да приема Лорън обратно. Никога не биваше да го прави.

Искаше му се да вярва, че Уитуърт я беше изнудил, за да му даде офертите. Искаше му се дори да вярва, че не тя му беше казала за проекта „Роси“. В края на краищата, ако наистина им беше дала някаква информация, хората на Уитуърт нямаше да обикалят из цялото село и да разпитват за дейността на Ник — по-скоро щяха да питат за самия Роси. Очевидно, че дори не знаеха името на химика. Пък и дори да го откриеха, нямаше да има никакво значение. Лабораторните изследвания бяха показали, че веществото на италианеца далеч не беше чак толкова ефикасно, колкото твърдеше самият той, а освен всичко друго то предизвикваше възпаления на кожата и очите.

Спря се на ъгъла, където един мъж, облечен в яркочервен костюм на Дядо Коледа, стоеше до черна метална саксия и натискаше звънеца на някакъв дом. Ник не обичаше коледните празници. Това бе празникът, който задължително извикваше спомена от детството му, когато отиде да посети майка си — всъщност той никога не се сещаше за нея, освен по Коледа.

Покрай него плавно минаваха коли. Тази Коледа можеше да бъде по-различна, тя можеше да бъде началото на нещо ново. Щеше да заведе Лорън в Швейцария. Не, щяха да я прекарат двамата заедно в дома му. Щеше да запали буен огън в камината и можеха да поставят началото на своя традиция. Щеше да я люби пред камината, а светлините от коледната елха щяха да проблясват по меката ѝ като сатен кожа...

Ядосано тръсна глава, за да пропъди тези мисли, тръгна през улицата, без да обръща внимание на клаксоните. Нямаше да има

Коледа с Лорън. Желаше я твърде много, но не биваше и нямаше да ѝ прости, нито пък да забрави факта, че тя го беше предала. Може би след време щеше да успее да ѝ прости за това, че го беше шпионирала, но само ако не беше в полза на Уитуърт.

Ник пхна ключа си в двойната врата на своя мезонет.

— Къде, по дяволите, се губиш? — поинтересува се Джим Уилямс от изящното бароково канапе, в което се беше излегнал. — Дошъл съм да поговорим за офертите, които Лорън е дала на Уитуърт.

Синклер свали рязко палтото си, вбесен от това, че приятелят му бе нахълтал в апартамента му, че беше нарушено личното му спокойствие и най-вече заради това, че щеше да бъде принуден да говори отново за Лорън.

— Вече ти казах — заяви, — че искам Уитуърт да бъде отстранен от бизнеса, казах ти още и как точно искам да бъде направено това. Когато ми обясни за твоето участие в заговора на Лорън, аз ти простих, но няма да ти...

— Не е нужно да се опитваш да отстраняваш Уитуърт — прекъсна го Джим. — Лорън го върши вместо теб. — От канапето до себе си той взе копията от оригиналите, както и копията, които Лорън беше подправила, и ги даде на Ник. — Тя е променила цифрите, Ник — заяви мрачно.

Срещата на комитета по международна търговия се възобнови точно в девет часа на другата сутрин. Председателят огледа хората, насядали около масата за заседания.

— Ник Синклер няма да присъства днес — информира ги той. — Помоли ме да ви предам неговите извинения и да ви обясня, че е бил спешно повикан по някакъв много важен въпрос.

— Миналия път беше някакъв проблем със служителите. Какъв, по дяволите, може да бъде проблемът на Синклер този път? — запита един мъж.

— Някакво сливане — обясни председателят. — Както сам той каза, щял да прави опит да преговаря за най-важното сливане в живота му.

ГЛАВА 22

Фенстър, Мисури, беше покрит със сняг. С коледните си украси градът притежаваше онова старинно очарование в стил Норман Рокуел, което мъчително напомняше на Ник за невинността на Лорън.

Ник бързо намери тихата уличка, където живееше Лорън. Той спря наетата кола пред скромна бяла къща с двукрила летяща врата на входа и огромно дъбово дърво в предния двор.

Шофирането по заснежените пътища беше по-лесната част от задачата, трудното предстоеше сега, когато трябваше да се изправи лице в лице с Лорън.

Почука и вратата веднага му беше отворена от един жилав, млад мъж. Сърцето на Ник се сви. Дори и в най-лошите си очаквания не беше допускарал възможността Лорън да има друг мъж до себе си.

— Казвам се Ник Синклер — обясни той и видя как усмивката на младия мъж моментално се замени от открита неприязън. — Бих желал да видя Лорън.

— Аз пък съм братът на Лорън — отвърна рязко той, — но тя не желае да ви вижда.

Нейният брат! Ник веднага изпита облекчение. Едновременно с това си помисли, че с удоволствие би размазал физиономията на младежа заради това, че крадял парите на Лорън като малка.

— Дошъл съм да се срещна с нея — заяви Ник — и ако се наложи, ще мина през вас, но пак ще я видя.

— Струва ми се, че той говори съвсем сериозно, Ленард — обади се бащата на Лорън, който в този момент се появи в коридора.

Робърт Данър се вгледа във високия, решителен мъж на прага. Слаба, неохотна усмивка размекна суровите черти на господин Данър.

— Ленард — каза тихо той, — защо да не оставим господин Синклер за пет минути с Лорън и да видим дали пък той няма да промени настроението й. Тя е в дневната — добави баща й, кимвайки към стаята, от която се дочуваха коледни песни.

— Пет минути, но нито секунда повече — промърмори Ленард, тръгвайки след Ник.

Синклер се обърна към него и решително заяви:

— Насаме обаче.

Преди младият мъж да успее да възрази, баща ѝ се намеси:

— Насаме, Ленард.

Ник тихо отвори вратата на малката, светла дневна, направи две крачки и сърцето му неудържимо заблъска в гърдите.

Лорън се беше качила на една стълба и украсяваше коледното дърво. Изглеждаше покъртително млада в стегнатите си джинси и яркозеления пуловер, както и мъчително красива с дългите си лъскави къдрици.

Той изпита непреодолимо желание да я грабне, да я положи върху канапето, да я милва, притиска и целува, да излекува болката ѝ.

Тя слезе от стълбата и коленичи на пода, за да вземе още гирлянди от кутията. С крайчеца на окото си забеляза чифт лъскави мъжки обувки.

— Лени, много добре си преценил кога да дойдеш — пошегува се тя. — Тъкмо привършвам. Добре ли стои звездата на върха или да се кача до тавана и да донеса ангелчето?

— По-добре остави звездата. И без това в стаята вече има ангелче.

Лорън рязко се извърна и прикова очи във високия мъж, който стоеше само на няколко крачки от нея. Лицето ѝ загуби цвета си, щом видя човека, когото се опитваше да прогони от сънищата си.

Лицето му бе запечатано в съзнанието ѝ — помнеше всяка негова черта. Но помнеше също и последната им среща — тогава тя пак беше на колене... и плачеше в краката му. Гневът и унижението я заслепиха.

— Махай се веднага оттук! — избухна Лорън, без да забелязва разкаянието, съжалението, които помрачаваха сивите му очи.

Той се приближи към нея.

Тя се отмести и чак тогава се изправи, а цялото ѝ тяло се тресеше. Ник протегна ръце към нея, но тя замахна и го удари по лицето.

— Казах вече, махай се оттук! — извика.

Той обаче не помръдна и тя отново вдигна ръка.

— По дяволите! Махай се!

Ник се втренчи в ръката ѝ и тихо изрече:

— Хайде, направи го!

Разтреперана от гняв, Лорън сломено отпусна ръка и заотстъпва встрани, правейки опити да заобиколи елхата, за да се измъкне от стаята.

— Лорън, почакай... — Той застана на пътя ѝ и протегна ръка.

— Не ме докосвай! — извика тя, отвърщайки се като обезумяла от ръката му. Отстъпи още встрани, за да го заобиколи и да избяга от стаята.

Ник не можеше да ѝ позволи да излезе.

— Лорън, моля те, остави ме да...

— Не! — извика истерично тя. — Стой далеч от мен!

Опита се да избяга, но той я хвана за ръцете. Тя се извърна към него като обезумяла, дърпаше се бясно и го удряше. — Мръсен кучи син! — ридаеше и го блъскаше с юмруци по гърдите. — Мръсен кучи син! Аз те молах на колене!

Ник едва я удържаше. Останала без сили, тя се отпусна в ръцете му, а тялото ѝ започна да се тресе от конвулсивни ридания.

— Ти ме накара да прося милост на колене... — повтаряше в прегръдките му — ... ти, ти ме накара да прося на колене.

Той я държеше и си припомняше красивото, лъчезарно момиче, което влезе в живота му и го преобърна със своята усмивка.

„Какво ще стане с мен, ако тази пантофка ти бъде по мярка?“

„Ще те превърна в красива жаба.“

Очите му започнаха да парят от горчиво разкаяние.

— Съжалявам — шепнеше дрезгаво Ник. — Толкова съжалявам.

Лорън долови болката в гласа му и ледената безчувственост в душата ѝ започна да се стопява.

В безсънните нощи и мрачните, безутешни дни тя бе стигнала до извода, че Ник е един безнадеждно циничен и жесток човек. А това се дължеше на факта, че неговата майка го беше изоставила. Ето защо Лорън никога нямаше да успее да го промени. Той винаги щеше да бъде в състояние да я отстрани от живота си и безмилостно да я изостави, защото никога нямаше да изпита истинска обич към нея.

Още на петгодишна възраст беше научил, че не бива да отдава сърцето си на една жена. Той можеше ѝ да предложи своето тяло,

своята привързаност, но нищо повече. Никога повече нямаше да си позволи да се почувства уязвим пред когото и да било.

Ръцете му се движеха по гърба ѝ в безпомощен стремеж да я успокои, разливайки топлина по тялото ѝ. Лорън събра сили и решително го отблъсна.

— Вече съм добре. Наистина. — Вдигна поглед към неразгадаемите му сиви очи и тихо каза: — Сега искам да си тръгнеш, Ник.

Той не се подчини, бръкна в джоба на сакото си и извади плоска кутийка, увита в сребриста хартия.

— Донесох ти подарък.

Лорън се втренчи изумена в него:

— Какво?

— Ето — каза той, като вдигна дланта ѝ и постави кутийката в нея. — Това е коледен подарък. За теб... хайде, отвори го.

Внезапно си спомни думите на Мери и цялото ѝ тяло започна да трепери. „Той искаше да подкупи майка си, за да я върне при себе си... Даде ѝ подаръка... и я накара да го отвори още тогава...“

— Отвори го още сега, Лорън — помоли Ник.

Тя забеляза отчаянието в погледа му, напрегнатата скованост на силните му рамене и веднага разбра, че той се боеше подаръкът му да не бъде отхвърлен. Както и той самият.

С треперещи ръце тя свали сребристите хартия от кутийката, върху която се виждаше дискретна релефна щампа с името на известен чикагски бижутер, както и името на някакъв чикагски хотел. Отвори кутийката. Върху бяла кадифена подложка лежеше красив медальон с рубин и диаманти. Този великолепен медальон беше с размерите на кутийка за хапчета.

Това беше подкуп.

За втори път в живота си Ник се опитваше да подкупи жена, която обичаше, за да я върне при себе си. Сълзите бликнаха от очите на Лорън.

Гласът му стана дрезгав и напрегнат, сякаш думите бяха болезнено изтръгвани от душата му.

— Моля те... — шепнеше ѝ. — Моля те. — Притисна я към себе си и зарови лице в косите ѝ. — О, мила моя, моля те...

— Обичам те! — промълви съкрушено Лорън и обви ръце около врата му.

— Купих ти също и едни обици — изричаше той с дрезгав, настоятелен глас. — Ще ти купя и пиано... казаха, че си била талантива пианистка. Роял ли искаш или би предпочела...

— Недей! — извика отчаяно Лорън и се повдигна на пръсти, за да притисне устни към неговите. Остра тръпка премина по тялото му, а устните му се разтвориха, за да я приемат с отчаян копнеж.

— Липсваше ми толкова много — шепнеше той между целувките.

Лорън му отвърщаше с цялата си любов, като го притискаше плътно към себе си.

След един безкрайно дълъг миг тя най-после се събуди за реалността, все още обвила ръце около него и притиснала буза към гърдите му.

— Обичам те — прошепна той и преди още Лорън да успее да му отговори, продължи: — Трябва да се омъжиш за мен. Струва ми се, че в комитета по международна търговия и без това вече са гласували за моето отстраняване — смятат ме за недостатъчно благонадежден член. Тони също ме изключи от списъка на своите гости. Мери пък каза, че ще напусне, ако не те върна обратно. Ерика намери обиците ти и ги даде на Джим. Каза ми да ти предам, че няма да можеш да си ги получиш, ако не дойдеш да си ги вземеш сама...

Светлинките блещукаха по коледната елха в огромната дневна. Излегнат върху килима пред камината, Ник държеше спящата си съпруга и гледаше как отблясъците танцуваха по разпуснатите ѝ къдрици. Бяха женени от три дни.

Лорън се размърда леко и се притисна още по-плътно към него. Като внимаваше да не я събуди, той придърпа атлазената кувертюра нагоре. С благоговение докосна бузата ѝ. Лорън бе донесла радост в неговия живот и смях в неговия дом. Тя го намираще за красив. Когато поглеждаше към него, той наистина се чувстваше красив.

Някъде в друга част на огромната къща един часовник отмери дванайсетия час. Клепачите на Лорън потрепнаха и тя бавно отвори очи, а той погледна към прелестните ѝ сини очи.

— Коледа е — прошепна Ник.

Неговата съпруга се усмихна и той усети как гърлото му се стегна, когато тя нежно отвърна:

— Не. Коледа дойде преди три дни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.